

စောညို

ရဲကန်ထရိုက်တာ

BURMESE
CLASSIC
.com

စောညို

ငရဲကန်ထရိုက်တာ

စာပေနှင့်မြို့ရတ်အမှတ် ၇၇၀/၂၀၀၄ (၇)
 မျက်နှာစုံနှင့်မြို့ရတ်အမှတ် ၈၀၃/၂၀၀၄ (၈)

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊
 ဝထမအကြိမ်

တန်ဖိုး ၃၆/-
 ဆုပ်ခံရ ၅၀၀ဆုပ်

ထုတ်ဝေသူ... မော်ဒင်စင်စီနီ(၁၀၈၁၉) မုခ်မင်းလှိုင်စာပေ
 အမှတ်-၄၃/လှိုင်မင်းလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
 မရမ်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းတိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာ့OFFSET
 အမှတ်(၅၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း။

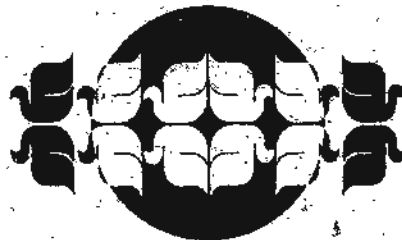

မောင်ကျော်လွင်

စောညို

စာပေ

စောညို

ငရဲကန်ထရိုက်တာ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- မိ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- မိ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- မိ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- မိ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- မိ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- မိ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- မိ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- မိ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- မိ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- မိ နိုင်ငံမှာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- မိ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- မိ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- မိ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ညီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- မိ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- မိ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- မိ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး။
- မိ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်မင်းရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားစိရလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မိ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- မိ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ငရဲကန်ထရိုက်ကတ

ငရဲကန်ထရိုက်ကတတ္ထုကတ်လမ်း၏ ဦးတည်ရည်ရွယ်ချက်

=====

- ၁။ ဘုရားတရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်တိုးစားမှုနှင့် ကြည်ညိုနှစ်ခြိုက်မှု။
  - ၂။ မိမိနိုင်ငံနှင့်ပြည်သူ့ကို အဖျက်သမားများရန်မှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ရန်။
  - ၃။ ဘာသာတရားကို အရင်းအမြစ်ပြုသည့် စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိနိုင်ကြောင်း သိစေရန်။
  - ၄။ လူများသည် ဒေါသ၊မောဟ၊ မဖြစ်ဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာစိတ်ထားနိုင်ရန်။
  - ၅။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် သစ္စာတရားပေါ် မှာတည်ကြောင်း သိနိုင်ရန်။
  - ၆။ မိမိနိုင်ငံအတွက် ဇွန်လွှက်စွန့်စားမှုရှိစေရန်။
- ဤရည်ရွယ်ချက်များနှင့် စာရေးသူက ယခုတ္ထုကတ်လမ်းကို ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ကိုယ်ပိုင်အရေး ကိုယ်ပိုင်အလေ့နှင့် ရေးသားပါသည်။

စောညို

ဘယ်သူသိသိ၊ မသိသိ၊ ငါ့နိုင်ငံအကျိုးပျက်အောင် ငါမလုပ်၊
ဘယ်သူသိသိ၊ မသိသိ၊ ငါ့နိုင်ငံအကျိုးရှိအောင် ငါ့စာပေဖြင့်
ငါလုပ်မည်။

တောညို

ကျွန်ုပ်သည်

- * ရတနာသုံးပါးကို ဦးညွှတ်၏။
- * နိုင်ငံတော်ကို ဦးညွှတ်၏။
- * ပြည်သူ့ကို ဦးညွှတ်၏။
- * စာဖတ်ဝရိသတ်ကို ဦးညွှတ်၏။
- * ကျွန်ုပ်အား မွေးဖွားမေးသော
စာရေးဆရာကို ဦးညွှတ်၏။

စနေထွန်း

စနေထွန်း သူ့ကို ရှာနေရချေပြီ။

သူ သို့မဟုတ် မင်းရဲဗလသည် နိုင်ငံအတွက်
ကြောက်စရာမကောင်းသော ရန်သူတစ်ယောက်မဟုတ်သည်
တောင်မှ အတော်သတိထားရမည့် အဖျက်အမှောင့်လုပ်ငန်း
တစ်ရပ်ကို လုပ်နေသူဟု မှတ်ယူထားရမည်။

သူ့အဖျက်အမှောင့်ကို ဥပဒေသက်ဆိုင်ရာတို့မှ
အချိန်မီသိရှိပြီးနောက် သူလုပ်မည့်အလုပ်ကို အချိန်မီကလေး
ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

လူစည်ကားရာအရပ်တွင် ဘေးလူများကို သေစေ
နိုင်သည့် အဖျက်ပစ္စည်းတွေ ထားရှိသော မင်းရဲဗလ၏လက်ချက်

ကျော်

ကို ထုတ်ဖော်ပြီးသည်နောက် သူ့နောက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုးလိုက်ကြသည်။

မင်းရဲဗလက ရန်ကုန်ထဲတွင်ပင် ရှိသည်။

မင်းရဲဗလအမှုတွဲကို ကိုင်ရာသူက ပံ့ပိုးထက်တွင် ကြယ်နှစ်ပွင့်သာ ရှိနေသေးသော် စနေထွန်းဖြစ်သည်။

စနေထွန်းသည် ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေးမှ အထူးရဲအရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

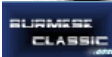
ယခုအမှုသည် နိုင်ငံရေးမှုဖြစ်သလို ရာဇဝတ်မှုလည်း ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် မင်းရဲဗလကို ပေါသေးသေးထားတွက်လို့ မရပေ။ စနေမှာ အထက်မှပေးအပ်သော ဝတ္တရားကို ကျေပွန်သလို စွန့်လွှတ်စွန့်စား ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ကြယ်တစ်ပွင့်ရာထူးမှ နှစ်ပွင့်သို့ တိုးလာသူ။

မင်းရဲဗလ၏ အကြောင်းကို လေ့လာသည်။ မင်းရဲဗလ၏ရုပ်သွင်ကို လေ့လာသည်။

လူကို မဆုံစည်းမိသည်တိုင် သူ့ရုပ်ကို အပြင်တွင် မြင်တာနှင့် မှတ်မိလောတ်အောင် ဦးနှောက်နှင့်စိတ်ထဲတွင် မှတ်ကျောက်တင်ထားသည်။

မင်းရဲဗလကို ရုတ်တရက် မဖမ်းနိုင်ကြခြင်းမှာ

ထိုကံထိုကံ

မင်းရဲဗလသည် ရုပ်ဖျက်ကောင်းသည်။ အတိမ်းအရှောင်ကောင်းသည်။ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသည်။

သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်အရဆိုလျှင် ရန်ကုန်တွင် သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများ မရှိပါ။

သူ့ဇာတိချက်ကြွေက မကွေးမြို့ဖြစ်သည်... ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပြည်ပတွင် ရောက်နေသော အဖျက်သမား သောင်းကျန်းသူအချို့နှင့် ဆက်မိရာမှ နိုင်ငံရေးအယူမှားကာ နိုင်ငံရေးနတ်စိမ်း ဖြစ်သွားခဲ့၏။

နိုင်ငံရေးနတ်စိမ်းဆိုတာက သူတို့လိုတာရလျှင်ရ၊ မရလျှင် နိုင်ငံတော်နှင့် ပြည်သူ့ကိုဒုက္ခပေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တွင် ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိသောသူသည် ဆွေမျိုးသားချင်းနေရာများ၌ ခိုအောင်းစရာအကြောင်းမရှိ။

ရန်ကုန်တစ်နေရာရာတွင် ကပ်ခိုနိုင်၏။ စနေထွန်းက မင်းရဲဗလနေရာကို စုံစမ်းသည်။

ဦးစွာစုံစမ်းမိတာက ရန်ကုန် ရေဝေးသူသာန်နှင့် ကပ်နေသော ရွာကလေးတစ်ရွာထဲတွင် ခိုအောင်းနေကြောင်းသိသဖြင့် အရပ်ဝတ်နှင့်လိုက်သည်။

မင်းရဲဗလက သူ့ထက်တစ်နာရီစောပြီး လစ်သွားသည်။ နောက်တစ်ခါက သူတောင်းစားလောကတွင် မင်းရဲဗလ

စောညို

ရောက်နေသည်ဟု သိရသည်။ စနေက မင်းရဲဗလကို ခြေရာ
ကောက်သည်။

သူ့ရှေ့မှာပင် မင်းရဲဗလက အဘိုးအိုတစ်ယောက်
ပုံအသွင် တုန်တုန်ချည့်ချည့်နှင့် ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းနေသည်။

သည်စဉ်က စနေထွန်း အရပ်ဝတ်နှင့်ပဲ။

သူနှင့်မင်းရဲဗလ ဆုံစည်းမိကြသည်က မြို့ပတ်
ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ ဖြစ်ကြသည်။

မင်းရဲဗလက စနေထွန်းကို သိသလို စနေထွန်း
ကလည်း ရဲမျက်လုံးနှင့် သိလိုက်သည်။

မင်းရဲဗလ ဘယ်လိုပဲ အဘိုးအိုလိုဆောင်ဆောင်
မဖျောက်ဖျက်နိုင်တာက သူ့မျက်လုံးတွေ။

မျက်လုံးတွေက အသက်အရွယ်နှင့် မနိုင်းယှဉ်သာ
အောင် အရောင်တောက်လွန်းသည်။

ပြီးတော့ ခြေထောက်တွေ။

ရှော်ဘာဖိနပ်အစုတ်ကို စီးထားသော သူ့ခြေ
ထောက်တွေက အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏အသွင်နှင့် မတူအောင်
သန်မာတောင့်တင်းလွန်းသည်။

စနေက အကြောင်းသိအောင် အဘိုးအို၏ခေါင်း
ထက်တွင် ပေါင်းထားသော လုံချည်စကို မတော်တဆလိုလိုနှင့်

ငုံကန်ထိုက်က

တိုက်ခိုက်မိကာ ဆွဲချွတ်တော့သည်။ နက်သောဆံပင်တွေက ပေါ်
လာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မင်းရဲဗလ၏တောင်ဝှေးတုတ်က
စနေ၏ ညို့သကွီးပေါ်ကျလာသည်။ ညို့သကွီးကို အရိုက်ခံရတာ
စနေအတွက် တစ်ဖူနာသွားသည်။

နာကျင်မှုကြောင့် မလှုပ်ရှားနိုင်မီ မြို့ပတ်ရထားတွဲ
ပေါ်မှ မင်းရဲဗလ ခုန်ချသွားသည်။ ထိုစဉ်က ရေကူးဘူတာနှင့်
နီးနေသည်။

ရေကူးမှ ပြောင်းပြန်ခုတ်မောင်းလာသော ရထား
တွဲပေါ်သို့ မင်းရဲဗလ ခုန်တက်ပါရှိသွားသည်။

လွတ်သွားခဲ့ချေပြီ။

တရားခံပြေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရသည်မှာ
စနေထွန်းအတွက် သားကောင်နှင့် မုဆိုးလိုပဲ။

မုဆိုးကောင်းဆိုတာ သားကောင်လွတ်သွားလျှင်
ထိုသားကောင်ကို အလွတ်ပေးရိုးထုံးစံမရှိ။ သားကောင်နောက်
သို့လိုက်စမြဲ။

စနေက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် မင်းရဲဗလ နောက်သို့
သဲကြီးမဲကြီးလိုက်သည်။

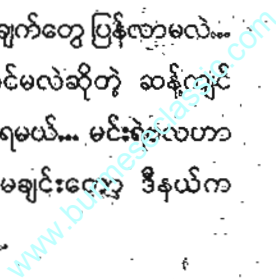
စနေသည် ယခင်က ရာဇဝတ်မှူးလွန်သော

တော့

တရားခံများကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံဖမ်းလျှင် ဖမ်းမိစမြဲ။
 မင်းရဲဗလကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။
 သည်ကောင် ကံကောင်းလို့ပဲလား။ လျှင်လို့ပဲလား။
 စနေက အသက်အစိတ်ရှိပြီး မင်းရဲဗလက သူ
 ထက် ငါးနှစ်ကြီးကြောင်း နောက်ကြောင်းရာဇဝင်အရ စနေ သိ
 ထားခဲ့သည်။
 စနေသည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမား။
 သူ့မိဘတွေက ချမ်းသာသည်။ သူတို့၏ တစ်ဦး
 တည်းသော သားလေးကို သူတို့လိုပဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်
 စေချင်သည်။ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်မှုရသော စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။
 စနေက ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းမှ ငြိမ်ငြိမ်မနေ
 တတ်။
 အထူးသဖြင့် သူ့စာဖတ်စအရွယ်တွင် စုံထောက်
 ဝတ္ထု၊ ဘာသာပြန်စွန့်စားခန်းဝတ္ထု၊ သဲလိုက်ရင်ခန့်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်
 ရာမှ စွန့်လွှတ်စွန့်စားချင်စိတ်တွေပေါ်လာသည်။
 သူဘွဲ့ တစ်ခုရလျှင် တပ်မတော်သို့ ဝင်မည်ဟု
 ရည် မှန်းထားခဲ့သည်။
 သို့သော် ကုသိုလ်ကံတရားက ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ

ငါ့ကံနိဂါမ

ရည်ညွှန်းလိုက်သည် မသိဘဲ သိပ္ပံဘွဲ့ တစ်ခုရပြီးသည်နှင့် ရဲအရာရှိ
 အတတ်သင်ကျောင်းသို့ ရောက်သွား၏။
 ဒါက သူ့အတွက် ပိုသင့်လျော်သည်။
 ရဲလုပ်ငန်းဆိုတာ စူးစမ်းမှု၊ ဆင်ခြင်မှု၊ သတ္တိနှင့်
 ဦးနှောက်ကို ပိုသုံးရသည် မဟုတ်လား။
 ပထမတော့ နှုရဲအုပ်။
 ယခုလက်ရှိမှာတော့ ရဲအုပ်။
 မနေ့ကပဲ သူ့ကို ဌာနမှူးကြီးက ခေါ်တွေ့သည်။
 စနေကို မင်းရဲဗလ အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေးသည်။
 စနေက မင်းရဲဗလနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လွတ်သွား
 ကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အစီရင်ခံလိုက်သည်။
 “ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်လျော့မှုတော့ မဟုတ်ဘူး...
 ခင်ဗျားမှာ လိုအပ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်စောင့်
 ရှောက်မှုက အားနည်းသွားလို့ပဲ... ရဲတစ်ဦးဟာ တရားခံ
 ကို ဖမ်းတော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဖမ်းဖို့ချည်းတွက်မထား
 နဲ့... တရားခံဆီက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ချက်တွေ ပြန်လာမလဲ...
 အဲဒီတုံ့ပြန်ချက်ကို ဘယ်လိုရှောင်မလဲဆိုတဲ့ ဆန်ကျင်
 ဘက် သီအိုရီကို စာညွှတ်တွက်ထားရမယ်... မင်းရဲဗလဟာ
 သူ့လုပ်ဆောင်ချက်တစ်ခု မပြီးမချင်းတော့ ဒီနယ်က

ဇော့

ရွာမှာမဟုတ်သေးဘူး... ဒီတော့ သူလာ အကျဉ်းအကျပ် ထဲကနေ ခုခံနေမှာပဲ... နောက်ဆို သူနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်က လက်ဦးမူရချင်ရင် ယူချင်ယူ... နောက်ကျန်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ အခြေအနေရှိရမယ်... ခုအခြေအနေ မှာ ခင်ဗျားထက် မင်းရဲဗလက ပိုလျှင်နေတယ်... "

ဌာနမှူးကြီး၏ ယူဆချက် ပံ့ပိုးပေးချက်ကမှန်

ပါသည်။

စနေသည့်အတွက် မင်းရဲဗလကို ပိုခံပြင်းသည်။

မိအောင်လိုက်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်က ပိုခိုင်မြဲသထက် ခိုင်မြဲလာ၏။

ဒါကြောင့် သူက အိမ်တောင်မပြန်တော့ဘဲ စခန်း

မှာပဲ အိပ်သည်။ စခန်းမှပဲ သတင်းယူသည်။

အိမ်စောင့်မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ သူ

အတွက် လွတ်လပ်သည်ပေ။

စခန်းတွင် သူရှိစဉ် သည်ညနေမှာ ဖုန်းလာသည်။

ပြည်သူ၏အကူအညီ ယူရမည်ဆိုသည်နှင့်အညီ

ဒြည်သူဖြစ်သော ရပ်ကွက်ကောင်စီမှ ဖုန်းလာသည်။

ထိုဖုန်း၏အစီရင်ခံချက်မှာ မိမိတို့ရပ်ကွက်တွင်း

မိမိတစ်အိမ်တွင် သူစိမ်းတစ်ဦးရောက်နေပါသည်။ အိမ်ရှင်မရှိ

ပလို ထိုသူစိမ်းမှာ စည့်စာရင်းလည်း လာမကိုင်ပါ။

ပုံ ငှက်နံ့ထိုက်တာ

စနေတို့အကြောင်းကြားထားသော လူတစ်ယောက် ၏အလုံးအထည် အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် မျက်နှာပုံစံတူကြောင်းပါ ပြောသည်။

စနေ တက်ကြွသွားသည်။

ယင်းအိမ်၏အိမ်အမှတ်၊ ထိုလူနေထိုင်သောအခန်း ကိုပါမေးသည်။ ယခု ထိုလူ အိမ်မှာရှိသလားဟုပါ မေးသည်။ ရှိ မရှိတော့ မသိပါဟု ရပ်ကွက်လူကြီးက ဆိုသည်။

စနေက နယ်ထိန်းကိုစိုးသိန်းကို ခေါ်ပြီး ထိုအိမ်သို့ သွားရောက်လေ့လာရန်။ နေထိုင်သူ ဘယ်သူဆိုတာကိုပါ လေ့လာ ပြီး မိမိထံ ဆက်လက်လှုပ်ရှားအကြောင်းကြားဖို့ ပြောလိုက်၏။

အကြောင်းကြားသည့်ရပ်ကွက်မှာ ရန်ကုန်အနောက် ပိုင်းတစ်နေရာက ဖြစ်သည်။

ကိုစိုးသိန်း ထွက်သွားသည်။

ဖုန်းကိုစောင့်နေသည်။ ကိုစိုးသိန်းကို ဂျီအက်စ်

အမ်(မ်) အိပ်ဆောင်ဖုန်းလေး ပေးထားသည်။

တစ်နာရီပဲ ကြာသည်။

ကိုစိုးသိန်းဆီမှ ဖုန်းလာသည်။

ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီးတစ်ဦးနှင့် ကိုစိုးသိန်း

တွေ့၏။ ရပ်ကွက်လူကြီးက ညွှန်ပြသည်။

ဇာညို ပုံ

ထိုအိမ်မှာ လမ်းတစ်လမ်းထဲတွင်ရှိပြီး အိမ်ဟောင်း တစ်လုံးဖြစ်ကြောင်း၊ လေးထပ်ရှိသည်။ အထက်ထပ်ညာဘက် ခန်းတွင် မျက်နှာစာ၌ တံခါးတွေပိတ်ထားသည်။

အိမ်ရှင်မှာ ခရီးထွက်နေကြောင်း၊ ယခု ဝင်ရောက် နေထိုင်သူမှာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်ပြီး နေ့ဘက်မှာ အပြင်မထွက်ဘဲ ညဘက်မှ အပြင်ထွက်လေ့ရှိသည်ကို အိမ်နီးနားချင်းများထံမှ စုံစမ်းလို့သိကြောင်းဖြင့် အစီရင်ခံသည်။

ဒါဆို အသည်လူကို စနေ သွားရောက်စစ်ဆေးဖို့ပဲ ရှိ၏။

အရပ်ဝတ်သွားခြင်းထက် ရဲအရာရှိပတ်စုံနှင့် သွား ခြင်းက ပိုအကျိုးသက်ရောက်နိုင်သည်။

ရဲအရာရှိမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ပြည့်သူတွေဆီမှလည်း အကူအညီရနိုင်သည်။

စနေက သူ၏ယာမာဟာဒီတီမော်တော်ဆိုင်ကယ် နှင့် အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်သို့ သုတ်ခြေတင်သည်။

မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးမှာ အင်မတန်ကားများ သည်။ ယာဉ်ကြောတွင် ကားများက လူစီးခရီးသည်တင်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ အငှားတက္ကစီကားများနှင့် ကြိတ်ကြိတ်ဟိုးမောင်း နှင်နေကြသည်။

ပုံ ငရဲနယ်စိုက်က

စနေက မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို တစ်နေရာတွင် ရပ်ပစ်ခဲ့၏။ ခပ်သွက်သွက်ပင် ကားလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူး၍ မြောက်မှတောင်သို့ လျှောက်လာသည်။

ကားတွေကို ကွေ့ရှောင်ပတ်ဖြတ်ကူးရတာမလွယ် ကူ။

လူသွားလမ်းမျဉ်းကျားက ဖြတ်ကူးတာတောင် တချို့ယာဉ်တွေကအလျော့မပေး မောင်းနေကြသည်။

စနေကိုတော့ ရဲယူနီဖောင်းနှင့်မို့ အလျော့ပေးကြ ၏။

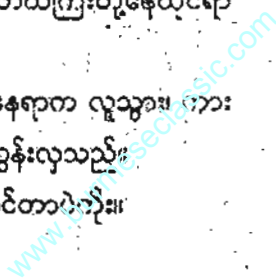
မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ကမ်းနားလမ်းအကြားရှိ လမ်းတစ်လမ်းသို့ ဝင်သည်။ လမ်းမကြီးပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လူတွေ ဆိုင်တွေ ပွနေပါသည်။

ရန်ကုန်အရှေ့လားသော် မင်္ဂလာဈေးမှာ လူစည် သည်။

အနောက်လားသော် အတယ်ကြီးတို့နေထိုင်ရာ အနောက်ပိုင်းမှာ လူစည်သည်။

ရန်ကုန်တွင် အသည်နှစ်နေရာက လူသွား၊ ကား သွားများလွန်းလှသည်။ ဆိုင်တွေ များလွန်းလှသည်။

စီးပွားရေးသမားတွေ၏စင်တာပဲလား။

ကျော့

လူတွေလည်း ကျွန်တို့ကျွန်မတို့အော်ကာ ဆင်းပြေးလာကြသည်။
 “ဟာ... ဒါဆို မီးသတ်ကိုအကြောင်းကြား... မီးသတ်ကို
 အကြောင်းကြား...”
 စနေက တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ပြော
 တော့ အဘိုးကြီးက...
 “ဝမ်းစီးလေ... မီးစပ်က အာဝေးကြီးဟာ... ဝဘယ်စီ
 မလဲ...”

အဘိုးကြီးပြောစဉ် စနေက လှေကားတစ်လျှောက်
 တက်ပြေး၏။ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းပြေးလာသူတွေနှင့် တိုက်မိ
 ခိုက်မိသော်လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။
 အကြောင်းမှာ လှေကားထိပ်တွင် မီးခိုးများ
 အူထွက်နေပြီး ထိုမီးခိုးများသည် ညာဘက်အခန်းမှလာခြင်းဖြစ်
 ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။
 အဲသည်အခန်းတွင်း ရောက်နေသူက မင်းရဲဗလ
 ဖြစ်မှာ သေချာ၏။ အခန်းမီးလောင်နေသည် ဆိုကတည်းက သူ
 လက်ချက် တစ်နည်းနည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲဗလကို
 ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အပြေးအလွှားသွားသည်။
 မီးလောင်နေသော အခန်းသည် အင်မတန်
 အန္တရာယ်များ၏။ မီးအန္တရာယ်ကော မင်းရဲဗလ၏အန္တရာယ်ကို

ပျံ့ထွက်ထိုက်တာ

ပါ တွေ့နိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်၏။
 ထိပ်တိုက်တွေ့ရှိချက်ကို စနေက ရယူလိုသည်။
 အထက်ဆုံးရောက်တော့ မီးခိုးတွေက မင်းရဲဗလ
 မှီသောအခန်းမှ အူထွက်နေသည်။ တံခါးကလည်း ပွင့်နေသည်။
 သူ့သေနတ်ကိုတောင် သေနတ်အိတ်ထဲမှ မထုတ်
 ဘဲ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။
 လှေကားမှာ ဝိုးတဝါးရှိသလောက် အခန်းထဲမှာ
 တော့ ဝင်လုဆဲနေရောင်ကြောင့် လင်းချင်းနေသည်။
 ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။
 “ငါလာပြီဟေ့ မင်းရဲဗလ...”
 စနေ ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံပေးလျက်က ကြောင်
 သွားသည်။ ဝင်ပေါက်ရှိရာအခန်းတွင် မီးသွေးမီးဖိုတစ်လုံးရှိကာ
 ထိုမီးသွေးမီးဖိုတွင် ထိုင်စေ့များထည့်သွင်းလောင်မြိုက်နေသည်။
 မီးခိုးတွေက အူထွက်နေသည်။
 ချက်ချင်း အဓိပ္ပာယ်နားလည်သွားသည်။ မင်းရဲ
 ဗလသည် သူလာတာကို နှိပ်မိသွားချိန်မည်။
 သည်တော့ ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖန်တီးလိမ့်မည်။
 ထိုထွက်ပေါက်က အခန်းမီးလောင်သလိုလုပ်ပြီး ကျန်အခန်းမှ
 လူတွေ ထွက်ပြေးအောင်လုပ်မည်။

ဟေ့

ပြီးတော့ အဲသည်လူတွေနဲ့ရောကောသောကော
ဆင်းချသွားမည်။

ဒါပေမဲ့ ဆင်းတဲ့လူတွေထဲမှာ မြန်မာတစ်ယောက်
မှမပါ။

တရုတ်တချို့၊ တရုတ်မြန်မာကပြားတချို့ပဲ ပါ
သည်။

ချက်ချင်းတွေးလိုက်မအီ။
ထိုတရုတ်တွေထဲတွင် တရုတ်လို ရုပ်ဖျက်ထား

သော မင်းရဲဗလ ပါသွားမှာ သေချာသည်။
တော်ဓာယ်ကွာ။

ရန်သူပေမဲ့ စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိသည်။
သူက အောက်ထပ်သို့ ကပျာကရာပြန်ဆင်းလာ

၏။ လမ်းထဲတွင် လူတွေကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်နေကြသည်။ လူအုပ်
ကလည်း မီးငြိမ်းသတ်နိုင်ဖို့ လှေကားထက်သို့ အပြေးအလွှား

တက်လာကြသည်။
“မသွားကြနဲ့... မသွားကြနဲ့... မီးလောင်တာ မဟုတ်ဘူး
မီးသွေးမီးဖိုထဲ ထင်းစတွေထည့်ရုံထားတာ...”

ရိုးရိုးသာမန်အရပ်သား မဟုတ်ဘဲ ယူနီဖောင်းဝတ်
ရဲအရာရှိတစ်ဦး၏ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဒုတိယထပ်

ထိုကုန်ထိုက်က

လှေကားတွင် လူတွေတန်သွား၏။
“မီးလောင်တာ မဟုတ်ဘူးလား...”

တစ်ယောက်၏အမေး။
“မဟုတ်ဘူး... မီးသွေးမီးဖိုကို တည်တာ...”

“ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား...”
“ဟုတ် မဟုတ် ခင်ဗျားတို့သွားကြည့်ဗျာ... ပြီးတော့

ခင်ဗျားတို့ပဲ မီးသတ်လိုက်ကြ... ကျုပ်တရားခံနောက်
လိုက်ရဦးမယ်... အဲဒီမှာနေတာ ကျုပ်တို့လိုချင်နေတဲ့

လူဆိုးဗျ...”
ပြောလည်းပြော လူတွေကို တွန်းဖယ်ဆင်းလာ

သည်။ နားလည်မှုရှိသူတွေက လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။
မြေပေါ်တွင် ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်

ယောက်တစ်ခွန်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည်။
သူတို့အုပ်စုထဲမှာ မင်းရဲဗလရှိတော့မည်မဟုတ်။

တစ်ယောက်က အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုမှထွက်၍
အိမ်မီးလောင်ခြင်း မဟုတ်မှန်း အော်ပြောသည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသော မင်းရဲဗလအား ဘယ်မှာရ
ဈာန်မသိပါ။

ခင်ဗျား မင်းရဲဗလပါဟုလည်း ဘယ်သူ့ကို ယိုးစွပ်

ရမှန်းမသိ။

လူတွေထဲကို ရဲမျှက်လုံးနှင့် စိုက်ကြည့်ခိုက်သည်။
သေကံစရာ မတွေ့ရဟု ထင်သည်။

စိတ်ပျက်မှုနှင့်အတူ လူအုပ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်
သည်။ နယ်ထိန်းကိုစိုးသိန်းနှင့် တွေ့တော့ စနေက မချည့်သွားပြီ
ရယ်မောပြီး...

“ပိုက်ကွန်ထဲကငါးတော့ လွတ်သွားပြန်ပြီ ကိုစိုးသိန်းရေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာ...”

“ပြောရမှအတောင် ဖျက်ရည်လည်မိတယ် မဖြစ်ပေမဲ့
ပြောရမှာတောင် ရှက်မိပါရဲ့... ဒီတစ်ခါ ပတ်သွားပြန်ပြီ
ဗျ...”

သူက တွေ့ကြုံရသမျှကို လင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုပေါ့ ဆရာရယ်... ကြောင်နဲ့ကြွက်ဆိုတာ အလွယ်
တကူတော့ ဘယ်အဖမ်းခံပျံမလဲ... ကြွက်လည်း ကြွက်
ကြောင်လည်း ကြောင်ပေါ့ ဆရာ...”

သူတို့ဘက်သို့ လူကြီးနှစ်ဦး လျှောက်လာသည့်
ရပ်ကွက်လူကြီးတွေဖြစ်သည်။ မီးလောင်နေတယ်

ဆိုလို့ လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

စနေက ပြောပြတော့မှ သက်ပြင်းချ၍ တစ်

ယောက်က ...

“ဟင်း... တော်သေးတာပေါ့ဗျာ... မီးသတ်ကိုအကြောင်း
ကြားတော့မလို့...”

ကျွန်တစ်ယောက်က...

“ဆရာပြောသလိုဆို ဒီလူဟာ လူဆိုးမှန်း သေချာသွားပြီ
ပေါ့လေ...”

“သေချာတာပေါ့... ဒါထက် ဒီအခန်းက ဘယ်သူ့အခန်း
လဲ...”

“ဘေးအိမ်တွေမှာ သွားစုံစမ်းကြည့်တာပေါ့... ကျွန်တော်
တို့သိရသလောက်တော့ အဲဒီအခန်းကလူဟာ ခရီးသွား
နေတယ် သိရတာပဲ...”

“ကောင်စီရုံးကို လာတိုင်သွားလား...”

“အဲဒါတော့ မှတ်တမ်းမှာ ပြန်ကြည့်မှသိမယ်... ကျွန်တော်
တို့ဆီက လူတစ်ယောက် ပြောတာပဲ...”

အိမ်ဘက်အို့ ပြန်သွား၏။

အောက်ဆုံးထပ်တွင် အိမ်ရှင်က နေထိုင်သည်။

အထက်ဆုံးညာဘက်မှအခန်းမှာ နေထိုင်သူသည်

အစိုးရာနံထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းကို ရောင်းချပြီး နယ်သို့ လှည့်လာတတ်

နှင့် ပြောင်းသွားကြောင်း၊ ယင်းအခန်းတွင် နှစ်ရက်သုံးရက်က လာရောက်နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်းမှလွဲ၍ ဘာမှမသိဟု အိမ်ရှင်က ပြောသည်။

“ဒါဆို... ဘာလို့ ဧည့်စာရင်းမတိုင်တာလဲ...”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး... သူ့အခန်းသူနဲ့ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်နေတော့လည်း အမှတ်တမဲ့ပဲ... ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး လေ... ဒီအခန်းကို ဝယ်တဲ့လူက တိုင်ရမှာပေါ့...”

ကောင်စီရုံးမှတာဝန်ရှိသူနှင့် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးတို့ ပြောကြဆိုကြသည်။ အမျိုးသမီးမှာ တရုတ်တပြားဖြစ်သည်။

“ဒီအိမ်ခန်းကို ဘယ်သူဝယ်တာလဲ... ကျုပ်တို့ကို ဘာလို့ လာမပြောတာလဲ...”

“ကျွန်မက အိမ်ရှင်ပဲ... ကျွန်မလက်မှတ်ထိုးခရတော့ လည်း သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောဖြစ် ခဲ့ဘူး...”

“ခင်ဗျားမှာ ဘာပဲပြောပြော တာဝန်ရှိတယ်... ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ အခု ဒီအခန်းကို စီးလောင်သလိုလုပ် ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူဟာ တရားခံတစ်ယောက်ပဲ... သူ့ကို ရဲက အလိုရှိနေတာ... ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို လာ မပြောတာဟာ တော်တော်ညံ့တာပဲ...”

ရုပ်ကွက်လူကြီးက ဟောက်သည်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောနေသော အမျိုးသမီးမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ ရဲအရာရှိ ကိုယ်တိုင်က အနားမှာရှိနေပြီမို့ ရုပ်ကွက်လူကြီးပြောစကားကို လန့်သွားမိပုံရ၏။

“ကျွန်မ မသိလို့ပါရှင်...”

“လောကမှာ ဖြစ်လေ့ပြီးမှ မခဏ်ဘူး... မခဏ်ဘူးပြောတာ အဆိုးဆုံးပဲ... ရုပ်ကွက်ငြိမ်ဝပ်မိပြားမှုအတွက် ကျုပ်တို့ မှာ တာဝန်ရှိတယ်... အခုလို ဖြစ်လာတော့ ခင်ဗျားလည်း တာဝန်မကင်းဘူး... ကျုပ်တို့လည်း တာဝန်မကင်းဘူး”

“ကပါလေ... ပြောမနေကြပါနဲ့တော့... နောင် ဒီလိုမဖြစ် အောင် အစ်မကြီးအား တာဝန်ယူလိုက်ပါ... ကျွန်တော်က ဒီတရားခံနောက် လိုက်နေတာပါ... ဒီတရားခံက အဖျက် လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူပဲ... သူ့ကြောင့် အစ်မကြီးတို့ ပဲ... ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေမှာ ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်... ဒါ လောက်ဆို အစ်မကြီးနားလည်လောက်ပါပြီနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်...”

“ဒီအဖျက်အမှောင့်လုမိရာတွေကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစ်မ ကြီးတို့ပြည်သူတွေ ပူးပေါင်းပြီး တိုက်ဖျက်နိုင်မှဖြစ်မယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လက်နက်ကိုင်တွေက

ကျွန်တော်

ပြည်သူကို ကာကွယ်ပေးနေရတာပါ... ကျွန်တော်တို့ ရဲ
တွေဟာလည်း လက်နက်ကိုင်ပေမဲ့ ပြည်သူတွေထဲက
ပြည်သူတွေပါပဲ... ”

စနေ စည်းရုံးရေး စတင်ချေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာကူညီရမလဲ...”

“ဒီအခန်းကို ဘယ်သူဝယ်သလဲ... အဲဒါ ကျွန်တော်တို့
သိချင်ပါတယ်...”

ဒီတော့ အမျိုးသမီးကြီးက သူတို့ကို ဧည့်ခန်းမှာ
ထားပြီး အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးက လက်တွန်း
လှည်းပေါ်မှ ကလေးငယ်ကို ချောမြို့နေသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး
၏ ရင်သွေးဖြစ်ပုံရ၏။

အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်လာသည်။

လက်ထဲတွင် ကုတ်တူစာအုပ်ငယ်ကလေးတစ်အုပ်
ကိုင်ထား၏။ ထိုစာအုပ်ကလေးထဲတွင်ပါသော လိပ်စာကိုပေး
လိုက်သည်။

စနေက သူ့မှတ်စုစာအုပ်ငယ်ကလေးထဲတွင် ကူး
ယူလိုက်၏။

အမျိုးသမီးက စနေကို လေ့လာနေသည်။ စိတ်

ထွန်းထွန်းထွန်း

ထဲမှာတော့ သူမစိတ်နှင့် သူမကောက်ချက်ချသည်။

ဤရဲအုပ်ကလေးမှာ အသက်ငယ်ငယ်လေးနှင့်
နှစ်ပွင့်ရအရာရှိဖြစ်ပြီးနေသည်။ ရုပ်ကလေးက အတော်ချောတာ
ပဲ။ ကိုယ်လုံးကလေးလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ကျစ်လစ်
သန်မာနေတာပါပဲလား။

ပြီးတော့ ထက်မြက်သန်မာပုံလည်း ရပါရဲ့။

အင်း... ဒါတွေဟာ သူ့ပါရမီနဲ့သူ ဖြစ်လာကြတာ
ပါပဲလား။

တောဗျီ

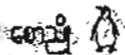

စိုးမောင်မောင်နှင့် ရွှေယမင်းသော်။
 သည်အမည်နှစ်ခုက သူ့ရင်ထဲမှာဝဲလည်နေရဲ့။
 ထိုအမည်နှစ်ခုရှိမယ့်လိပ်စာအရ မြောက်ဥက္ကလာ
 သို့လာခဲ့သည်။
 ထိုအမည်ပိုင်ရှင်နှစ်ယောက်က မြောက်ဥက္ကလာ
 သုစိတ္တာလမ်းတွင် နေထိုင်ကြသူတွေ။
 ကိုစိုးမောင်မောင်။
 သူ့အသက်က သိပ်မကြီးသေးပါ။ သုံးဆယ့်ငါး
 ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသည်။ လူက ပိန်ပိန်။ မျက်နှာကိုကြည့်လျှင်
 အင်မတန်တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ မျက်နှာကိုပိုင်သူ။ ရုပ်ရည်က

ထိုက်နံ့ထိုက်က

မချောသော်လည်း သူ၏ကြည်မွေ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မျက်
 နှာကိုမြင်လျှင် လူကောင်းဆိုက သူ့ကိုကောင်းစွာလက်ခံနိုင်၏။
 သူက ဘုရားတရားသမား။
 ယခုလည်း သူ့ကို လေ့လာလိုက်စမ်းပါ။ ဘာလုပ်
 နေတယ်မှတ်သလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးနေတာပေါ့။
 “ဩကာသ... ဩကာသ... ဩကာသ... ကာယကံ... ဝစီ
 ကံ... မနောကံ... သဗ္ဗဒေါသ... ခပ်သိမ်းသော အပြစ်
 တို့ကို ပျောက်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ...
 သူ၏တည်ငြိမ်ကြည်လင်သော ဘုရားရှိခိုးသံသည်
 ဘုရားခန်းတွင်းမက တစ်အိမ်လုံးကိုပါ ထွင်းဖောက်၍ လမ်းဘက်
 ကိုပါ သဲ့သဲ့ထွက်နေသည်။
 မနက်ရှုန်နာရီဆိုလျှင် ကိုစိုးမောင်မောင်ဘုရားရှိခိုး
 သံ၊ ဆွမ်းတော်ကပ်သံ၊ အမျှဝေသံတို့ကို အိမ်နီးနားချင်းတွေ ကြား
 ရစမြဲ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကြားရစမြဲ။
 ဘုရားခန်းက အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသည်။ ဘုရားစင်
 တစ်ခုလုံး လှပသောပန်းတွေ တဝေဝေ၊ လျှစ်စစ်သွယ်တန်းမီး
 ပဒေသာတွေက ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီး၏ ကျောင်းအောင်
 တစ်ဝိုက်မှာဝေလို့။
 ကျောက်ဆင်းတုတော်ပြင်ခေ့ကိုယ်တော် နောက်

တွင် ရောင်ခြည်များလွှတ်သကဲ့သို့ ဘုရားမီးတွေက ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ရောင်စုံဖြာလျက်။

ကျောက်ဆင်းတု ဗုဒ္ဓဘုရား၏ရှေ့ရှိ လင်ဗန်းထဲ တွင် သစ်သီးများ၊ ဆွမ်းများ၊ သောက်တော်ရေများ။

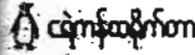
သည်ဘုရားစင်ကို ရှင်းလင်းခြင်းတာဝန်က ရွှေ ယမင်းသော်။

ရွှေယမင်းသော်က အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် ဘုရားစင် သန့်ရှင်းရေးကို အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ငွေနှင်းပုံနှင့်အတူ တာဝန် ယူထားရသည်။

ရွှေယမင်းသော်သည် ကိုစိုးမောင်မောင်လို အမြဲ ဘုရားမရှိမိုးတတ်ပါ။ အကြောင်းက တစ်ဘက်တွင် စီးပွားရှာရ သေးသည်။ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် လောဘထည့်ထားရသည်။

မင်္ဂလာဈေးအနီးက ယုဇနပလာဇာတွင် ဖက်ရှင် အဝတ်အထည်ရောင်းသောဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ မနက်ကိုးနာရီခွဲ အိမ်မှထွက်လိုက်သည်နှင့် ပစ္စည်းများရောင်းရရေး၊ အမြတ်ငွေ များများရရှိရေးအတွေးလောဘသည် ရွှေယမင်းသော်ကို လုံးထွေး တော့သည်။

အရောင်းအဝယ်သမားတစ်ယောက်အဖို့ နေ့စဉ် ဘာသာရေးကို မတွေးတောနိုင်ပါ။ သူ့အတွက် ရမည့်အကျိုး

အမြတ်ကို တွေးတောနေသည်။

ဟိုးယခင်က သူ့မတို့လင်မယားသည် ဆင်းဆင်း ခဲရဲနေခဲ့ကြရသည်။ ရွှေယမင်းသော်က ကိုစိုးမောင်မောင်နှင့် မညားခင်မှာ ဆင်းရဲသည်မဟုတ်။

သူမသည် ကုန်သည်တစ်ဦး၏သမီး ဖြစ်သည်။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တွင် ဒုတိယနှစ်အထိရှိရာမှ ရေခဲချောင်း၊ ရောင်းသော စိုးမောင်မောင်နှင့် ဆုံမိ၏။

ထိုသည်နောက် မိဘသဘောမတူသည့်ကြားမှ ဦးမောင်မောင်နှင့် လိုက်ပြေးခဲ့သည်။

ခေတ်ထုံးစံ လုပ်နေကျအတိုင်း မိဘ၏သမီးအဖြစ် ခု ရပ်စဲခြင်းခံရသည်။

ရွှေယမင်းသော်က မမူပေါင်။

ချစ်သူနှင့်ပေါင်းရပြီးရော။

အချစ်ဝတ္ထုတွေ့ဖတ်၊ အချစ်ရုပ်ရှင်ကားတွေကြည့် နှု အချစ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော ရွှေယမင်းမှာလက်တွေ့အိမ် ထောင်သောအခါ မလွယ်မှန်းသိလာ၏။

အဓိကသည် အချစ်ထက် ငွေသည်အဓိက ဖြစ် ကြောင်း သဘောပေါက်လာ၏။ သူမသည် ကုန်သည်သားသမီး မိမိ စိုးမောင်မောင်ထက် စီးပွားရေးကို ပိုနားလည်လာသည်။

အချစ်အမြတ်

စိုးမောင်မောင်မှာ ခုနစ်တန်းကျသော ကျောင်းနေ
ပွားသည်။ ကျောင်းမှထွက်၍ မိသားစုတာဝန်ကိုထမ်းရ၏။ ရွှေ
ယံမင်းနှင့်ရသောအခါ သူ့အတွက် ဓာတ်ရန်ပိုလှစေသည်။

ပထမတော့ အချစ် အချစ်နှင့်ပတ်သက်

စီးပွားရေးမပြေလည်လာအောင် အပြစ်အပြစ် ဖြစ်
လာ၏။

ချစ်ပါသည်ဆိုသော လင်မယားနှစ်ယောက်သည်

မကြာခဏ စကားများတတ်လေသည်။

တကယ်တော့ ရွှေယံမင်းသည် စိုးမောင်မောင်ကို

ချစ်လို့သာ လိုက်လာ၏။ သူမတွင် သူမမိဘက ရည်မှန်းထား
သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှိသည်။

သူက မင်းရဲဗလ။

မင်းရဲဗလကို ရွှေယံမင်း တွေ့ဆုံပူး၏။ သူမိဘ

တွေ့ကာ မကွေးမှာနေထိုင်ကြသော ဆီလူပင်နန်းပိုင်ရှင်တွေ။

မင်းရဲဗလက ရွှေယံမင်းတို့ချစ်ရုံ။

ရွှေယံမင်းကတော့ မင်းရဲဗလကို မိဘတွေက

သိတော့တုံ့ထားသည့်တိုင်း နှလုံးသားတွင် နေရာမပေးခဲ့။

နှလုံးအသည်းပိုင်ရှင် မဖြစ်ခဲ့သော မင်းရဲဗလ

သည် ရွှေယံမင်းကိုချစ်ခဲ့။ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ချစ်ဆီ။

ငယ်နီထိုက်တ

ရွှေယံမင်းဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းတော့လည်း ချစ်ဆဲ။

ရွှေယံမင်းနှင့်တွေ့ဆုံသည်။ ခင်မင်စွာ စကားပြော
တတ်၏။ နောက် ပြည်ပကို ရောက်သွားပြီး နိုင်ငံတော်ကို အန်တု
သူများစုရင်းတွင် ပါသွားတာကို ရွှေယံမင်း သိ၏။

စိုးမောင်မောင်သည် နဂိုက ခပ်အေးအေးသမားမို့
ရွှေယံမင်းနှင့် မင်းရဲဗလ တွေ့ဆုံကြတာကို မပြောပါ။ ရွှေယံမင်း
သူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့မှာမဟုတ်သည်ကိုလည်း သိသည်။

ရွှေယံမင်းက စီးပွားရေးသမားပီပီ ကုန်စိမ်းရောင်း
လျှင် သည်ကနေ ဘယ်လောက်မြတ်မည်ဆိုတာကို သိသည်။
ကုန်စိမ်းရောင်းရမှုကလေးတွေကို နေ့စဉ်စားသောက်သည့်
အထဲမှ ခြီးခြံချွေတာ စုဆောင်း၏။

သည်ကနေတွင် အရက်တွေ လှိုင်ပေါလည်နေတာ
ကို သိသည်။ ဘီယာဆိုင်တွေ ဗလပွရိုနေတာကို သိသည်။ အရက်
ထုတ်လုပ်သူတွေကလည်း ရက်ရက်ရောရော ထုတ်လုပ်ကြသည်။

သောက်သူတွေကလည်း လူကြီးလူငယ်ပေါချောင်
ကောင်း အတန်းအစားတွေပဲလေ။

သည်တော့ သူမက တစ်နေရာတွင် လှိုင်စင်ခံပြီး
အရက်ဆိုင်ကလေး တည်သည်။

အရက်သောက်တာ မကောင်းမှန်း သိလျက်နှင့်

လာလိုက်ကြသည့်လူတွေ။

အရက်စွဲသွားသောလူတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ ဘုရားတရားဆိုတာကိုလည်း မသိ၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိ၊ လူမှုရေး စီးပွားရေးကိုလည်း လျစ်လျူရှုလို့၊ ပြီးတော့ မိသားစုများ၏ အားကိုးအားထားအဖြစ်မှ ရပ်စဲသွားတော့၏။

အဲသည်နောက် သွေးဆူလို့ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်၏။

နိုင်ငံတော်တွင် လုပ်အားများ ဆုံးရှုံးခြင်းသည် အရက်လည်းပါသည်။ ရွှေယမင်းကတော့ အရက်သောက်သူတွေ များပါစေ ဆုတောင်းသည်။

ဒါမှ သူမအတွက် မြီးမြီးမြက်မြက်ကလေး စားရသောက်ရမည် မဟုတ်လား။ ငွေစက္ကူတွေ ဝင်လာမည်မဟုတ်လား။

“သွားတော့မလား ယမင်း...”

“သွားမယ် ကိုစိုးရေ... ဒီနေ့ ဆက်သဒေးဆိုတော့ ပလာဇာမှာ လူကျလိမ့်မယ်... ကောင်မလေးတွေ စောစောရောက်ဖို့လည်း ပြောထားပြီးသား...”

ယုဇနပလာဇာအတွက် ရက်ကောင်းရက်မြတ်တွေက ရုံးပိတ်ရက်များပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ရုံးသမားတွေ လာရောက်ဝယ်ယူသည်

မဟုတ်ပါ။ ဈေးခေါင်ခိုက်နေသော ယုဇနပလာဇာပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ဖို့ ရုံးသားရုံးသူတွေ အနားမကပ်နိုင်ပါ။

ငွေရှင်ကြေးရှင် အတန်းအစားတွေသာ လာကြသည်။

ပစ္စည်းဘယ်လောက်ဈေးကောင်းကောင်းမနေမြောဘဲ ဝယ်တတ်ကြသည်။

ရွှေယမင်းတို့လို လူတွေကလည်း သူ့ကိုကိုပဲ အားထားနေရ၏။ ဈေးကြီးတယ်ဆိုတာကလည်း ကြီးထိုက်လောက်ရဲ့။

တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေနှင့်အတူ အဲယားကွန်းနှင့် မညီမမျှ အထပ်အလွှာဆိုင်ခန်းကျဉ်းလေးတွေထဲမှာ ငါးပိငါးချဉ်သိပ် ဝယ်သူတွေနှင့်ရောနှောနေရ၏။

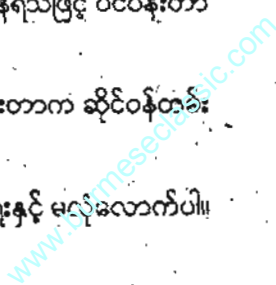
နေသာလို့ သာမှန်းမသိ။

ဗိုးရွာလို့ ရွာမှန်းမသိ။

ငွေရရေးကိုသာ အာရုံစိုက်နေရသဖြင့် ပင်ပန်းတာကောင် ပင်ပန်းတယ်လို့မထင်ရဲ့။

သူတို့ဆိုင်ရှင်တွေထက် ပိုဆိုးတာက ဆိုင်ဝန်တစ်တွေပါပဲ။

တကယ်ဆိုလျှင် ကျန်းမာရေးနှင့် မလုပ်လောက်ပါ။

စောညို

လိုအပ်နေ၏။ SARS ခေါ် (SEVERE ACUTE RESPIRATORY SYNDROME) ကူးစက်ပြင်းထန်အမြန် နှိပ်နိုးယားရောဂါသာ ဝင်လာခဲ့ပါမူ မြန်မြန်ကူးစက်နိုင်သောနေရာဟု ရွှေ့ယမင်း ထင်သည်။

သည်လိုဈေးမျိုးကို ဝယ်သူတွေ ရောင်းသူတွေပါ ကျန်းမာရေးအရ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လေကောင်းလေသန့် လုံလောက်စွာ ထားသင့်ပါသည်။

တစ်လတစ်လ ဆိုင်အတွက်ရှင်းပေးရတာကလည်း သိန်းချီရှိနေသည်။

သည်တော့ ယမင်းမှာ ရဖို့ပဲစဉ်းစားနေတော့ ဘာ သာရေးကို စိုးမောင်မောင် ဦးစားပေးသလို မပေးနိုင်။

ကိုစိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြီကလေးထဲတွင်ထားသော ကားဆီသို့အဆင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူနှင့်တွေ့ပါလေရော။

မင်းရဲဗလ။

“ယမင်း... သွားတော့မလား...”

“ဟင်... ကိုရဲ့...”

ကားလက်ကိုင်ဘီးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ပြီး မောင်း တော့မည့်သူမ အံ့အားသင့်သွား၏။

“အရေးကြီးလို့ လာခဲ့တာ...”

ဂျီ ငွေကန်ထိုက်တက

“ဘာလဲ... ပြောလေ...”

စိုးမောင်မောင်ကလည်း မင်းရဲဗလကို အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မင်းရဲဗလ လာတာကိုမကြိုက်ပါ။ ရဲက သူ့နောက်လိုက်နေပြီဆိုတာကို သိပြီးဖြစ်သည်။

“ယမင်း... တို့ မနေက ဟိုအိမ်က ထွက်ပြေးလာတယ်... ရဲ့ သိသွားပြီကွ...”

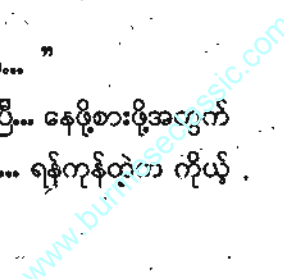
“ခုကွပါပဲတော်ရယ်... ကိုရဲရယ်... ရှင် နယ်စပ်ကိုပြန်ပါ တော့ ... ဘာလို့ ဒီမှာဆက်နေသလဲ...”

“နောက်တစ်လုံး နှစ်လုံးသုံးပြီးရင် ပြန်မယ်... အဆက် အသွယ်က ပြတ်သွားပေမဲ့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းတော့ အောင် မြင်ချင်သေးတယ်... ဒါမှ ဌာနချုပ်မှာ ပြည်တော်ပြန် မျက်နှာပန်းပွင့်မှာ... ဒီအတိုင်း ပြန်သွားရင် ဟိုတိရစ္ဆာန် ကောင်တွေ ရဲကျော်သူတို့ရဲ့ အဝေဖန်ကိုမခံနိုင်ဘူး”

ရဲနှင့်မိမိတို့ မပတ်သက်ချင်ပါ။ ရဲဗလကို ပစ်ပယ် စိမ်းကားဖို့လည်း အားနာ၏။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ပြီးလျှင်ပြီးရော သဘောနှင့်...

“ကိုင်းပြော... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ...”

“ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ငိုင်းပြတ်နေပြီ... နေဖို့စားဖို့အတွက် သုံးသောင်းလောက် လိုချင်တယ်... ရန်ကုန်ထဲက ကိုယ့်

တော့ပြီ

အဆက်အသွယ်တွေက အခု အဖမ်းခံထားနေရတော့ မလွယ်ဘူးလေ... ”

“လောလောဆယ်တော့ အိမ်သုံး လေးငါးထောင်ပဲရှိ တယ်... ရှိတာတော့ အာရှနေမှာ အပ်ထားတယ်... လို ချင်ရင် ဒီကနေ့ဆိုင်က ရောင်းရငွေယူပေးမယ်... ညနေ လာခဲ... ”

“ဟာ... ဒီကိုမလာရဲဘူး... ”

“ဒါဆို ယမင်း လာပေးရမလား... ”

“ယမင်း လာနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့... ဒါနောက် ဆုံးပါ... ”

“ဘယ်နေရာလဲ... ”

ရွှေယမင်းအား လာရမည့်နေရာကို စဉ်းစားပြီး နောက် နေရာကိုရော အချိန်ကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါနောက်ဆုံး ကူညီတာပဲနော်... ယမင်းတို့ ကူညီတာကို ရဲကသိရင် ယမင်း အဖမ်းခံရမယ်ဆိုတာ ကိုရဲ သိပါတယ် ”

“ဒါလတ်(စ်)တိုင်း(LAST TIME)ပါ ယမင်းရယ်... သွားမယ် နော်... ”

အလျင်အမြန် မင်းရဲဗလ ထွက်သွားတာကို စိုး မောင်မောင် ထစောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့နှုတ်မှ သံဗုဒ္ဓေါက်ထာကို

ထိုကံ့ထိုကံ့က

ရွတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ နဖူးတွင်လက်တင်၍...

“ဘုရားကယ်ပါ... ဒီလိုလူဆိုးမျိုးကို ဘုရားတပည့်တော် တစ်သက်မှာ မတွေ့ပါရစေနဲ့ ဘုရား... ”

တိုးတိုးကလေး ရွတ်ဆိုဆုတောင်းသည်။ ရဲဗလ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ရွှေယမင်း၏ အောက်ကားဟု သည် တနေ့ ခေါ်နေကြသည့် ပစောက်အကွေ့ရာနှင့် ပတ်ဘလစ်ကာ အဖြူရောင်ကားကလေးပါ ထွက်သွားသည်။

“ယမင်းရယ်... မင်း ဒီကောင်နဲ့ ခက်နေသမျှ တစ်နေ့ ထောင်ထဲဝင်ရလိမ့်မယ်... ”

ကားထွက်သွားရာကိုကြည့်ပြီး စိုးမောင်မောင်၏ ရင်တွင်းမှ ရေရွတ်သံကို ယမင်း သိမည်မဟုတ်ပါ။

စိုးမောင်မောင်မှာ ဘာသာတရား လုပ်နေသူပီပီ မကောင်းမှုကို ကြောက်ရွံ့တတ်သည်။ မိမိဘက်မှ အလွန်ဖြစ် နှာကို စိုးသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို... ”

ခေါ်သံလေးကြောင့် စိုးမောင်မောင် လှည့်ကြည့် ၏ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ငွေနှင်းမှုှက တစ်နေရာတွင်ရပ်နေသည်။

“အစ်ကို မီးမွေးပြီးပြီ... ထမင်းအိုးကို အစ်ကိုတည်မလား ကျွန်မ တည်လိုက်ရှုမလား... ”

စော့

“ဪ... အေး... အေး... ငါပဲတည်မယ်... နင် အခု
ဈေးမသွားသေးဘူးလား...”

“အစ်ကို ဘာစားမလဲလို့...”

“အမလေးဟာ... အထွေအထူး လုပ်နေရသေးတယ်... ငါ
စားတဲ့အထဲမှာ ဝက်သားနဲ့ အမဲသားမပါပြီးရော... နင့်
အစ်မ ထမင်းချိုင့်အတွက်သာ ကောင်းကောင်းလေးလုပ်
ပေးရမှာ... သူ စာရင်းပေးသွားလား...”

“သူ့အတွက်က ဆိတ်သားဆီပြန်နဲ့ ကနိစ္စနဲ့ရွက်မှုကြောင့်...
ရှောက်သီးသုတ်...”

“အေး... အေး... နင် ဈေးသွား... ငါ ထမင်းအိုးတည်
ထားလိုက်မယ်...”

ကောင်မလေးကို ဈေးဖိုးထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထမင်းဟင်းတို့ စိုးမောင်မောင်က သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်တာ နိစ္စဝှဝှ
အမြဲပါပဲ။

အိမ်အလုပ်က သူ့အလုပ်။

စီးပွားရှာတာက ရွှေယမင်းရဲ့တာဝန်။

သူ ထမင်းဟင်းချက်နေစဉ်မှာ အမြဲတမ်း ဘုရား
ကို နှလုံးသွင်းကာ ရွတ်တတ်သော ဂါထာက သံဗုဒ္ဓေဂါထာ။

ထမင်းကို နှစ်ခုခွဲချက်ရ၏။ ပထမထမင်းကို ပေါင်း

ထွန်းထွန်းက

အိုးနှင့်ချက်သည်။ အဲဒါက ယမင်းအတွက်။ ယမင်းက ပေါင်းအိုး
နှင့် တည်သောထမင်းကို ကြိုက်သည်။ ထိုထမင်းမှာ မနက်စော
စော မီးလာကတည်းက ငွေနှင်းမှုက ပေါင်းအိုးနှင့် တည်ပေးထား
၍ ထမင်းကျက်သည်နှင့် ဆွမ်းကို ထိုပေါင်းအိုးထဲမှ ခူးပေးရ
သည်။

မီးသွေးနှင့်တည်သော ထမင်းကို စိုးမောင်မောင်
က ဘဝင်ကျသည်။ ချက်ထမင်းမှာ ပေါင်းအိုးထမင်းလို ပွစိစိမရှိ
ဘဲ ကျစ်လျစ်သည်။

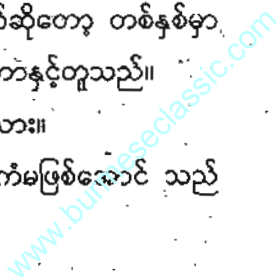
ကောင်မလေး ဈေးကပြန်လာပြီးနောက် အိမ်ထဲ
သို့ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်နှစ်ပါး ကြွလာသည်။

အနီးအပါးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဖြစ်သည်။ စိုး
မောင်မောင်အတွက် နေ့စဉ် အာစိန္တကံပြုလုပ်နေကျ ကောင်းမှု
ဖြစ်၏။ သူ့အယူအဆက တစ်ရက်ကို ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ဆွမ်းလုပ်
ကျွေးလျှင် တစ်လလျှင် ဘုန်းကြီးအပါးခြောက်ဆယ် ကျွေးတာနှင့်
ညီသည်။

တစ်လ အပါးခြောက်ဆယ်ဆိုတော့ တစ်နှစ်မှာ
အပါးခုနစ်ရာသုံးဆယ်ကို ဆွမ်းပင့်ကျွေးတာနှင့်တူသည်။

ကိုင်းကြည့်... ဒါနည်းသလား။

သေခါနီးတောင် အာသန္တကံမဖြစ်အောင် သည်

စောညို

အာစိန္တကံကုသိုလ်ကောင်းမှုကို စဉ်းစားတွေးတောယူသွားနိုင်လေရဲ့။

သူက ချက်ပြုတ်ပြီးလျှင် ယမင်းစားဖို့ ထမင်းချိုင့်ကို ခရီးသည်တင်ကားနှင့် သွားဖို့သည်။ ပြန်လျှင် သူက ယမင်းယူသွားသော ပတ်ဘလစ်ကာကို ပြန်မောင်းပြီးယူလာမည်။

နေ့လယ်တွင် တရားထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သော ဦးရွှေဝင်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်တို့နှင့် သွားရောက် တရားဆွေးနွေးမည်။

အဲသည် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးလင်မယားက သူအခင်မင်ဆုံးလင်မယား။

အဘိုးကြီးက တရားသဘောတွေ သိပ်သိသည်။ ပဋိစ္စသမုဒ်ပါဒ်အကြောင်း ဆွေးနွေးပြီဆို အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ဆွေးနွေးသည်။ သရုတ်သကန်လည်း ခွဲပြတတ်သည်။

သူက မိုးကုတ်ရိပ်သာတရားတော် ကျွမ်းကျောသူ။ သူတို့လင်မယားတွင် သားကလေးဖော်ဝင်းမောင်ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးရှိ၏။ အင်ဂျင်နီယာတန်းအောင်ကာ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေသူ။

သည်သူငယ်ကို စိုးမောင်မောင်က ခင်သည်။

ထိုက်ထိုက်တ

သူနှင့် အသက်မတိမ်းမယိမ်းရှိသလို စိတ်ထားကောင်းသော ပညာတတ်လူငယ်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ တလောကမှ ဇော်ဝင်းမောင် အိမ်ထောင်ထူသွားခဲ့ရ၏။

ဒါတွေကို တစ်ခါတစ်ခါ သူတွေ့မိသော်လည်း ဇေယျာရအောင် စိတ်မပျံ့လွင်အောင်ထိန်းသည်။

အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ။

ပထမဆုံးငွေနှင်းမုံက မီးဖိုခန်းမှထွက်သွား၏။

စကားပြောသံ အနည်းငယ်ကြားရသည်။

ငွေနှင်းမုံ ပြန်ဝင်လာသောအခါ မျက်နှာတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကို... အိမ်ရှေ့မှာ ရဲတွေရောက်နေတယ်...”

“ဟေ...”

စကားကြောင့် စိုးမောင်မောင် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သည်မနက် ရဲဗလ ရောက်လာသည်ကို သူတို့အိသွားကြလေပြီလား။

ဆိတ်သားဟင်းအိုးကို ကြည့်ထားရန် ငွေနှင်းမုံ လက်ထဲအပ်၍ စိုးမောင်မောင် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော် ရဲအုပ်စနေထွန်းပါ... ဒီက အစ်ကိုဟေ...”

“ဪ... ကျွန်တော် စိုးမောင်မောင်ပါ... ထိုင်ပါ... ထိုင်ကြပါ...”

စနေထွန်းနှင့် နယ်ထိန်းကို စိုးသိန်းတို့က ဆက်တီကြိမ်ကုလားထိုင်များတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ စနေထွန်း၏ ဖျတ်လတ်သော မျက်လုံးတွေက သပ်သပ်ခမ်းနားသော အိမ်၏အပြင်အဆင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးသား။

အိမ်တွင်းသို့လည်း လူရိပ်လူခြေလှမ်းကြည့်သည်။ နားကိုလည်းစွင့်သည်။

အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ သီချင်းဆိုသံသဲ့သဲ့ကလေးကြားရသည်။ စောစောက ဝင်သွားသော မိန်းကလေးအသံဖြစ်မည်။

“ကိစ္စအထူးရှိပါသလား ဦး... အဲ... ရဲအုပ်ကြီး...”

စိုးမောင်မောင် ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်မေးရင်း အကဲခတ်သည်။ စနေထွန်း၏ချောမောသောရုပ်ကို စိုးမောင်မောင် သဘောကျမိသလို စိုးမောင်မောင်၏ တည်ကြည်ငြိမ်အေးသော မျက်နှာကိုကြည့်ကာ စနေထွန်းက လေးစားသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်... ကိုမင်းရဲဗလနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ဆိုပါတော့...”

သူ့အသံက လေးဆေးသလို မျက်လုံးတွေက

စိုးမောင်မောင်မျက်နှာကို အကဲဖမ်းသည်။ တစ်ဘက်လူ၏ မျက်နှာ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံးတွေတစ်ချက်ကစားလိုက်တာကို သိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ ရဲအုပ်...”

“စနေထွန်းပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ပြောပါဗျာ ဦးစနေထွန်း...”

“မင်းရဲဗလကိုသိလား...”

မေးပြီး အဖြေကို စနေထွန်း စောင့်သည်။ စိုးမောင်မောင်က အေးဆေးသောလေသံနှင့်

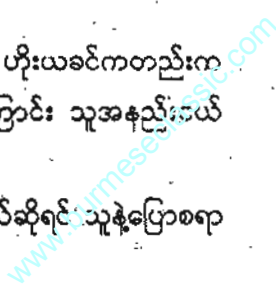
“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်... သိပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်က သိတာမဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော့်မိန်းမက သိတာပါ”

ခုမနက်ပဲ ငါးပါးဒီလကို ခံယူထားခဲ့သည်။

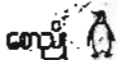
စိုးမောင်မောင် မုသားမသုံးပါ။ စနေထွန်း ကျေနပ်သွားသည်။ မသိပါဘူးလို့ စိုးမောင်မောင် ဆိုလိုက်ခဲ့သော် စနေ၏ရင်ထဲ မသင်္ကာစိတ်တော့ တိုးသွားမည်။

အကြောင်းက ရဲဗလသည် ဟိုးယခင်ကတည်းက ရွှေယမင်းသော်နှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့ကြောင်း သူ့အနည်းငယ် ထောက်လှမ်းသိရှိထားခဲ့ရ၏။

“မင်းရဲဗလနဲ့ ခင်ဗျားဇနီး သိတယ်ဆိုရင် သူနဲ့ပြောစရာ

လေးတွေ ပြောပါရစေ... ”

“သူမရှိဘူး... အလုပ်သွားတယ်... ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားကိုပဲ ကျွန်တော် မေးမယ်ဗျာ... ဒီကို မင်းရဲ့ ဗလ လာသွားသလား... ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး... ကျွန်တော့်မိန်းမက မင်းရဲ့ဗလနဲ့ ပိုခင်တာပဲ... ”

အမှန်လည်းမပေါ်၊ လိမ်တာလည်းမဖြစ်အောင် ဝင်လာသော လေကြောင်းကို ပြောင်းပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ စနေက မျက်လုံးတွေမြင့်လိုက်၍

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အဖို့ ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့တွေ့မှ အဆင်ပြေ လိမ့်မယ်ထင်တယ်... ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ကျွန်တော့်ထက် ယမင်းက ပိုသိပိုနား လည်ပါတယ်... ”

ပြောရင်း ခိုးမောင်မောင် စိတ်ထဲ၌ မင်းရဲ့ဗလနှင့် ပတ်သက်သော ယမင်းကို ကျိတ်၍အပြစ်တင်မိသည်။

ကိုယ်မယူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် သူမ ဘာကြောင့် ရေရှည်ဆက်ဆံနေရပါလိမ့်။

သည်လိုလည်း တွေးသည်။

စနေက သည်ကနေ ယောက်ျားအချို့အကြောင်း

ကို နားလည်သည်။ အချို့ယောက်ျားများသည် အိမ်ထောင်ဦးစီး အဖြစ် စွမ်းစွမ်းတစ်ထက်သော်လည်း၊ အချို့ယောက်ျားတွေမှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုရပေမဲ့ တကယ်ဦးစီးတာက မိန်းမများပင် ဖြစ်သည်။

အဲသည် မိန်းမတွေက အစွမ်းမရှိသော၊ ရေသာ ခိုချင်ကြသော ယောက်ျားတွေထက် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တော်သလို စိတ်ဓာတ်လည်း ထက်မြက်ပြင်းထန်တတ်ကြသည်။

အဲသည်တော့ ထိုမိန်းမတို့၏ထားရာနေ၊ စေရာ သွား ခိုင်းရာလုပ် ယောက်ျားနွားဘဝသို့ ရောက်ရသူတွေရှိသည်။

ခိုးမောင်မောင်သည် ထိုအတန်းအစားယောက်ျား များထဲတွင် ပါဝင်ဟန်တူ၏။

ဖြစ်လာသမျှကို သူ့မိန်းမနှင့်ပဲ တွေ့ပေးနေသည်။ သူကတော့ မလုပ်၊ မရှုပ် မပြုတ်လူစားထဲက ဖြစ်ပေမည်။

ခိုးမောင်မောင်၏ပြောပြချက်အရ မင်းရဲ့ဗလကို ယမင်းက မြို့ထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ဝှားတာထက် မင်းရဲ့ဗလ ထဲ တိုက်ခန်းသော့ကို ခိုးယူသွားဟန်တူကြောင်း ပြောသည်။

မင်းရဲ့ဗလ ဘာကောင်ဆိုတာ သူ့ရော ယမင်းပါ ခေါ်ခဲ့ပါကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။

မျက်နှာမြင်ကတည်းက လေးစားသွားမိသော

စနေက စိုးမောင်မောင် စကားကို လက်ခံပစ်လိုက်၏။

ရွှေယမင်းသော် ရှိရာဆိုင်သို့ လိုက်မသွားဘဲ ညနေမည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်လာမည့်အကြောင်း မေးသည်။ ထပ်မံလာဦးမည်ဟူသာ ပြော၍ပြန်သွား၏။

သည်ကနေတွင် စိုးမောင်မောင် တရားထိုင်ရတာ စိတ်မပြောင့်ပါ။ အာရုံထဲတွင် ရှုပ်ထွေးသော မင်းရဲဗလ၏ဝိစိကိစ္ဆာ တွေဝင်လာသည်။

ထမင်းသွားပို့ခဲ့သည်။

ရွှေယမင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမည် စိုးသဖြင့် မပြောဘဲထားနှင့်ကာ ပြန်ခဲ့၏။

ညနေတွင် ကားနှင့်သွားကြိုသည်။

သည်ကနေတွင် တော်တော်ကလေး ရောင်းလိုက် ရဟန်တူသည်။ ရွှေယမင်းမျက်နှာကလေး ရွှင်နေသည်။

ကားကို အိမ်သို့မမောင်းသေးဘဲ မြို့ထဲတွင် တစ်ခုခု သွားစားရအောင် ဆိုသည်။

ပူအိုက်သော ပလာဇာတွင်းမှ နေ့ခွဲရသော—

ရွှေယမင်းမှာ နှမ်းလျှာနေပုံပေါ်သည်။ အအေးသောက်ချင်သည် ဟုပြောသည်။ စိုးမောင်မောင်က ကားတွေရှုပ်နေသော မြို့တွင်း သို့မောင်းလာသည်။

လမ်းကလေးတစ်ခု သင့်တော်သောတစ်နေရာ တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

အင်းဝအအေးဆိုင်သို့ ဝင်ကြသည်။

ငွေတွေပါသော အိတ်ကြီးကို ရွှေယမင်းက လွယ် ထားသည်။ သည်ကနေ လေးသိန်းကျော်ဖိုး ရောင်းရသည်ဟု တက်တက်ကြွကြွ ပြောလာသည်။ စိုးမောင်မောင်က စိတ်ဝင်စား စာန်မတူ။

စိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်မို့ မှာထား သော ဖာလူဒါက ပါးစပ်ထဲ မရောက်မီ သည်မနက်တွင် -ရဲအုပ် အနေထွန်း လာကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

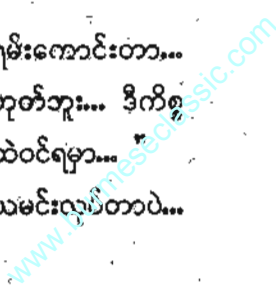
ယမင်းတွေသွားသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကလေး

အဖြေ...

“ဟိုအိမ်ကို သူတက်နေလို့ လိုက်လာတာ ဖြစ်မယ်... ရဲ တွေက ယည်း တော်လိုက်တာနော်... ဘယ်လိုက ဘယ်လို အနံ့ရသွားလဲ မသိဘူး...”

“သူတို့က အဆက်အသွယ်တွေ အရမ်းကောင်းတာ... တော်ရုံတရားခံဆို ပြေးလွတ်တာမဟုတ်ဘူး... ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ရဲသိရင် ခထောင်ထဲဝင်ရမှာ...”

“ခံခြင်းခံရင် ယမင်းပဲ ခံမှာပေါ့... ဒါ ယမင်းလုပ်တာပဲ...”

စောညို

ကိုစိုး ဘာပြောလိုက်သေးလဲ... ”

“နှုတ်ကိုထိန်းထားတယ်... မသိဘူးပဲ ပြောလိုက်တယ်... ကျွန်တော့်မိန်းမ မေးကြည့်ပါလို့...”

“လွဲချနေပြီ...”

“မလွဲချဘူးလေ... အိမ်မှာ တို့က အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုပေမဲ့ တကယ့်ခြေ တကယ့်လက်က ယမင်းပဲ မဟုတ်လား... ပြီးတော့ ကိုယ်က ဘုရားတရားသမားဆိုတော့ အေးအေးပဲနေချင်တယ်... လူမှုကိစ္စတွေထဲမှာ သိပ်ပါချင်တာ မဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ ဆရာမကြီးပဲ ကြည့်လုပ်လေ...”

မိမိကို ‘ဆရာ’ တင်လိုက်တာကြောင့် မိန်းမသား

ယမင်း ကျေနပ်သွားသည်။

“ထောင်ကျမယ့်အဖြစ်တော့ ဘယ်ခံမလဲ... ကိုယ့်တော့ အထိမခံနိုင်ဘူး... ရဲကို ဖွင့်ပြောသင့် ပြောလိုက်ရမှာပဲ”

ဒါကလည်း ယမင်း၏ ပြောစကားကြောင့် စိုးမောင် မောင်အဖို့ ကျေနပ်စရာပါပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး ဖာလူဒါကို ဇွန်းနှင့် ခပ်သောက်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည်။

သူမ၏ ဖာလူဒါစာစိတ်လောက် ဖန်ခွက်ထဲတွင် ရှိမှ ယမင်းက အသံကိုနိမ့်၍...

“အနောက်ပိုင်းက အခန်းကိစ္စ ကိုစိုး ဘယ်လိုပြောလိုက်

ပုထိုးကန်ထိုက်တက

သလဲ...”

“သော့ပျောက်နေတာ ကြာပြီ... မင်းရဲဗလ အဲဒီအခန်း ဝင်ခိုနေတာ သိတောင်မသိဘူး... ဒီသော့ကို မင်းရဲဗလ ခိုးသွားတာပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်...”

“ဆီလျော်မှုတော့ သိပ်မရှိဘူး... ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကိုနင်း ပြီး ရဲကိုပြောရတော့မှာပေါ့... အမှန်ပဲပြောလိုက်ပါလား... မင်းရဲဗလက သော့ကို အတင်းအဓမ္မယူသွားလို့ ပေးလိုက် ရတယ်... ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲလေ...”

“ဒါတွေ နားမလည်ပါဘူး... ကိုယ်က ဘုရားရှိခိုးပြီး အေး အေးနေချင်တဲ့ကောင်ပဲ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဘုရားတရားလုပ်လို့ ပိုတိုးတက်လာတာပဲ မဟုတ်လား... ဒီအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မခံနိုင်ဘူး...”

“ကိုစိုးကလည်း ဘုရားအလုပ် တရားအလုပ် လုပ်တာ လည်း လုပ်တာပဲပေါ့... အလျှောက်ကောင်း အထောင်း သက်သာအောင်လည်း စဉ်းစားဦးလေ... ရဲကို ပေါ့တော့ တော့ ပြောလို့မရဘူး... သူတို့မှာ ဆက်စပ်တွေးတော တတ်တဲ့ ဦးနှောက်တွေ ရှိနေကြတာ...”

“ရဲတိုင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ...”

“မနက်က လာတာ ဘယ်ရဲစခန်းလဲ...”

စောဦး

“ရဲစခန်းတော့ မသိဘူး... သူဟာ ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေး အထူးတပ်ဖွဲ့ကလို့ ပြောတယ်... မင်းရဲဗလဟာ ရန်ကုန် တွင်းကို အဖျက်လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ရောက်နေတာတဲ့... သူ့ အဆက်အသွယ်တွေလည်း မိပြီးပြီ... အေး... ဒီအထဲမှာ မင်းရောကိုယ်ပါ ဘာမသိညာမသိနဲ့ မပါဖို့အရေးကြီး တယ်...”

ရွှေယမင်းသော်မျက်နှာကလေး ပျက်သွားသည်။

“ဒါတွေ ယမင်း မသိဘူးလေ...”

“စကားရှိုတယ်လေ... ဓားခုတ်ရာလက်ဝင်မလျှိုနဲ့တဲ့... ဘုန်းကြီးမူရွာပတ်စာတ်တယ်တဲ့...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ယမင်း အဲဒီရဲအုပ်နဲ့တွေ့ပြီး ပြောမယ်... ယမင်းက စီးပွားရေးလုပ်နေတာ... ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ တော့ ကိုယ့်ဘဝကို အပွန်းအပဲ့မခံနိုင်ပေါင်... မင်းရဲဗလ ကို သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းသဘောနဲ့ ကူညီလိုက်ခဲ့တာ ပဲ... ခုလို မင်းရဲဗလဟာ လူတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့လာတယ် ဆိုတော့ ယမင်း ဘာကူညီရဲမှာလဲ...”

အဆုံးစွန်ကို တွက်ဆလျှင် မင်းရဲဗလကြောင့် မကောင်းသောအကျိုးဆက်များ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်ကို ယမင်း စဉ်းစားမိဟန်တူ၏။

ထွန်းထွန်းထွန်း

“တို့ကတော့... မင်းရဲဗလကို နဂိုကတည်းက သိပ်မကြိုက် လှဘူး... အကြမ်းဖက်လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ တို့ကိုအကြမ်းမဖက်ပါဘူးလို့ ယမင်းလည်းမပြော နိုင်ဘူး... ကိုယ်လည်း မပြောနိုင်ဘူး...”

စီးပွားရေးသမားပီပီ မိမိတို့ဘဝပွန်းပဲ့မှာကိုတော့ ယမင်း ကြောက်ဟန်တူသည်။

စနေကို မြင်တွေ့သောအခါ စနေ၏ချောလှသော ရုပ်ရည်က သူမကို ဆွဲဆောင်သွားသည်။

ညဘက်တွင် စနေ ရောက်လာ၏။ အဲသည်စဉ်က သူမနှင့် စိုးမောင်မောင်တို့ ဂြိုဟ်တုစလောင်းကြည့်နေကြချိန်။

ကြမ်းတမ်းသော အမေရိကန်နှင့် အသုံးမကျသော ဆက်ဒမ်ဟူစိန်တို့၏စစ်ပွဲကြောင့် ကြားမှပြည်သူတွေ စစ်ဘေး ဒုက္ခရောက်နေကြပုံတွေကို စိတ်မသက်မသာနှင့် ကြည့်နေကြပြီး စိုးမောင်မောင်က...

“အဲဒါပေါ့... ငဝက်ကကျွန်ခံ... ကျွန်စကောင်ဒတ်ရာ ကြား က မြေဇာပင်အဖြစ်ခံတဲ့ ပြည်သူတွေ သနားစရာဆိုတာ အဲဒါပေါ့... ဒါတွေကြည့်တော့ ကိုယ်တို့နိုင်ငံမှာ အေးအေး ချမ်းချမ်းရှိနေတာကိုက တကယ်ကျေးဇူးတင်စရာပဲလေ... ဒါတွေဟာ ဘုရားတရားဂုဏ်ကျေးဇူးတွေပေါ့... အခုလို

စောဉ်

အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေတာကို မင်းရဲဗလတို့လို အဖျက်
သမားတွေက တိုင်းပြည်ဆူပူအောင် လုပ်ချင်ကြသေး
တယ်... ”

“အေးလေ... ဒါကြောင့်လည်း မင်းရဲဗလကို ကျွန်တော်
လိုက်ဖမ်းနေတာပေါ့ဗျာ... ”

သူတို့နောက်မှ ပြောသံကြောင့် လန့်သွား၏။
သူတို့ပြိုဟ်တုစလောင်း ကြည့်နေကြတာက အောက်ထပ်မို့ စနေ
က ဝင်လာတာတောင် ပြိုဟ်တုစလောင်းပြကွက်တွေက စိတ်ဝင်
စားစရာမို့ မသိလိုက်ကြ။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စနေထွန်းရယ်။

သည်တစ်ခါတော့ ရဲယုနီဖောင်း မဟုတ်ဘဲ အရပ်
ဝတ် ဖြစ်သော ဂျော်ဒန်နီးတီရှပ်၊ မာရုဒိုနာရိုက်ဒါဘောင်းဘီ
ဝတ်ထားသော စနေထွန်းက သူတို့ကို ပြီးကြည့်နေသည်။

ထွန်းထွန်းထွန်း

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၃)

ကားကို မောင်းနှာရသော်လည်း ယမင်း၏စိတ်
ထဲတွင် သွေးတိုးနေသည်။

ဖြစ်လာမည့်ဖြစ်စဉ်များသည် ဘယ်သို့သော ဖြစ်
စဉ်ဖြစ်မည်ကို ယမင်းမတွေးရဲပါ။

စနေကတော့ သူမမောင်းသောကားမောင်းခန်း၏
နောက်ဘက်လူစီးခန်းတွင် ပါလာခဲ့၏။

ယမင်း၏ပတ်ဘလစ်ကာ ကားမှာ အမိုးပါသော
ထားဖြစ်သည်။ နွေ၏နေပူရှိန်ကြောင့် အမိုးဖြတ်ထားရာမှ အမိုး
ပြန်တပ်ထားသည်မှာ မကြာသေးပါ။

ကားသည် လှိုင်သာယာမှ အပိုင်းကြီးကို ဖြတ်
ကျော်ကာ ညောင်တုန်းသွားသောလမ်းအတိုင်း ညောင်တုန်းဘက်
ကို ဦးတည်နေသည်။

ညောင်တုန်းလမ်းသည် သာယာချောမွေ့သော
လမ်းဖြစ်သည်။ ကားလမ်းဘေးတွင်ရှိသော ဩရေးရှားအရိပ်
ပင်တွေက တန်းစီပြီး ကားလမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တန်းစီ
ပေါက်နေသလို ထိုအပင်တွေကို ကျော်လွန်ပြီး ဘယ်ညာအထိ
ကို ကြည့်ပါက မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်မှ လယ်ကွင်းတွေ သစ်ပင်
တွေကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာအဖြစ် တွေ့နေရ၏။

စိုးမောင်မောင်ကိုယမင်းခေါ်သော်လည်း မကောင်း
တာကို မလုပ်လိုဆိုပြီး စိုးမောင်မောင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

စနေကသာ မင်းရဲဗလနှင့် တစ်ယောက်ချင်းတွေ့
ဖို့ လိုက်လာသည်။

သူက မင်းရဲဗလကို ဖမ်းရာတွင် သက်ဆိုင်ရာ
အကူအညီမယူတော့ဘဲ တစ်ယောက်ချင်း ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ စဉ်း
စားထားသည်။

မင်းရဲဗလကို ဖမ်းမိလျှင် သူ့တာဝန်ကျေပွန်ပြီ။

မင်းရဲဗလကို ဖမ်းမည်ဆိုသောကြောင့် ယမင်းမှာ
မင်းရဲဗလကို အားတောင့်အားနာ ဖြစ်နေမိ၏။

ညကတည်းက အကြောင်းစုံကို ယမင်းက စနေ
ထွန်းအား ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လွတ်ရုန်းနိုင်
ဖို့က အရေးကြီးသည်။ မင်းရဲဗလကို အားပေးကူညီသည်ဟူသော
ဥပဒေသမားတို့၏ အယူအဆ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွှေ့ယမင်း အထင်
အမြင်မခံလို။

ကားကလမ်းတစ်လျှောက် ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင့်
လာရာ ပန်းတိုင်သို့ရောက်သည်။ ပန်းတိုင်သည် ရန်ကုန်နှင့်
ညောင်တုန်း၏ လမ်းတစ်ဝက်ပဲ ဖြစ်သည်။

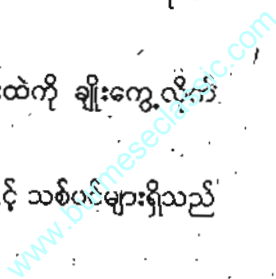
ပန်းတိုင်နှင့်တစ်ခိုင်းနီးပါးအရောက်မှာ ယမင်းက
ကားက ကားစက်အရှိန်ကို လျှော့လိုက်၏။

တံတားရှိသော ချောင်းငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်သည်။
ထိုချောင်းငယ်နှင့် ကိုက်သုံးလေးရာအကွာမှာ ညာဘက်သို့
ချိုးကွေ့သော ဂူသွားသာရုံ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုရှိ၏။

ထိုနေရာကို ရဲဗလက အမှတ်အသားတစ်ခုအဖြစ်
ပြောခဲ့သည်။ ပန်းတိုင်လွန်လျှင် ယင်းလမ်းငယ်ကလေးတစ်ခုသာ
ရှိကြောင်း ပြောခဲ့၏။

သူမက ယင်းလမ်းကလေးထဲကို ချိုးကွေ့လိုက်
သည်။

ရှေ့မှာက လယ်ကွင်းများနှင့် သစ်ပင်များရှိသည်

ကျော့

နှစ်ဖာလုံလောက် မောင်းလိုက်တာနှင့် ထန်းပင်နှစ်ပင်နှင့် ယင်း ထန်းပင်ကြားတွင် တဲတစ်တဲရှိသည်။

သူမ လာကြောင်းသိရန် ရွှေယမင်းက ပထမ ဟွန်းတစ်ချက်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ခြားလျက် နှစ်ချက်နှိပ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်လျှောက်မှာ ကားဟွန်းသံပျံ သွားသည်။

တဲတစ်တဲထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ သူလက်ထဲတွင် ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက်ကို တွဲလောင်းဆွဲကိုင် ထားသည်။

နေကာမျက်မှန်ကလေးကို တပ်ထားသော ရွှေ ယမင်းက ကားထဲမှ ခေါင်းကလေးထွက်ကာ...

“ကိုရဲ...”

“ဟာ... ငါ ခာယ့်သူအောက်မေ့ပါတယ်... ယမင်းပဲ...”

“မနေ့ကချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ဆယ်နာရီဆို...”

“ဟုတ်ဇာယ်... ဟုတ်ဇာယ်... ကိုယ်မျှော်နေတယ်... ကတောင်းထားတဲ့ငွေပါသလား...”

“သုံးသောင်းနော်...”

“အေးပါ...”

“ဘယ်တော့ပြန်ရမလဲ...”

ငမုန်းထရိုက်တာ

“အဟီး... တို့တော်လှန်ရေးကြီးပြီးတဲ့အခါပေါ့...”

“ပေးသာပေးရတယ်... ငွေဆိုတာ အသွားခြေထောက်ပါတယ်... အပြန်ခြေထောက်မပါဘူးဆိုတာ တယ်မှန်...”

“လုပ်မနေနဲ့...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့သေနတ်ကို ခါးကြားထဲ ထိုး၍ မင်းရဲဗလက ယမင်းလှမ်းမေးသောငွေကို ယူလိုက်သည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ထဲသို့ ငွေစက္ကူတွေကို သွင်းရင်းက...

“ကိုယ့်ကို ညောင်တုန်းအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါလား ယမင်း...”

“ဟာ... ယမင်းမှာ အလုပ်တွေနဲ့ ကိုရဲရယ်... ယမင်းက”

ပြောရင်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ဓားနောက်ပိုင်းပေါ်မှ အသံမကြားအောင် ဆင်းပြီး သေနတ်ကိုင်ကာ ဓားရွေ ရွေ့သို့ကပ်လာသော ဇနက် လှမ်းမြင်ရ၏။

မင်းရဲဗလ၏ပါးနပ်မှုက တကယ့်ကို စံတင်ထိုက်ပေ၏။ ယမင်းစကားတစ်စိုင်းတစ်စ ရပ်သွားတာရယ်၊ မျက်နှာအလေးတစ်မျိုးဖြစ်သွားတာရယ်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဆတ်ခနဲ သူ့ထ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ခါးကြားတွင်းရှိ သေနတ်ကိုလည်း ဆတ်ခနဲ

ကျော့ ဝှက်ထိုက်တာ

ဆွဲထုတ်ပြီးဖြစ်သည်။

စနေကို သူ့မြင်တာနှင့် ရဲဆိုတာ သိပြီးဖြစ်၏။

သူ့ပစ္စုပ္ပန်သေနတ်က ကားမောင်းခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ယမင်း၏နားထင်ကလေးကို တော့ချိန်ပြီးသား။

“ဪ... နိုင်ငံအကျိုးဆောင်ကြီးလည်း ပါလာတာကိုး”

သူကပြောသလို မျက်နှာက ချက်ချင်းတင်းစေ့သွားသည်။

“ခင်ဗျားလျှင်သလို ကျုပ်လည်း လျှင်တာပဲ ရဲအုပ်ကြီး”

ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုဖမ်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့... ဟောဒီမှာ တွေ့

လား... ကျုပ်သေနတ်က ယမင်းရဲ့ခေါင်းကိုဦးပြီး နေထိုင်

ယူထားပြီး...”

“ခင်ဗျားလက်ထဲကသေနတ်ကို ချလိုက်ပါ ကိုရဲဗလ”

“လက်နက်ချတယ်ဆိုတာ လူပျော့လူညံ့တွေရဲ့အလုပ်ပါ”

ကျုပ် ဘယ်တော့မှ လက်နက်မချဘူး...”

“ခင်ဗျားလက်နက် မချရင် ခင်ဗျားကို ပစ်ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

ကိုရဲဗလ...”

“ပစ်ရဲရင်ပစ်လေ... ခင်ဗျားကျည်ဆန်ထွက်လာသလို”

ကျုပ် ကျည်ဆန်ကလည်း ယမင်းရဲ့ဦးနှောက်ထဲ ဝင်သွား

မှာပဲ...”

စနေသည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အမူအရာမရှိတော့

ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် မင်းရဲဗလနှင့် နှစ်

နှစ်သုံးလှမ်းအကွာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသည်။

သေနတ်က မင်းရဲဗလကို တန်းချိန်ထားသည်။

ကားထဲမှ ယမင်းမှာ မျက်နှာကလေးပျက်နေ

သည်။ သူမရင်ထဲတွင် သွေးတွေတဒိန်းဒိန်းခုန်လှုပ်နေသည်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းက သူမ၏နှလုံးသား

အသည်းတွေကို ရစ်ပတ်နေသည်။

ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။

အော်ဟစ်ရပါ့မလား။

“တော်တယ်နော်... သိပ်တော်တာပဲ... ယုံကြည်လိုက်မိ

တာကိုက တို့အမှားပဲ ယမင်း... သူ့ခိုးစားရိုးကမ်းဆိုတာ

ကြားဖူးခဲ့မေမဲ့ ခေတ်စကားလုံးသုံးရရင် ရဲနားရွက်စကား

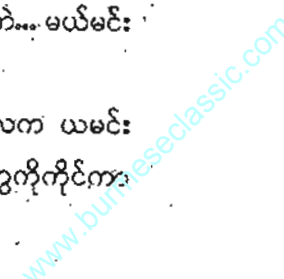
ဝှက်ပေးလိုက်တာပါပဲလား ယမင်းရယ်... ကဲ... မယ်မင်း

ကြီးမ ကားထဲကထွက်စမ်း...”

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် မင်းရဲဗလက ယမင်း

ခေါင်းကိုသေနတ်နှင့်တော့ပြီး ကားထဲမှ ဆံပင်တွေကိုကိုင်ကာ

ထွက်ခွာကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲထုတ်သည်။

“အမေ့...”

ဆံပင်တွေကြောင့် ဦးရေမှာသွားသည်။ ယမင်းလန်အော်သည်။ စနေမှာ ကြားထဲမှ ယမင်းဓားစာခံ ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းသေနတ်ကိုချ...”

ဒေါသသံနှင့် ငန်က လှမ်းအော်ပြောသည်။ ယခုတော့ ယမင်းတစ်ကိုယ်လုံးက ရဲဗလရှေ့တွင် ခိုင်းသဖွယ်ဖြစ်နေပါပြီ။

ယမင်းမှာ မျက်နှာကလေး ဖြူလျော်ကာ နတ်ပူးသလို ရေခဲနှင်းထူကြားရပ်နေရသလို ကိုယ်ကလေး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“မင်း ယမင်းကို ဘာမှလှစ်စရာ မလိုဘူး... လွှတ်လိုက်”

“ဘာကြောင့်လွှတ်ရမှာလဲ... ယမင်းက ငါ့နယ်ရှုပ်တစ်ရှုပ်ဖြစ်ပြီး ကြားက အကျွေးခံထားရတာကွ ရဲအုပ်ကြီးရဲ့ မင်းသေနတ်ကိုသာချ...”

ပြောလည်းပြော၊ လက်တစ်ဘက်က ယမင်း၏ လည်မျိုကို ညှစ်ထားလိုက်သည်။ ယမင်းခမျာ မင်းရဲဗလလတ်ထဲတွင် ငါးဖယ်လူးလူးသွားတော့သည်။

“ငါ့ကို ဘာမှတ်သလဲ ကောင်မ... ပြောလိုက်စမ်း...”

လက်ထဲက သေနတ်ချလိုက်ပါလို့...”

“ကို... ကိုစနေထွန်း... ရှင့်... ရှင့်လက်ထဲက သေနတ်ကိုချပါ...”

“မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့...”

“ပေး... ဘာဖြစ်သေးသလဲကွာ...”

စနေကအပြော မင်းရဲဗလက ယမင်းကို ဘယ်လို ချုပ်လိုက်သည်မသိ ယမင်းအားခနဲ အော်ရှာသည်။

စနေက တောက်ခေါက်သည်။

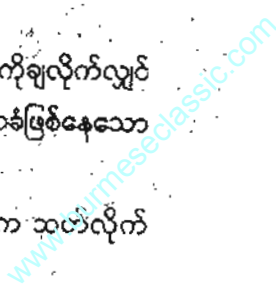
“ဟေ့ကောင်... မင်း သေနတ်မချရှင် ဒီကောင်မလေးကို ငါ ပစ်ချလိုက်တော့မယ်... ငါ သုံးအထိရေမယ်... သုံးအရေအတွက်ရောက်တာမှ မင်း လက်နက်မချဘူးဆိုရင် တော့ ကောင်မလေး ရှောပြီသာမှတ်...”

စနေ အကြံရကျပ်နေသည်။ သည်စဉ် တစ်ဘက်က နှစ်နံပါတ်ရေတွက်သံက ပေါ်လာသည်။

“တစ်...”

စနေ စဉ်းစားနေသည်။ သေနတ်ကိုချလိုက်လျှင် အသက်အန္တရာယ်ရှိမည်။ တစ်ဘက်တွင် ဓားစာခံဖြစ်နေသော ကလေး လွတ်သွားလိမ့်မည်။

သည်မိန်းကလေးကို မင်းရဲဗလက သတ်လိုက်

လျှင် မိမိကြောင့် ယမင်း သေဆုံးရတာမို့ သူ့တစ်သက် စိတ်
ကောင်းတော့မည် မဟုတ်။

“နှစ်...”

ဟော... နောက်ထပ်နိပါတ်ခေါ်သံ။

“မလုပ်နဲ့...”

ခပ်တင်းတင်းလေသံနှင့် စနေထွန်းက ဆိုသည်။

လက်ထဲမှသေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

ဒါကို မင်းရဲဗလက မြင်သည်။ ယမင်းကို ချုပ်ကိုင်
ထားလျက်မှ ခပ်တိုးတိုးကလေး ရယ်သည်။ နိုင်သူ၏ရယ်သံမျိုး။

“အေး... အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ...”

“မိန်းကလေးကို လွှတ်လိုက်...”

စနေက ဒေါသဖြစ်နေသော်လည်း ဒေါသစိတ်ကို
ဖိနှိပ်ထားသည်။ အသံကို အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုထားသည်။

“ယမင်းကို ငါလွှတ်မယ်... မင်းအသက်ကိုတော့ ငါမလွှတ်
ဘူး...”

ပြောပြီးတာနှင့် ယမင်းကို မင်းရဲဗလက လွှတ်
လိုက်သည်။ ယမင်းမှာ အစ်ပြီးနာသွားသော သူမ၏လည်တိုင်
ကလေးကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ မနည်းအသက်ရှူနေရ၏။

“နောက်ဆုတ်လိုက်... လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်”

ဆက်ပြီး အမိန့်ပေးနိုင်သည်က မင်းရဲဗလ။

စနေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ နောက်ဘက်ခြေ
တစ်လှမ်းဆုတ်သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် လက်များကို ကွေးစာင်
လိုက်သည်။

မင်းကိုမကြောက်ဘူး။

တကယ် စနေမကြောက်။ လူဆိုတာ အရုံးအနိုင်
ရှိစမြဲပဲလေ။

ကြွေတစ်လှည့်ကြက်တစ်ခုနဲ့ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား။

ကြွေပစ်ပွဲမှာ ရှုံးပေမဲ့ ကြက်တိုက်ပွဲမှာ နိုင်မှာပဲ
ဆိုတဲ့ ရှေးစကားအတိုင်းပေါ့။

“ဟင်း...”

ပါးစပ်မှ အသံမြည်ပြီး ရှေ့တိုးလျှောက်လာတာက
မင်းရဲဗလ။ စနေ လွှတ်ချခဲ့သော ပြိုင်သရီးတူးဝေါ်လကာပီပီ
စော့ပစ္စည်းလှည့်သေနတ်ရုံရာကို သူ့အာရုံကစိုက်နေသည်။

တစ်ဘက်မှ သေနတ်ကိုချိန်။

ကျန်လက်တစ်ဘက်က ကိုယ်ကိုကုန်းပြီး သေနတ်
ရွှေ့ကြောက်။

စနေ၏ထုပ်ရှားချက်က မြန်လွန်းသည်။

စာပြု ဝေဖန်ဆရာတော်

မျှ တွေးတောခြင်းမပြုတော့။ ပရုံးတစ်ဘက်တွင် ရွှေယမင်းထမ်းလိုက်သည်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာသည်။

နေကလည်းပူ။

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေး

လေး။

စနေမှာ တောင့်တင်းသန်မာသူဗိုလ်သားခံနိုင်သည့်

ရွှေယမင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါ။ မင်းရဲဗလကိုလည်း ခေါ်ထွက်မိသည်။

ယခင်အခါတွေက ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက် ယောက်ကို ဖမ်းပြီးဆို စနေအတွက် အခက်အခဲမရှိ ဖမ်းနိုင်သည်။

မင်းရဲဗလနှင့်မှပဲ စနေ ရှုံးရှုံးနေရသည်။ ခံပြန်

နှင့် စနေ တောက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

တစ်ဖာလုံကျော်ကျော်လောက် သွားမိတော့

ကိုယ်အခဲလေးချိန်ဒဏ်ကတစ်မျိုး၊ နေပူဒဏ်ကတစ်ဖောင့်ကြော ရွှေယမင်းကိုယ်ကို မဆယ်ပိုးချင်လောက်အောင်ပင် ပန်သည်။

ရွှေယမင်းအတွက် တို့ခိုင်းလို့တော့မဖြစ်ပါ။

အသက်မဆေးသည်တိုင် ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးသွားနိုင်သ

နေပူဒဏ်ကြောင့် သွေးသိပ်ထွက်နေသည်ဖြစ်ရာ နှလွန်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သည်။

လမ်းမှာ ဖုန်တွေသဲတွေကလည်း ထူသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ စက်ဘီးစီးလာသော လူ တစ်ဦးနှင့် တွေ့သည်။ ကားလမ်းမကြီးကလည်း မဝေးတော့ပါ။

စက်ဘီးစီးလာသူမှာ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ရှိသည်။

ရဲအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းစုံကို သည်တစ်ကြောင်းကြောင့် စနေပရုံးထက်မှ ရွှေယမင်းကို နှိပ်ထက်ကို ပြောင်းယူထမ်းပိုး၍ ကားလမ်းဆီသို့ လာသည်။

ကားလမ်းရောက်သည်အထိ 'တစ်ယောက် တစ် ခု' ထမ်းပိုးရသည်။ လူပြည့်နေသော ကားတစ်စီးနှစ်စီးကြောင့် သမင်းကို မတင်နိုင်။

နောက်ကားတစ်စီးလာသည်။ ရိန်းကျားပစ်ကပ်

အစားမို့ ထိုကားနှင့်ပင် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းခရိုင်ဆေးရုံ သို့ တင်ခေါ်နိုင်ခဲ့၏။

ရွှေယမင်းက သတိကို ပြန်လည်မလာ။

ခရီးအနည်းငယ် ကြန့်ကြာမှုကြောင့် ရထားသေ သို့မဟုတ် သွေးလွန်သွားခဲ့သည်။

ရာစံဗြဲငြိယနေသွေးအစားသွင်းရန် စိစစ်မှုပြုလုပ်နေစဉ်မှာ အသက်ကုန်ဆုံးသွားရှာသည်။

။ငြိယရာ စနေ လုံးစစ်တံမကောင်းတော့ပါ။

ထဲလ ပြာ လလနေ့မှာ အိမ်ထဲမှာ သူ့တံဆိပ်ကောင်းဟုတော့ ယူ နှုတ်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ့်တံဆိပ်ကောင်းကောင်း အိမ်ပြုလိုက်အိမ်

ငြိယရာ လမ်းကနေ အထက်ကပေးမည့် အခြေကိုခံယူတော့မည်။ ဝါးစွန်းပင်ကြောင့် ဝါးစွန်းပင်ကြောင့် သွားသစ်သည်။ အကြောင်းရင်း

ရွှေယမင်းနှင့် ရွှေယမင်းသည် သူ့မကောင်းမင်းရဲထက် ဖွင့်သွား ပြီး ဆက်သွယ်လို့ စနေက မင်းရဲအောင်လိုက်သွားသည်။

ထဲလ ပြာ လလနေ့မှာ ရွှေယမင်း မင်း ရွှေယမင်း အိမ်ထဲမှာ အိမ်ထဲမှာ သွားသစ်သည်။ အကြောင်းရင်း

ထင်မြင်သည်။ ပိဏဇိပုရားနိဗ္ဗာန်အိမ်ထဲမှာ စိစစ်ကိုယ်တည်းမဆောင်ရွက်

ဦးစွာ ဆိုပြီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန်သာ ဦးစွာ နှုတ်ကြားကာ ကို သတိပေးလိုက်၏။

။လမ်းကနေ အိမ်ထဲမှာ သွားသစ်သည်။ အကြောင်းရင်း

လည်း သွား အိမ်ထဲမှာ အိမ်ထဲမှာ ပြောခြင်း အရေးယူခြင်း သဖြင့် စိတ်ပေါ့ပါးသွားရသည်။ ငြိယရာ လမ်းကနေ အထက်ကပေးမည့် အခြေကိုခံယူတော့မည်။

သူနေထိုင်သော ပါရမီလမ်းက အိမ်သို့ ပြန်ရောက်

သည်။ သူ့မကောင်းမင်းရဲထက် ဖွင့်သွား ပြီး ဆက်သွယ်လို့ စနေက မင်းရဲအောင်လိုက်သွားသည်။

ထိုက်သည်။ ပေပေနှင့်ပေပေက စနေပြောတာတွေကို သိတော့

စနေက အလုပ်အတွက် စိုးရိမ်ကြသည်။ စနေ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်လာကြောင့် အလုပ်တွင် အာရုံသိပ်မထားရန်ပြောသည်။

စနေသည် ရွှေယမင်း သေဆုံးသွားရခြင်းကြောင့် စင်းရဲလကို ပိုအခဲမကျေဖြစ်ခဲ့သည်။

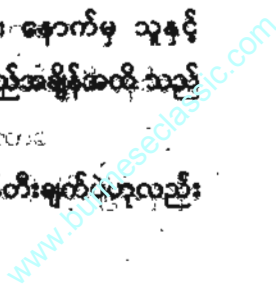
မတော်တဆ သေနတ်မှန်သော်လည်း ရွှေယမင်း

ထို မင်းရဲလ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသည်ဟုပဲ မှတ်သည်။ စိုးမောင်မောင်နှင့် တွေ့သောအခါ ရွှေယမင်း

သေဆုံးရတာကို စိတ်မကောင်းသည့်အကြောင်း စနေက ပြောပြ သည်။

စိုးမောင်မောင်က ပိုသည်။ နောက်မှ သူနှင့် ရွှေယမင်း ပေါင်းဖက်မှုမှ သည်ကာလ ဝန်ထုပ်အစွန်အထိ သည်

အဝတွင် အာပြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ကုသိုလ်ကံတရား၏ စိမ့်မန့်တီးရက်ယူလည်း

အိမ်ထောင်ရေး ဦးစီးစီစဉ် လာမည့်အခါ ဝမ်းသာစရာကောင်းသည်။ သူ စိတ်ထိခိုက်သည်မှာ အချိန်မကုန်သေးဘဲ ငါ့အတွက် မကုန်သေးဘဲနှင့် ရှေးအခါက အထွေထွေအားဖြင့် ကြောင့်သာ စိတ်ထိခိုက်သည်ဟု ပြော၏။

လူတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးကို စိမ်းမောင်မောင်ကဲ့သို့ သိရှိသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို ကုသိုလ်ရေးတွင် ရှေးအခါက ပြုစုပေးပါဟု ပြောရသည်။ အိမ်ထောင်ရေးသည် အိမ်ထောင်ရေးကို စိမ်းမောင်မောင်ကဲ့သို့ သိရှိစေရန် မှုတော်ကြောင့် ပေးပါသည်။ ပြီးတော့ ကံတရားကိုသာ သူက အဓိကထားသည်။ စိတ်ကို ဖြေလိုက်သည်။

ရွှေယမင်းရှိစဉ်က စီးပွားရေးအတွက် မကြောင့် မကျရှိခဲ့သော စီးပွားရေးအဖွဲ့သည် ရွှေယမင်းက ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက သူပန်းပေါ်ကျ ရောက်လာသည်။

ဘာသာရေးကိုသာ အာရုံထားခဲ့သော စီးပွားရေးအဖွဲ့မှာ စီးပွားရေးကို စိတ်စင်စားခြင်းမရှိပါ။

လောဘတရားထားခဲ့မည့် အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်လိုဟုဆို၍ ဆိုင်ကို ဓားခြားလှူလက်ဖို့ လက်ဖွဲ့ရောင်းလိုက်သည်။

အလော့အလာ သူ့ရင်ထဲရှိနေတာက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထိုညလည်း ထည်ပတ်ကာ ဘုရားပေါင်းစုံပူးပြီး တရားကျင့်တာက သူ့ဘဝမှာ နီးခြေမည်ဟု မှတ်ယူထားခဲ့သည်။

မင်းရဲဗလက သူ့ပြောသွားသော ပတ်ဘလစ်ကာ ကားကို စတော့ပုသိမ်သွား ကားလမ်းတစ်နေရာတွင် ပြန်ရခဲ့သည်။

မင်းရဲဗလက ကားကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုပြေးသည် မသိ။

ထိုကားကို စီးမောင်မောင်က ပြန်ရသောအခါ ကားကို ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ ကားအတွက် သိန်းတစ်ရာ နီးပါးပိုက်မိသည်။ ဆိုင်ခန်းရောက်ပေး ပေးလိုက်ရတာက သိန်းတစ်ရာငါးဆယ်နီးပါးရှိသလို ယခင်ဘဏ်မှာထားသော ငွေတွေနှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် သူ့ဘဝအတွက် မလုံမူအသင့်အတင့် တော့ ရှိနေပါသည်။

ယခင်က သူ ဘုရားတည်မည်ဟု မှန်းထားရာ ရွှေယမင်း မရှိတော့သည့်နောက် ဘုရားတည်ဖို့မှ ရည်မှန်းချက် တမပျောက်ပျက်စေကာမူ ရည်မှန်းချက်နောက်ဆုတ်သွားသည် က အမှန်။

တစ်ရက်တွင် ကော့ဒေဘောင်းတွင် သူ့အရောက်

ကျောင်းထိုင်နေစဉ်ထိုက်သောအခါ ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမ

ဆီမှ စာရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမ လေထဲထဲထဲထဲ

ရွယ်မင်းကွယ်လွန်သည်ကို သတင်းစာတွင် ဖြစ်

ရကြောင်း၊ နှစ်ရှေးရွှေမိလားသော ရွယ်မင်းအတွက် ဝမ်းနည်း မကြုံကြုံကြောင်းနှင့် ဒုက္ခကြီးမှုမရှိသောကြောင့် ပျောက်အောင် ဦးပဉ္စင်ဦးဆီသို့ လာစေလိုကြောင်း စာထဲတွင်ပါသည်။

ထို့အပြင် ရှေးမောင်မှာ အရှေ့အစွန်သံယောဇဉ်ကင်း သွားပြီမို့ ဦးကုဋာအာသမထံသို့ သွားသည်က ကောင်းလိမ့်မည် ထင်သည်ဟု ခြံဦးစကပြောသည်။ ထို့အပြင် ကော့သောင်းဆိုတာ

မြန်မာနိုင်ငံအရှေ့ဘက် အရှေ့အစွန်မို့ မရောက်ဖူးသောမို့ က

လေလေထဲထဲထဲထဲ အခါအခါနှင့်လျှင် သွားဟာက ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့အပြင် ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမက ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမက ကျန်းမာရေးကောင်းစွာ ဖြစ်အထိ သွား နိုင်သည်။ မြိတ်မှ စက်လှေနှင့်သွားက ဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့အပြင် ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမက ကျန်းမာရေးကောင်းစွာ ဖြစ်အထိ သွား နိုင်သည်။ သင်္ဘောနှင့်သွားတာ မလွတ်လပ်။

ကျောင်းထိုင်နေစဉ်ထိုက်သောအခါ ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမ

များသောကြောင့် ကိုယ်ထွက်ရင်သောကြောင့် အထွက်ရင်း သင်္ဘောပတ်ကြိုမည်ရက်မှပင် ထွက်ရကြောင်း မှီသင်္ဘောနှင့်မထိုက်ဘဲ စက်လှေနှင့်သွားရန် အကြံပေးကြသည်။

ဒါကြောင့် စက်လှေနှင့်ပဲ စီးခင်ခင်မြောင် လိုက်ပြန်

၏။ ထိုအခါ သင်္ဘောနှင့်သွား နှိုင်းသောအခါ သင်္ဘောက ပိုမို

လှမ်းလာ တစ်စုံတစ်ခုသောအခါ ပြစ်သောအခါ သင်္ဘော ရွယ်မင်းရှိလျှင် သိပ်ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း ထိုစိတ် ကူးကိုမင်းပြောချေကိန်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမက ကျန်းမာရေးကောင်းစွာ ဖြစ်အထိ သွား နိုင်သည်။ သင်္ဘောနှင့်သွားတာ မလွတ်လပ်။

ထို့အပြင် ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမက ကျန်းမာရေးကောင်းစွာ ဖြစ်အထိ သွား နိုင်သည်။ သင်္ဘောနှင့်သွားတာ မလွတ်လပ်။

ထို့အပြင် ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမက ကျန်းမာရေးကောင်းစွာ ဖြစ်အထိ သွား နိုင်သည်။ သင်္ဘောနှင့်သွားတာ မလွတ်လပ်။

ထို့အပြင် ဦးပဉ္စင်ဦးကုဋာအာသမက ကျန်းမာရေးကောင်းစွာ ဖြစ်အထိ သွား နိုင်သည်။ သင်္ဘောနှင့်သွားတာ မလွတ်လပ်။

အပျို

သဖြင့် မြင်းပြီးလိုကျနေသည်။ နေကာမုက်မှန်တပ်ထား၏။

“လူပါတယ် မာမိရယ်...”

လူပါတာကို တားမိတာကြောင့် မိန်းမငယ်က သူမမိခင်ကို ပြောသည်။

“တက္ကစီကလည်း လာလိုက်ရင် လူတွေနဲ့ချည်းပဲ... ဒီကား ကိုမဲ့ စီးသွားကြပါစို့ သမီးရယ်... ခရီးသည်က လမ်းမှာ ဆင်းမှာ...”

အမျိုးသမီးငယ်မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှယ်ထားသည်။ ခက်ထားတာက အမာဒယ်(လ်)ပုံစံ ဖရီးစတိုင်လက်တိုရင်ပိုက်နှင့် ဘေးခွဲထဘီစတတ်ကို ဝတ်ထားသည်။

အသားကလေးတွေမှာ ဝင်း၍နုနယ်သည်။

သူမကို စိုးမောင်မောင် တစ်ချက်ငေးကြည့်မိသွား၏။

“ဒီကအစ်ကိုက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...”

သူမကနောက်ခန်းတွင် ထိုင်လာသော စိုးမောင်မောင်ကို ဖွင့်ထားသော ကားပြတင်းပေါက်နား ကပ်မေး၏။ သူမ၏ တိုယ်မှသင်္ဃန်းသော နိုင်ငံခြားဖြစ်ရေမွှေးနံ့ကို စိုးမောင်မောင် ရှုရှိုက်မိ၏။

“ကုန်လား... ကျွန်ုပ်က သင်္ဘောဆိပ်အထိ သွားမှာ...”

ကျွန်ုပ်ထိုက်တာ

“ဟင်... သင်္ဘောဆိပ်...”

ကောင်မလေးက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်၍ သူမနောက်မှ မိခင်ဘက်လှည့်၍...

“မာမိ သင်္ဘောဆိပ်တဲ့...”

“ဟုတ်လား... ဟယ်... ဒါဆိုအတော်ပဲ... တို့လည်း သင်္ဘောဆိပ်ကို သွားမှာပဲ...”

“အစ်ကို... ဒီကားနဲ့ ကျွန်မတို့ လိုက်ပါရစေနော်... ကျွန်မတို့လည်း ဂျက်တီ (JETTY) သွားကြမှာပါ...”

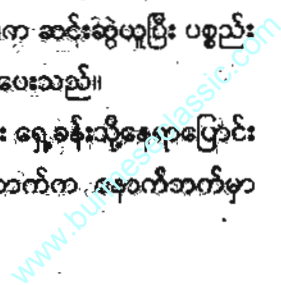
စိုးမောင်မောင်က စီးလုံးငှားခွဲသော်လည်း ကပ်သတ်သူ မဟုတ်ပေ။ တက္ကစီသမားကိုယ်တိုင်ကလည်း ပိုက်ဆံရမှာမို့...

“တင်ခေါ်နိုင်ရင် တင်ခေါ်ခွဲပါရစေဗျာ... သူတို့ကြည့်ရတာ အရေးကြီးနေပုံပဲ...”

မိန်းမပျိုတွင် အဝတ်အစည်လက်ဆွဲခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး ပါလာသည်။

ထိုအိတ်ကို ကားသမားက ဆင်းခွဲယူပြီး ပစ္စည်းထည့်ရန် (TRUNK) အခန်းထဲတွင် ထည့်ပေးသည်။

စိုးမောင်မောင်ကလည်း ရှေ့ခန်းသို့နောက်ပြောင်း ထိုင်ပေးလိုက်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်က နောက်ဘက်မှာ

စကတ်ထက် အနက်ရောင်ဖြစ်၏။

ခရီးထွက်မည့်အချိန်မှာ အနက်ရောင်အတတ်အစား
ဝတ်ခြင်း၊ အနက်ရောင်အသုံးအဆောင်ကို သုံးစွဲခြင်းသည် ခရီး
အတွက် နိမိတ်မကောင်းဟု စိုးမောင်မောင် ယူဆသည်။

အနက်ရောင်သည် စတင်သူရော မြင်သူအတွက်
မကောင်းပါ။

အနက်သည် မှောင်ကျခြင်း၊ ကျဆုံးခြင်း၊ ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းခြင်းများနှင့် ကြုံရမည်ဟု အများစုက သတ်မှတ်ထား
ကြသည်။

မိန်းကလေးအတော်များများသည် အနက်ရောင်
ကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။

စိုးမောင်မောင်လိုလူက မကြိုက်ပါ။

ဘာကြောင့်များ သူမ ထိုအနက်ရောင်ကို ကြိုက်
လေသနည်း။

စက်လှေပေါ်ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်အောင်
လူတစ်ယောက်နှင့် ချုံ သွားရောက်တွေ့ဆုံရသည်။

“ဟာ... ကြည့်စမ်း... မမမျှော်လင့်ဘဲ လာတွေ့နေပြီ...”

အားပါးတူက နှုတ်ဆက်လိုက်သူက စနေထွန်း
သူသည် ယူနီဖောင်းမဟုတ်တော့ဘဲ အရပ်တစ်

ထိပ် ဝတ်ထားသည်။ ဟိုက်ဝေးဘရော့(HIGH WAY BROAD) စပို့
စွပ်နှင့် စပီးရစ်(SPIRIT) ဘောင်းဘီပွကို ဝတ်ထားသည်။

ရောင်နေကာမျက်မှန် တပ်လို့ပဲ။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဆုံမိကြသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို လာပို့တာလဲ ကိုစနေထွန်း...”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ လာမပို့ဘူး... မြိတ်ကိုသွား
မလို့... ခွင့်ရကလေးရတုန်း ဖေဖေကျွန်းပေါ်က မွေးမြူ
ရေးအခြေအနေကို အတိုးကြီးက ကြည့်ခိုင်းတာနဲ့ သွား
ကြည့်မလို့... အပြန်တော့ ဖလိုက်နဲ့ဘဲ... ခင်ဗျားကော
မြိတ်လား...”

အဝတ်အစား ဆုကေ့စ်(SUITCASE) သေတ္တာကို
ဆွဲထားသော စိုးမောင်မောင်ကို စုံစမ်းလိုက်၏။ စိုးမောင်မောင်
ပိန်သွားသည်။ မျက်နှာလည်း အနည်းငယ်ကျသွား၏။

ရွှေယမင်းကို မတွေ့တာကြောင့် စနေထွန်း စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ခုနေ ခရီးမှာ ရွှေယမင်းသော် ပါသင့်
ပါသည်။

“ကျွန်တော်ကော့သောင်းကို သွားမယ်... တစ်ချိန်က
ကျွန်တော်တို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်လို
လှမ်းခေါ်လို့...”

“ဟဲ့... စနေ...”

“ဟာ... အန်တီ...”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်လိုက်စဉ်
စိုးမောင်မောင်နှင့် ကားအတူစီးလာသော သား
အမိနှစ်ယောက်အနက် အသွားကြီး၏နှုတ်ဆက်ခေါ်သံနှင့် စနေ
၏ ပြန်နှုတ်ဆက်သံ။

မိန်းကလေးကတော့ စနေကို ဣန္ဒြေရရပင်ကြည့်
နေသည်။

“အန်တီတို့က ဗြိတိလား... ကော့သောင်းလား...”

“ဗြိတိပဲ... အန်တီမောင်က ကပ်စတန်ကကွ... အဲဒီကို
ပြောင်းရတယ်လေ... အဲဒါကြောင့် သွားလည်ကြမလို့-
သမီးလေးလည်း ကျောင်းပိတ်တယ် မဟုတ်လား...”

“အန်ကယ်(လ်)မပါဘူး...”

“မင်းအန်ကယ်(လ်)က ခွင့်မရဘူးလေ... ဪ... မောင်
ရှင်နဲ့လည်း စနေနဲ့လည်း သိသကို...”

အမျိုးသမီးကြီးက စနေနှင့် စိုးမောင်မောင်ကို
မျက်ခုံးတန်းလေးချီကာချီကာ ပြောသည်။ ပြီးတော့ အဝေးက
ရေပြင်ကွင် ဆန်တက်နေသော စက်မော်တော်တစ်စီးကို လှမ်း
ကြည့်လျက်...

“သွားမယ်ကွယ်... ဇနပူတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ...”

“မင်းအခန်းက...”

“အောက်ဝမ်းခေါင်းထဲမှာပဲ... အန်တီတို့ကကော...”

“တို့က အထက်ကက်ဘင်မှာကွ...”

“ကျွန်တော် လက်မှတ်လုပ်လိုက်တာ နောက်ကျတော့
ကက်ဘင်မရဘူး... ဝမ်းဗိုက်ထဲပဲ ရတယ်...”

စက်လှေမှာ ကုန်လည်းတင်၊ လူလည်း... မဟုတ်
ဘဲ လူတင်သက်သက်ပဲ ဖြစ်သည်။ အလျားပေတစ်ရာနှစ်ဆယ်
နီးပါး ရှိသည်။ တန်ချိန်လည်း များသည်။

ရာသီဥတုကောင်းမွန်သော ဤလိုအခါမျိုးတွင်
လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်မကြောက်ရပါ။

ကမ်းရိုးတန်းနှင့် ဝေးဝေးကွာကွာမသွားဘဲ
ရန်ကုန်နှင့်ကော့သောင်း တိုက်ရိုက်သွားသဖြင့် နှစ်ရက်ပဲကြာ
သည်။

ပထမဆုံး ကမ်းမြစ်ရတ် ဒုတိယနေ့ရောက်မှ
ဗြိတိကျွန်းစုတွေကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဗြိတိတွင် နှစ်နာရီနားမည်း
စက်လှေက ဗြိတိတွင် အစစ်ဆေးခံရဦးမည်။

လမ်းခရီးတွင် သားအမိနှစ်ယောက်နှင့် စိုးမောင်

မောင် ရင်းနှီးခင်မင်ခွဲရသည်။

အမျိုးသမီးကြီးနာမည်က ဒေါ်ပပလှိုင်။

သူ့သမီးကလေးက စုဖြိုးငယ်။

ဖြိုးငယ်လို့ပဲ သူ့အမေက ခေါ်သည်။

ဖြိုးငယ်နှင့်စနေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

သိကြသေးသည်မဟုတ်။

ဒေါ်ပပလှိုင်က သူ့သမီးနှင့် စနေကို မိတ်ဆက် ပေးရာမှာအခါမှသာ သိကြသည်။

ဒေါ်ပပလှိုင်နှင့် စနေ သိကြသည်မှာလည်း သည် လို့။

ဒေါ်ပပလှိုင်က ကျောက်အရောင်းအဝယ်ဝါသနာ ပါသည်။ သူမ၏ကျောက်တွေကို ပဲခူးမှလူတစ်စုက လိမ်သွား သည်။

ထိုအမှုသည် စနေ၏လက်ထဲ ရောက်ခဲ့သည်။ ကျောက်လိမ်သွားသူတို့ လက်ပြောင်းလက်လွှဲ မပြောင်းပြန်နိုင်မီ စနေက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ထိုလူစုကို ဖမ်းဆီးအရေးယူ အမှုကိုထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ပပလှိုင်၏ကျောက်တွေလည်း ပြန်ရသည်။ ထိုမှ စနေနှင့်ဒေါ်ပပလှိုင် ခင်မင်သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုကုန်ထိုကုန်

ခင်သာ ခင်မင်သော်လည်း ဒေါ်ပပလှိုင်၏ခင်ပွန်း ကိုသိပြီး ဖြိုးငယ်ကို မသိကျွမ်းခဲ့ပါ။

သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ အမျိုးသမီးကြီး၏ ပြောပြချက်အရ သိထားခဲ့သည်။

မြိတ်ကို စက်လှေဆိုက်သည်။

မြိတ်တွင် ဒေါ်ပပလှိုင်တို့သားအမိ၊ စနေထွန်းတို့ ဆင်းကြသည်။ စနေက စိုးမောင်မောင်အား မြိတ်တွင် ခေတ္တခဏ နေရန်နှင့် ကော့သောင်းသို့ သူတို့ကုမ္ပဏီပိုင် မော်တော်နှင့် လိုက်ပို့ပေးပါမည် ပြောသည်။

စိုးမောင်မောင်မှာ ကော့သောင်းကို ဦးတည်သော်လည်း မြိတ်သို့လည်ပတ်လိုစိတ် ရှိသည်။

စနေနှင့်လည်း ခင်မင်နေတာကြောင့် စနေ၏ စကားကိုလက်ခံလိုက်သည်။

စက်လှေပေါ်မှ မဆင်းမီ တစ်ဘက်တွင်ရှိသော ထောင့်ပထက်ကျွန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်၏။ ဘုရားစေတီနှင့် ဗုဒ္ဓဘိက္ခုနားတော်ကို ကျွန်းထက်တွင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကျွန်းကြီးနှင့်မြိတ်ဆိပ်ကမ်းကြားတွင် ရေယာဉ် သွားလာနေသည်။

“ဒီကျွန်းကြီးဟာ မြိတ်ရဲ့ အမှတ်အသားပဲဗျာ... ခင်ဗျားကို အဲဒီကို လိုက်ပို့ပေးမယ်... အဲဒီမှာ ပြုပြင်ထားတာတွေ ကြောင့် ဘုရားကော ကျွန်းပါ တိုးတက်နေတယ်...”

စနေက စိုးမောင်မောင်ကို ပြောနေသည်။

နေကာမျက်မှန်အနက် တပ်ထားသော လူတစ်ယောက် သူတို့နားက ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် စနေ၏စကားသံ ကြောင့် လှည့်ကြည့်သွားသည်။

သူတို့ကုန်းပတ်ပေါ်မှာပဲ ရှိကြသေးသည်။

မြိတ်မြို့သည် တနင်္သာရီတိုင်းတွင် အစည်ကားဆုံး ဖြစ်ကြောင်း စနေရော စိုးမောင်မောင်ပါ သိသည်။

စိုးမောင်မောင်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော်လည်း နေကတော့ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ရောက်ဖူးနေသည်။

ကုမ္ပဏီက ရေငံနံပုစွန်မွေးမြူသောကုမ္ပဏီဖြစ်သော်လည်း ထိုကုမ္ပဏီသည် ဘလူးအိုင်လန် (BLUE ISLAND) ခေါ်

အညွှန်း

ကျွန်းပြာကလေးပေါ်မှာသာရှိ၏။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် စနေနှင့်စိုးမောင်မောင် တည်းခိုကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘုရားအချို့ကို စနေက စိုးမောင်မောင်ဖူးရန် လိုက်ပို့တော့ ပြီးငယ်ပါ ပါသည်။

ဒေါ်ပပလှိုင်က ပြီးငယ်အား စနေထွန်းတို့နှင့် စိတ်ရှယ့်ကြည်သည်တစ်ကြောင်း သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း လူငယ် စိတ်ရှိနေသေးသည်မို့ ပြီးငယ်က စနေတို့နှင့် သွားသွားလာလာ ရှိနေသည်ကို မကန့်ကွက်၊ မတားမြစ်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်ပပလှိုင်တို့နေ တာက သန်းဖိုရပ် ပုလဲလမ်းမှာ ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားကိုင်နေတဲ့ မင်းရဲဗလအမှုက အဆုံးသတ် သွား ပြီလား ကိုစနေထွန်း...”

“အမှုတွဲကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ပန်ဒင်(PENDING)လုပ်ထား တယ်... မင်းရဲဗလက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို ရောက်သွားပုံ ရတယ်... သူ့နောက်ဆက်တွဲသတင်း ဘာမှမကြားရသလို သူ့နောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်ဖို့လည်း မျက်ဖြည့်ပြတ်သွား တယ်... ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုင်ရတဲ့ သူ့ကေ(စ်)က ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းဖြစ်ပြီး... ဧရာဝတီတိုင်းအထိမပါ တော့ သူ့အကြောင်းကို ဧရာဝတီတိုင်းက သက်ဆိုင်ရာ ကိုပဲ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်...”

ထွန်းပြာကလေး

စနေက လမ်းတွင် စိုးမောင်မောင်၏အမေးကို စိတ်မဝင်စားတော့သလို ပြန်ဖြေသည်။ စနေကသာ မင်းရဲဗလ ထို စိတ်မဝင်စားသော်လည်း မင်းရဲဗလဆိုတဲ့ ငတ်က သူ့နောက် သို့ ရုပ်ဖျက်ပြီး တကောက်ကောက်လိုက်နေသည်ကို သူ မသိခဲ့။

ကျွန်းပြာသည် မြိတ်ကျွန်းစုများတွင် ပါဝင်သော ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်းကလေးမို့ လူနေအိမ်ခြေအနည်းငယ်ရှိသည်။ ကုမ္ပဏီမှ ရေလုပ်သားများနှင့် အလုပ်သမား ဝန်ထမ်းအနည်းငယ် ရှိသည်။

ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ နစ်ယောက်၊ မန် နေဂျာက ထိုကျွန်းပေါ်ရှိ ရေနေပုစွန်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးအုပ်ချုပ်ရ သည်။

စနေတို့စီးသော မော်တော်ကားမြိတ်နှင့်မိုင်သုံးဆယ် တွာသည့် ကျွန်းပြာသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုက်ရောက်သည်။

မော်တော်မှာ ကုမ္ပဏီမော်တော်ဖြစ်သည်။ မော် တော်တွင် စိုးမောင်မောင်နှင့် ပြီးငယ်ပါသည်။

စိုးမောင်မောင်က အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတွေကို ရွတ်ဖတ်နေသလို ပြီးငယ်က ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်၍ ပျော်နေပုံ ပေါ်သည်။

စောဦး ၊

“ပင်လယ်ဆိုတာ စိတ်မတည်ငြိမ်တဲ့လူတစ်ယောက်လိုပဲ... အခုပဲ မိတ်ဆွေ... အခုပဲ ရန်သူဖြစ်တတ်တယ်... အပြောင်းအလှဲလည်း မြန်တတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ ဖြိုးငယ်...”

“အစ်ကို... ပင်လယ်ကို ဘယ်နှစ်ခါရောက်ဖူးလဲ...”

“ဒီတစ်ကြိမ်ပါပဲကွာ... ဒါတောင် တိုက်ဆိုင်လို့ ဆိုရမယ်... ကိုယ်ကလည်း ကော့သောင်းကိုသွားချင်... ကိုစနေထွန်းနဲ့လည်း တွေ့ဆိုတာ... မင်လယ်ကို လေ့လာခွင့်ရလိုက်တာပဲ...”

“ဖြိုးငယ်ကတော့ မင်လယ်ကို ချစ်တယ်... ကြည့်လိုက်ရင် ရေပြင်ကြီးက မျက်စိစာဆုံးနဲ့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်မှာ ဝင့်ဝင့်ထွားကွားနဲ့ ဝပ်နေပြီး ငြိမ်သက်နေတာကိုက ချစ်စရာပဲ...”

ကျွန်းပြာဆိုသည့်အတိုင်း အဝေးကကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်းမှာ ပြာလဲ့လဲ့အသွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်းကို ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေသော ရေမှာလည်း ပြာလဲ့နေသယောင်။

ကျွန်းပေါ်မှာ ပုစွန်ထည့်သော ကန်ငယ်တွေရှိသည်။

တချို့ကန်တွေမှာ စက်များနှင့် ရေအဟောင်း

ပုစွန်ထည့်သော ကန်

အသစ်ကို လဲလှယ်ပေးနေသည်။

အချို့အလုပ်သမားတွေက ကန်တချို့မှ ကန်လယ်ရှောင် စုနေသည့် ပုစွန်မှထွက်သော အညစ်အကြေးတွေကို သုတ်ဆင်းရှင်းလင်းနေသည်။

ပုစွန်ကို ထားရာတွင် အင်မတန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေသည်ဟု စနေက ပြောသည်။

သူတို့တွင် ပုစွန်နည်းပြဆရာတစ်ယောက် ရှိသည်။

တိုင်းအမျိုးသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

စနေ ရောက်လာတော့ ချက်ချင်းပင် ဆွေးနွေးပြောဆိုထစ်ခု စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုဆွေးနွေးပြောဆိုတွင် စနေထွန်း၊ မန်နေဂျာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ နည်းပြဆရာ၊ အလုပ်သမားကြီးကြပ်ရေးမှူးနှင့် တခြားအဖွဲ့ဝင်များသုံးယောက် ပါဝင်သည်။

စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ယောက် ရှိသည်။

စနေက သူ့အဖေမှာလိုက်သော လုပ်ငန်းစီမံကိန်းအချို့ကို ချပြသည်။ ကန်ခြောက်ကန်ရှိသည့်အနက် နံပါတ်လေးနှင့် နံပါတ်ခြောက်တွင် တိုးချဲ့သားပေါက် ပုစွန်မွေးမြူရေးစီမံကိန်းကို ယခုနှစ် ရပ်ဆိုင်းကြောင်းပါသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မသိပါ။

ဃ

စာညွှိ

စနေလည်း မသိပါ။ ဖေဖေကတော့ ဒီအတိုင်း ပြောပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် မန်နေဂျာဆီသို့ အကြောင်းကြားစာ ရေးပေးလိုက်၏။

“ဒါမျိုးကို အမြန်ဆုံးသိဖို့ ခြိတ်ပေါ်မှာ ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခု ဖွင့်ဖို့လိုတယ်... ဖက်စ်(FAX)နဲ့ အကြောင်းကြားနိုင်အောင် လည်း လုပ်ထားဖို့လိုတယ်...”

မန်နေဂျာက အကြံဉာဏ်ပေးသည်။ သူတို့ဆွေးနွေးပြီးလျှင် စနေက နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာပါဦးမည်ဟုဆိုကာ ဆွေးနွေးပွဲအဆုံးသတ်သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သားဖြစ်တာထက် စနေ၏ရာဇဝတ် မှုများ ဖြိုဖျက်ရာတွင် စွမ်းဆောင်ချက်နှင့် ရဲအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်နေ တာကြောင့် ဘုတို့က လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်။

စနေတို့ဆွေးနွေးပွဲပြီးချိန်မှာ နေ့မွန်းတည့်ကာနီး

ပြီ။

စနေတို့ကို ထမင်းကျွေးဖို့ မြင်ကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဒေသနဲ့ ရေထွက်ပစ္စည်းတွေနှင့်ပဲ အကျွေးအမွေးစဉ်ခံကြသည်။

စနေက ဖြိုးငယ်ကို ဂရုစိုက်သည်။ ဖြိုးငယ်မှာ စနေတို့နှင့် လူငယ်ချင်းရင်းနှီးကျွမ်းဝင်

ထွန်းထွန်းထွန်း

ဇ

အပြိုင် ထမင်းကျွေးရာတွင် အားနာခြင်း၊ ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်းပေါ်တွင် လျှောက်ကြည့်သည်။ အုန်းရေတွေ ဆို တစ်ဝကြီးသောက်ကြသည်။

ကျွန်းပေါ်မှာ အုန်းပေါသည်။ ကုမ္ပဏီက နောင် နှစ်တွင် အုန်းဆီချက်လုပ်ငန်း လုပ်ရန် ထိုကျွန်းပေါ်တွင်ပင် ဆီချက်စက်တစ်ခု တည်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု စနေက ပြော သည်။

လူနေအိမ်ခြေမှာ ရေလုပ်သားတချို့နှင့် ကုမ္ပဏီ ခန့်ထမ်းတချို့ နေထိုင်သည့်အိမ်ခြေသာရှိသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် သစ်ပေါသောကြောင့် အိမ်များကို အခိုင်အခန့်တော့ ဆောက်လုပ် နိုင်၏။

စနေ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် မန်နေဂျာက ငြိမ်ငယ်နှင့်စိုးမောင်မောင်အား ပုစွန်မွှေးမြှေးရေးလုပ်ငန်းအကြောင်း ထို့ လိုက်လံပြသရှင်းပြ၏။

မန်နေဂျာမှာ လူလတ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးသည်။ သူ့အိမ်ထောင်စုမှာ မော်လမြိုင်တွင် ရှိသည်။ မော်လမြိုင်သားမို့ သဘောကောင်းသည်။ မော်လမြိုင်လေသံလေး တော့ နားထောင်ကောင်းသည်။ သူကလည်း ယောက်ျားသား ဖြစ်ဖို့ မလှလေးတစ်ယောက်ကို ရှင်းလင်းပြောပြနေကာ စိတ်

ပါလက်ပါရှိသည်။

ပုစွန်ကန်ကိုကြည့်တာရယ်၊ ပုစွန်မွေးမြူပုံ မွေးမြူနည်းပြောနေတာတွေရယ်ကို ဖြိုးငယ်ကသာ စိတ်ပါလက်ပါ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။

စိုးမောင်မောင်ကတော့ စိတ်မဝင်စားလှ။ သည်အလုပ်က အကုသိုလ်အလုပ်ဟု သူ ထင်ဟန်ရှိသည်။

ဒါကို စနေ့ အကဲခတ်မိ၏။

ညနေသုံးနာရီ။

ပြန်ဖို့အချိန်တန်ပြီ။ လောကလည်းမနက်နှင့်နေ့ကလို့ မပြစ်တော့ဘဲ မြူးလာချေပြီ။

လေမထန်ခင် ပြန်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ စနေ့မော်တော်သို့ ဆင်း၍ ကျွန်းပေါ်မှလူတွေကို လက်တပြုပြု နှုတ်ဆက်၍ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။

ဘေးဘီတွင် ဟိုမှသည်မှတခြားကျွန်းတွေရှိသည် ပင်လယ်ပြင်သည် လေတဖြူးဖြူးနှင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေး မြူးထနေသည်။

မြိတ်ကို နှစ်နာရီခွဲ သုံးနာရီလောက်မောင်းရတော့ ဖြိုးငယ်ကတော့ ပျော်နေသည်။ ဟိုစကား သူ

စကားတွေကို အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်နေ၏။

စိုးမောင်မောင်က ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်ကာနှုတ်မှတိုးတိုးရွတ်နေသည်။ ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

“ပျော်ရဲ့လား ကိုစိုး...”

ရင်းနှီးလာပြီမို့ စနေ့ကတော့ ကိုစိုးပဲခေါ်သည်။

“ပျော်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျာ... လူဟာ နေတတ် ထိုင်တတ်ရင် ဒီလောကကြီးမှာ ပျော်စရာချည်းပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ပျော်တယ်ဆိုတာ နိစ္စမဟုတ်ဘူးဗျာ... အနိစ္စပဲလေ...”

သည်စကားကြောင့် စနေ့ထွန်း မျက်နှာလေး မသိမသာရှုံ့သွားသည်။

မော်တော်သည် ကျွန်းတချို့ကို ပတ်ခုတ်သည်။ အရှိန်နှင့် မော်တော်ဦးကခွဲသွားလျှင် ရေလှိုင်းတွေက ဟဲခနဲ ဟဲခနဲနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

မောင်းသူက မောင်းပြီး တက်ကိုင်သူက တက်ဘီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရေကြောင်းကို ကြည့်ကိုင်ပေးသည်။

“ကိုထွန်းရေ... ဘယ်နှစ်နာရီ ရောက်နိုင်မလဲ...”

“ဟာ... ဆရာ မဲကောင်းဘူး...”

ပဲ့ကိုင်နေသော ကိုထွန်းစာ မြိတ်သားမို့ ငြိတ်သံဝဲဝဲနှင့် ပြန်ဖြေ၏။ သူတို့မော်တော်မောင်းသူများထဲတွင် တချို့

အယူရှိကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်ခရီးသွားစဉ် ဘယ်အချိန်ရောက်မှာလဲ။ ဘယ်တော့ရောက်မလဲ စသည့်အမေးကို အမေးမခံကြ။

မေးလျှင်လည်း မကြိုက်။

ခရီးဖွင့်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ကိုထွန်းတို့ မော်တော်ထွက်စကဆိုလျှင် ကိုထွန်းက ရေငန်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးကို တင်မြှောက်သည့်သဘောလားတော့ မသိ။

အုန်းသီးတစ်စိပ်နှင့် ကောက်ညှင်းအနည်းငယ်ကို မော်တော်ထွက် တင်ကာ ရွတ်ဆိုကန်တော့၏။ ပြီးမှ ထိုအုန်းသီးစိတ်နှင့် ကောက်ညှင်းကို ရေထဲပစ်ချသည်။

သူ့အယူနှင့်သူ ရှိပါလိမ့်မည်။

စိုးမောင်မောင်က ပန်းတွန့်သည်။ ဘုရားမှလွှဲ၍ ကိုးကွယ်ရာ ဘာမှမရှိဟု ဆို၏။ စနေက ပုံကိုင်ကြီး၏အယူသည် ပုံကို ရယ်သည်။

ကျွန်းတစ်ကျွန်းကိုပတ်ပြီး အကွေ့တွင် တစ်ဘက်ကျွန်းမှ စက်တပ်တန်ကေးလှေတစ်စီးက လျှောခနဲထွက်လာသည်။

လှေဦးထိပ်တွင် လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ရှေးခေတ်ဟောင်းသုံးသော တယ်လီစကုပ်

တစ်ဘက်ကြည့်မှန်ပြောင်းပါလာသည်။

ထိုမှန်ပြောင်းနှင့် စနေတို့မော်တော်ကို ကြည့်သည်။ တန်ကေးလှေဝမ်းထဲကို လက်ရိပ်ပြသည်။

တန်ကေးလှေမှာ စနေတို့ မော်တော်ထက် နည်းနည်းကြီး၏။ စက်၏မြင်းကောင်ရေအားလည်း ပိုများပုံရ၏။

စနေတို့က သူတို့ထွက်လာသောကျွန်းကို ကျော်ဖြတ် ကျွန်းနှစ်ကျွန်းကြားရှိ ရေလက်ကြားထဲမှ ထွက်လာသော တန်ကေးလှေက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မော်တော်နောက်ကို တစ်ဘက်ထိုးလိုက်လာ၏။

“ဟိုနောက်က မော်တော်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

မော်တော်နောက်ဘက်ကို ကြည့်ပြီး စိုးမောင်မောင်က မသင်္ကာသံနှင့်ဆိုသည်။ စနေက နောက်ဘက်ကိုကြည့်၍...

“အဲဒါ တန်ကေးခေါ်တယ်... တစ်ဘက်နိုင်ငံက ငါးခိုးဖမ်းတဲ့ လှေပဲ... စက်တပ်လှေလေ... သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး...”

“ကိုစနေ... ဓားပြတွေများ ဖြစ်နေမလားဟင်...”

စိုးရိမ်ပူပန်ပုံနှင့် ပြုံးငယ်ကပြောတော့ စနေက ပုံကိုင် ကိုထွန်းအား...

“ကိုထွန်း... နောက်ကလေးကို ကြည့်စမ်းပါဦး... ကျွန်တော်တို့ နောက်လိုက်နေတယ်... ဓားပြလှေလား...”

ကိုထွန်းက တစ်ရှိန်ထိုးလိုက်လာနေသော တန်ကေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ခေါင်းကိုယမ်းသည်။

“ဓားပြ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီမှာ ဓားပြမရှိဘူး... ဒီဘက်မှာ ပုစွန်မွှေး၊ ငါးမွှေးတွေရှိတယ်... ဆီအုန်းစိုက်သူတွေရှိနေတယ်... လုံခြုံရေးလည်း ရှိနေတာပဲ... ဒါ ဓားပြတွေ တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး...”

ကျွန်းတွေကြားမှထွက်တော့ ပင်လယ်ပြင်ကို ရောက်နေကြပြီဖြစ်၏။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ဖြိုးငယ်တို့ကို မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်နေတယ်...”

တန်ကေးလှေဦးထိပ်တွင်ရပ်လျက် မှန်ပြောင်းသုံးနေသူလူကို ဖြိုးငယ်က မနှစ်သက်သလို ပြောသည်။ ရဲပီပီ တစ်ဘက်လူ၏အမှုအကျင့်ကို ရိပ်စားမိတာမို့..

“ကိုထွန်းရေး... စက်ကို ပိုတင်ဖို့ စက်မောင်းသမားကို ပြောလိုက်ပါ...”

စက်မောင်းသမားအား စက်ရှိန်ဖြင့်ရန် ကိုထွန်းက အော်ပြောလိုက်သည်။ မကြာမီမှာပင် စနေတို့၏မော်တော်က

ပင်လယ်ပြင်ကို အရှိန်အဟုန်နှင့် ဖြတ်သန်းနေချေပြီ။ သိသာပါသည်။

နောက်မှတန်ကေးလှေကလည်း ရှေ့ကမော်တော်နောက်သို့ စောစောက အရှိန်ထက်ပိုလိုက်လာချေပြီ။

အဝေးမှကြည့်လျှင် မော်တော်နှစ်စီး အပြေးအလွှား ပြေးနေလိုက်နေပုံမှာ ကြည့်ကေစင်းသောအရာပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စက်ရှိန်ကြောင့် ရေပေါက်ရေပွားကလေးများ တချို့သည်ပင် မော်တော်ထံ လွင့်စင်လာသည်။

ဘေးတွင်လည်းကောင်း၊ ရှေ့တွင်လည်းကောင်း ကျွန်းတွေမရှိဘဲ ရေပြင်ကြီးသာလျှင်ရှိသည်။

ရှေ့ကမော်တော်ဘယ်လောက်ပဲပြေးပြေး၊ နောက်ဘက်မှ တန်ကေးမှာ တစ်စတစ်စ နီးနီးကပ်လာသည်။

ဒါတင်မကသေနတ်ကိုင်ထားသော လူတချို့ကိုပင် မြင်လာရ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်... ဓားပြတွေမှ ဓားပြတွေပါ...”

ဖြိုးငယ် တုန်လှုပ်နေသည်။ ကိုထွန်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍...

“ဒီကောင်တွေ ဒီမော်တော်ကို တစ်ခုခုအန္တရာယ်ပြုချင်လို့

လိုက်လာကြတာနဲ့ တူတယ်... ”

ရေပြင်တွင် ရန်သူကို မည်သူမည်ဝါဟု စုတ်တရက် အကောင်အထည်ဖော်လို့ မရနိုင်ပေ။

အဖေနှင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ဘက်တချို့ ရှိသည်။ မလို တမာလူတွေက အဖေကုမ္ပဏီကမှန်းသိလို့ လိုက်နှောင့်ယှက် ကောင်း နှောင့်ယှက်နေတာလား။

စနေ စဉ်းစားမိသည်။

သူ့တွင် သေနတ်ပါမလာပါ။ ရန်ကုန်မှာ တာဝန် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီမို့ ခွင့်နှင့်လာချိန်တွင် လက်နက်ကိုထားပစ်ခဲ့သည်။

“ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်မူဖို့လိုက်လာတာပဲ ဗျာ... ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ... ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်စေချင်သလဲ ကိုစိုး... ”

“ကိုစနေထွန်း... ရန်သူကို ငြိမ်းအေးစေတဲ့နည်းက ကိုယ် က အလျှော့ပေးလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်... ”

“ဗျာ... ”

“ဒီလိုလေ... သူတို့မှာ သေနတ်တွေပါလာတယ်... ပစ် လားခတ်လားလုပ်ရင် မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရ ကုန်မယ်... ”

စိုးမောင်မောင်စကားက အားရှိစရာပါပေ။ သို့

၇ ထိုကံထိုကံက

သော် သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း၊ ကြောက်လန့်သော အမူအရာမရှိပါ။

စနေသည် ရွှေယမင်းကို သွားစဉ်းစားမိသည်။

ရန်ကုန်မှာတုန်းက ရွှေယမင်းသည် မိမိကိစ္စကို ကူညီရင်းသေဆုံး ခဲ့ရသည်။

ယခု မိမိတို့နှင့်ပါလာသူက ဖြိုးငယ်။

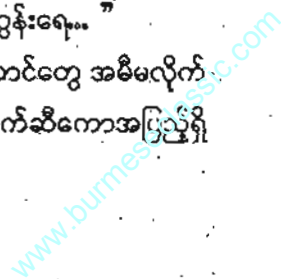
နောက်မှလိုက်လာသူတွေ၏ စိတ်ဓာတ်ကို အဖြူ အမည်းခွဲခြားလို့မရနိုင်ပါ။ တကယ်လို့ မိမိတို့က လွယ်ကူစွာ အရှုံးပေးလိုက်သော် လှပသောဖြိုးငယ်အတွက် အသက်ရှူမှား စရာ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

“ကိုထွန်း... ကျွန်တော်တို့ ပထော်ပထက်ဘက်ကို ရောက် ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ... ”

ကိုထွန်းက ပိုသိမည်။ နီးလျှင် တစ်ခုခုအကူအညီ ရတန်ကောင်းရဲ့။ သို့တစေ ကိုထွန်း စကားက အားရှိရာကောင်း ၏။

“အဝေးကြီးလိုသေးတယ် ကိုစနေထွန်းရေး... ”

“ချဗျာ... မောင်းသာမောင်း... ဒီကောင်တွေ အမိမလိုက် နိုင်အောင် မောင်းသာမောင်း... စက်ဆီကောအပြည့်ရှိ လား... ”

မော့ဗြီ

“ရှိတယ်... သိပ်စက်ကုန်ချရင် မော်တော်ကပေါ့နေတော့ အရှိန်များပြီး မှောက်မှာစိုးရတယ်...”

မော်တော်ပေါ်မှာ လူနည်းသည်။ ပါလာသည့် ရိက္ခာတွေ့ လိုအပ်တာတွေကို ကျွန်းမှာ ချပေးထားခဲ့ပြီမို့ မော်တော်ကိုယ်ထည်မှာ ပေါ့နေသည်။

လိုအပ်သောအရှိန်ကို ထပ်ဖြည့်သည်ထက် ထိုထပ်ဖြည့်မှု၏ အရှိန်က ပိုမိုသွားခဲ့သော် ပေါ့နေသော မော်တော်ကိုယ်ထည်က အရှိန်ကို ထိန်းနိုင်လျှင်ကောင်းရဲ့။

မထိန်းနိုင်လျှင် နောက်မှလိုက်လာသူတွေ၏ အန္တရာယ်ထက် ပိုပေးနိုင်သည်။

မော်တော်ကို တန်ကေးကမီလာသည်။

ကိုက်တစ်ရာလောက်အကွာတွင် မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်နေသူက ပါးစပ်တွင် အော်လံတစ်ခုကိုထပ်ပြီး အော်ပြော၏။ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေသာ ပင်လယ်လေနှင့် လေကိုဖြတ်ကျော်နေသော မော်တော်အရှိန်ကြားတွင် ထိုအသံတို့ကြားလောက်သည်။

“ရှေ့ကမော်တော်... ရပ်လိုက်ပါ... မရပ်ရင် ပစ်ခတ်ရလိမ့်မယ်...”

မော်တော်ထဲမှလူတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ

ထွန်းထွန်းက

တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

စနေထွန်းမှအပ အားလုံးမျက်နှာပျက်နေကြသည်။

ဖြိုးငယ်ဆိုလျှင် မျက်နှာကလေး သွေးဆုတ်ကာ သံသွား၏။

“ဒုက္ခပါပဲရှင်... ဖြိုးငယ်တို့တော့ ဒုက္ခတွေ့ကြပြီ...”

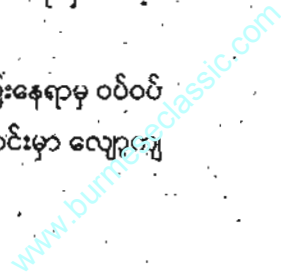
တန်ကေးစက်အားက ပိုကောင်းတာကြောင့် မော်တော်ကို မီးပြီး ပစ်ကွင်းထဲရောက်နေပြီကို စနေ တွက်မိသည်။

သူက ဖြိုးငယ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်နေရာမှဖြိုးငယ်ကလေးကိုကိုင်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်သံနှင့်...

“ဖြိုးငယ် မကြောက်နဲ့ ကိုယ်ရှိတယ်... အခုလာတဲ့လူတွေဟာ အရပ်ဝတ်နဲ့ စစ်ဆေးရေးတွေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်... ဖြိုးငယ်စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား... အရေးရှိရင်... ဖြိုးငယ်ရှေ့မှာ ကိုယ်ရှိတယ်...”

အားပေးမှုတွေ ပြုလုပ်သည်။ ကိုထွန်းအား စက်လျှော့ချပေးဖို့ပြောသည်။ ကိုထွန်းက စက်သမားကိုလှမ်းအော်သည်။

မော်တော်သည် အစဉ်တစိုက်ပြေးနေရာမှ ဝပ်ဝပ်လာသည်။ စက်ရှိန်ဝပ်လာသလို ပြေးလမ်းကြောင်းမှာ လျော့ကျလာ၏။

မကြာမီ တန်ကေးလှေကိုယ်ထည်က မော်တော်နှင့် ယှဉ်လာသည်။ ကိုထွန်းအား မော်တော်ကို စက်ရပ်ပစ်နဲ့ စနေက လက်ရိုပ်ပြသည်။

ကိုထွန်းက စက်သမားကို လှမ်းအော်သည်။

မော်တော်စက်ရပ်သွားသည်။ ပင်လယ်တွင် မြောက်ဘက် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသည်။

တန်ကေးပေါ်မှ လူတွေကို ပြီးငယ်ကကြောက်လန့်စိုးရိမ်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

သေနတ်တွေကိုင်၍ လူသုံးယောက်တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တန်ကေးကုန်းပတ်လေးကိုယ်ထည်မှ မော်တော်ကိုယ်ထည်ပေါ် ကူးလူးခုန်ချလာ၏။

“အားလုံးလက်တွေမြှောက်ထားလိုက်ပါ...”

နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသူက ဦးစွာ ခက်ခက်ထန်ထန်ပင် ဆိုသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပြိုင်လေးဆယ့်ငါးပစ္စတိုတစ်လက်ကို ကိုင်ထား၏။

အဲသည်လူကို စနေက အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေမိ၏။

စနေသည် လူတစ်ယောက်ကိုမြင်မိလျှင် ဖျတ်ခနဲ မှတ်မိသွားအောင် သူ့ဦးနှောက်ကို လှေကျင့်ထားသည်။

ယခုလူသည် သူတို့စက်လှေ မြိတ်ဆိပ်ကမ်းအဝင်မှာ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ မိမိနှင့်စိုးမောင်မောင် စကားပြောစဉ် မိမိတို့အား ပွတ်သပ်ပြီး လျှောက်သွားသော မျက်မှန်နက်နှင့်လူပင်ဖြစ်သည်။

ဓာတ်လမ်းစဉ် (၅)

သူ့တွင် လက်တစ်ဆုပ်နီးပါးရှိသော မုတ်ဆိတ်မွေးတိုတိုနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးရှိသည်။ ခေါင်းထက်တွင် သံပုရာခွံသဏ္ဍာန်ဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းထားသည်။ သူဝတ်ထားတာက အင်္ကျီအဖြူဖိနပ်၊ ဘောင်းဘီအဖြူဖိနပ်ဖြစ်သည်။

ပုံစံကြည့်လျှင် ကုလားတိန်တစ်ယောက်လိုပဲ။

သူနှုတ်ခမ်းတွေ ကွဲသွားသည်။ ဖြူဖွေးသောသွားများနှင့် အပြုံးကပေါ်လာ၏။

“ကိုစနေထွန်းရယ်... ခင်ဗျားသွားလာနေတဲ့ နေရာကိုလိုက်ကြည့်နေရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ...”

“ခင်ဗျားက...”

စနေကပြန်ပြောစဉ်သံကို မှတ်မိလာသည်။ စိတ်ထဲတွင်အံ့အားသင့်ခြင်းနှင့်တုန်လှုပ်ခြင်း တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားရသည်။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားက မင်းရဲဗလ...”

“အားဟား... ဟုတ်လိုက်လေရဲ့ ရဲအုပ်ကြီးရယ်... ကျုပ်လေခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ကျုပ်လုပ်မယ့်အလုပ်တွေ ပစ်ပယ်လိုက်ပြီး ခင်ဗျားကိုသွားသွားလာလာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပါ... ကျုပ် ဘာကောင်လဲဆိုတာ ခင်ဗျားအခုသိပြီပေါ့...”

အသံက မာသည်။ မျက်နှာကလည်း မာသည်။

သူ့အသံမှာ အခဲမကြေခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတောနေခြင်းများ ပါရှိနေသည်။

သူတို့ပြောတာကို... စိုးမောင်မောင်နှင့်ဖြိုးငယ်တို့မလည်သလိုပဲ နားထောင်နေသည်။

ချက်ချင်းပင် မင်းရဲဗလ သူ့မေးစေ့မှ မုတ်ဆိတ်နှုတ်ခမ်းစုစုလေးဖြစ်နေသော မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းထက်မှ နှုတ်ခမ်းနှင့် ခေါင်းထက်မှသံပုရာခွံလို့ အဝတ်ပါးဦးထုပ်ကလေးကို နှုတ်ဆိတ်သိမ်းပစ်လိုက်၏။

နဂိုမူလရုပ်ကံ နေကာမျက်နှာတွင်းမှ ပေါ်လာ

သွေး

“မင်း... မင်းရဲဗလ...”

စိုးမောင်မောင်နှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသံ နောက်မှထပ်ပေါ်လာသော စနေအသံ။

“ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ်လိုက်ရှာနေတာပါ... ခင်ဗျားကမ္ဘာ တစ်ဖက်စွန်းပြေးပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ...”

“အေး... ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားကမ္ဘာတစ်ဖက်စွန်းအထိသွား ရင်တောင် လိုက်ရှာဦးမှာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုမမေ့ဘူး... ဒီမှာကြည့်စမ်း...”

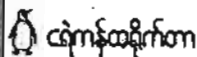
ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့မျက်နှာမှနေကာမျက်မှန်ကို မင်းရဲဗလက ချွတ်ပြလိုက်သည်။

မျက်လုံးတစ်လုံးသာ ဒေကောင်းပကတိရှိကာ ကျန်မျက်လုံးတစ်လုံးမှာ အသားတွေပိတ်တက်ကာ မျက်လုံး တစ်လုံးမရှိတော့... ။

မြင်ရတာကိုက ကြောက်စရာထက် စိတ်မသက် သာစရာဖြစ်နေ၏။ ဖြိုးငယ်ကတော့ ‘ဟယ်’ဟူသော အသံကလေး နှင့်အတူ မျက်နှာတလေးကို တစ်ဖက်သို့လွှဲဖယ်လိုက်သည်။

သေသေချာချာတောင် ကြည့်ရဲဟန်မတူ... ။

“အဲဒါ... ခင်ဗျားပစ်လိုက်တဲ့ လျှို့ဝှက်လက်နက်ရဲ့ဒဏ်ရံ လေး... ကျုပ်မှာအတော်ကို ကုယူလိုက်ရတယ်... နယ်စစ်

ကိုတောင် မပြန်နိုင်တော့ဘူး...”

စနေနားလည်လိုက်သည်။

သူ့တွင် သိုင်းဆရာတစ်ဦးဆီမှ ‘ကြေးပြားလေပစ်’ အတတ်ပညာတစ်ခုကို ငယ်စဉ်ကတည်းမှ ရထားလိုက်သည်။

ဆယ်ပေအတွင်းရှိသော အရာဝတ္ထုများကို သူပစ် သောကြေးပြားဝိုင်းကို တောက်ပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုကြေး ပြား၏ထက်မြက်သောဒဏ်ကို နစ်နစ်နဲနဲခံရတတ်၏။

အုတ်ကိုပစ်လျှင်အုတ်ပွဲကျသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အကြပ်အတည်းကျမှသုံးနိုင်သည်။

သည်ကြေးပြားဒဏ်ကို... မင်းရဲဗလကောင်း

ကောင်းခံသွားရသည်ပဲ... ။

“ကျုပ်လက်ရာ ဒီလော့က်တောင်ပေါက်ရောက်သွားသ လား... ကျွတ်... ကျွတ်... ဖြစ်ရလေ့ မင်းရဲဗလရယ်... နိုင်ငံကိုအကြမ်းဖက်ရင် ကိုယ်လည်းပြန်အကြမ်းဖက်ခံရ တယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာ ခင်ဗျားရပြီပေါ့နော်... ကြားရတာ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ...”

စနေတဲ့... ။

ရန်သူကိုတွေ့လျှင် သတ္တိတယ်လောက်ကောင်း

ကြောင်းတော့ ပြရလိမ့်မည်။

“ထိရောက်လိုက်သည့် စကားပဲ...”

မင်းရဲဗလ၏ ညိုမောင်းသောမျက်နှာတွင်... လူငယ်ပုလဲဖမ်းသလို ညိုမည်းမှောင်ဝသွားသည်။

ခိုင်း...

သူ့သေနတ်မှ ကျည်ဆန်တစ်ဆန်က စကားပြောလာ၏။ ပင်လယ်ပြင်လက်တွင် သေနတ်သံလွှင့်ချော ပျောက်ကွယ်သွားသလို စနေထွန်း၏ခေါင်းမှဆံပင်တစ်ချို့မှာ ပွတ်တိုက်ကျီစယ်သွားသောကျည်ဆန်ဒဏ်ကြောင့် လေထဲလွင့်ပါပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဦးရေပြားမှာ မီးလောင်ခံရသလို ပူခနဲဖြစ်သွား၏

“မြတ်စွာဘုရား...”

ဘုရားကိုးကွယ်သူပီပီ စိုးမောင်မောင်နှုတ်မှ အထွက်သွားသည်။ မင်းရဲဗလက စိုးမောင်မောင်ကို ဒေါသနာကြည့်၍ ...

“ခင်ဗျားက မယားသေပြီးတာတောင် လမကြာသေးဘဲ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ကမြင်းချင်သေးတယ်လေ...”

“မင်းက လူသတ်သမားပဲ... အပြစ်မဲ့တဲ့ ငါ့မယားကို သတ်သွားတဲ့အကောင်ပဲ...”

“ခင်ဗျားမယားကကော သစ္စာရှိလို့လား... ရဲကိုခေါ်လာပြီး ကျုပ်ကိုထောင်ထဲပို့ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ... တကယ်တော့ အခုအဖြစ်ဟာ ခင်ဗျားမိန်းမကို ကျုပ်သတ်တာမဟုတ်ဘူး မတော်တဆမှန်သေခဲ့တာပဲ... တကယ်တော့ ယမင်းသော်ဟာ ဆယ်ခါပြန်သေသင့်တဲ့မိန်းမ...”

“အေးပေါ့... လောကကြီးမှာ အားကြီးသူက အားနည်းသူကိုနိုင်စမြဲပဲလေ... ငါသဘောပေါက်ပါတယ်... ဗလကြီး သူက ဗလမရှိတဲ့သူကိုနိုင်တယ်... လက်နက်ရှိသူက လက်နက်မရှိသူကိုနိုင်တယ်... ဥစ္စာခနဲကြီးသူက ဥစ္စာခနဲကင်းခဲ့သူကိုနိုင်တယ်... မင်းကလက်နက်ရှိလို့သေနတ်ရှိလို့ ရွယ်မင်းသေခဲ့ရတာပါ... ခုလို စနေရဲ့လက်ချက်နဲ့ကျတော့ မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ...”

“တော်တော့... ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်သတ်မယ်...”

“ငါက ဘုရားလူပဲ... ဒီနေ့အထိ ငါကောင်းတာတွေလုပ်ခဲ့တာများတယ်... ငါသေရမှာ မကြောက်ဘူး မင်းရဲဗလ... တစ်ခုပဲရှိတယ်ကွ... ငါ့သိက္ခာကိုတော့ မင်းမဖျက်ဆီးနဲ့... ဒီမိန်းကလေးဟာ ငါ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး... သူက ခရီးကြိုလို့ အလည်အပတ်လိုက်လာတာ...”

မင်းရဲဗလကို စိုးမောင်မောင်ပြောနေပုံမှာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုပြောနေပုံမျိုး...

“ဟေ့... ဒီကောင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာလိုက်စမ်း...”

လူတစ်ယောက်က မင်းရဲဗလ၏အမိန့်အတိုင်း... စနေ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ရှာသည်။ သေနတ်ကိုမတွေ့ရပဲ သေနတ်အစား လည်ကုတ်နောက်တွင်လည်ကုတ်သားမှာ ပလာစတာနှင့် ကပ်ထားသော ကြေးပြားဝိုင်းကလေးကို သွားတွေ့သည်။

ရှေးခတ်အခါကလူတို့ သုံးသော ကြေးပြားစေ့တစ်စေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ဒါကို မင်းရဲဗလတွေ့သည်နှင့် စနေ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲကို သူ့ပစ္စည်းသေနတ်ပြောင်းနှင့် ထိုးတည့်လိုက်သလို ဘယ်ဝိုက်လက်သီးကလဲ စနေမေးစေ့ကို ခွပ်ခနဲဝင်သွားသည်။

စနေဘေးကို ယိုင်ထွက်သွားသည်။

မင်းရဲဗလက စနေကို ဆောင့်ကန်ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

စနေမှာ မော်တော်ကုန်းပတ်ဘောင်နားလွင့်စင်သွားကာ ကုန်းပတ်စောင့်နှင့် ခိုင်းခနဲဝင်တိုက်လိုက်သည်။

သူ့ခေါင်းထဲမှူးလဲမှူးသွားသလို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး

လည်း နာသွားသည်။

သို့လင့်ကစား စနေကသူ့ကိုယ်ကိုထိန်းထားနိုင်သည်။

အတိမလစ်စတမ်းပေါ့... ။

“ဟေ့ကောင်... ထပ်ပါဦးကွ... မင်းကငါ့ကို မျက်လုံးတစ်ဖက်ပျက်စီးအောင်လုပ်ခဲ့တော့ မင်းကိုလည်း ငါကမျက်လုံးတစ်ဖက်အစားပြန်တောင်းရမှာပေါ့ကွာ...”

မင်းရဲဗလအသံက ကြောက်စရာကောင်းနေသလို မျက်နှာကလည်းကြောက်စရာပဲ... ။

ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းသော ယခင်ကရုပ်သွင်မှာ ...

ယခုတော့မျက်လုံးတစ်လုံးပျက်စီးဆုံးရှုံးလေသည်။ မင်းကောင်းရသည့်အထဲ ဘီလူးဆိုင်းနှင့် ဘီလူးထူးသည်။

မျက်နှာမှာ ကြောက်စရာဖြစ်နေသည်။ သူက စနေ၏ဆံပင်လေးကို ဘယ်လက်နှင့်ဆွဲက

တော့လာသော စနေ၏မျက်နှာချောချေသလေးမှ မျက်လုံးတစ်ဖက်တို့ သေနတ်ပြောင်းနှင့်ထိုးဖောက်တော့မလုပ် ကိုပြင်လိုက်၏။

ဒါပေမဲ့... သူမလုပ်လိုက်နိုင်...

သူ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ရာက လာဆွဲသည်။

မာညို

လက်ဆွဲသူက ဖြိုးငယ်...

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်... မလုပ်ပါနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်ငြိုးထားပြီး လုပ်ကြတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး... ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်... ကိုစနေထွန်းကို ချမ်းသာ ပေးပါ... ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်...”

“ဟာ... ဒီကောင်မ လာရှုပ်နေပြန်ပြီ... သွားစမ်းဟာ” ညာညာတာတာမရှိပဲ ဖြိုးငယ်၏နံဘေးကို မင်းရဲ ဗလက လက်တစ်ဖက်နှင့် တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စနေထွန်း၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို သေနတ်ပြောင်းနှင့် ရက်ရက်စက်စက်ထိုးချလိုက်သည်။

“အား...”

စွတိုသေနတ်ပြောင်းသော်လို့လိုက်သံ။

“ပိုးကလဲ စနေမေးစနေထွန်းမဟုတ်ပါ... ။ မင်းရဲဗလ စနေဘေး

မင်းရဲဗလ စနေထွန်းမျက်လုံးကို သေနတ် ကျန်လုံးကိုမထိမတွေ့မီ မင်းရဲဗလ

လက်နှင့်ဟန့်တား တားဆီးလိုက်သည်။ လက်ဖောင့်က မင်းရဲဗလနာဝကို ပင့်ရိုက်

ထည့်ပြီးဖြစ်သည်။

ဗလက မျက်လုံးကို မှုတ်မတ်စွာ ကြည့်နေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင်

နာကျင်မှုအပြင် နာခေါင်းတစ်ခုလုံးကျည်တက်ထူ ပိန်းကာ မျက်လုံးထဲမီးပွင့်သည်အထိ ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် မင်းရဲဗလအော်မိခြင်းဖြစ်သည်။

လူလည်းနောက်ကို ယိုင်သွားသည်။ စနေ၏ဆံပင် တွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်လည်းပြေသွားသည်။

ဝုန်း...

ကိုယ်လုံးနှင့် ရေပြင်ရိုက်ခတ်ထိတွေ့သံ... ။

စနေက ခော်တော်ကုန်းပတ်ဘောင်ကို ကျော် လွှားကာ ရေထဲခုန်ချသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နာကျင်နေသည်ကို မင်းရဲဗလသည်ခံထိန်းသည်။ ထုန်းပတ်ဘောင်ကို ကျော်လွှားကြည့်သည်။

ဒိုင်... ဒိုင်...

ရေထဲကို သေနတ်နှင့်ပစ်သည်။ သူတို့တန်ကေး လှေမှာ ဘယ်ဘက်မှာဆိုက်ထား၍ ညာဘက်တွင် လေဟာနယ် ဖြစ်နေတာကြောင့် စနေထွန်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် ခုန်ချသွားနိုင် ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝုန်း...

ဝုန်း...

စောညို

နောက်ထပ် ရေထဲခုန်ချသံတွေ...

ခုန်ချထွက်ပြေးသွားသူတွေက ဖဲ့ကိုင်ကိုထွန်းနှင့် စက်သမားမောင်ဟန်ဖြစ်သည်။

ကိုထွန်းမှာ ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ... ။

မောင်ထွန်းမှာတော့ ကံဆိုးရှာသည်... ။

လူတစ်ယောက်၏ပစ်ချလိုက်သော အမ်(မ်)ဆယ့်

ခြောက်မောင်ပြန်မှ ကျည်ဆန်တွေက ရေထဲရောက်သွားသော မောင်ဟန်ကို ဖဲ့ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖြိုးငယ်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့အော်သည်။

မင်းရဲဗလနှင့် သူ့လက်ထောက်က စနေထွန်းခုန်ချသွားသော နေရာကိုကြည့်ပြီး စာဒိုင်းဒိုင်းပစ်သည်။

ပြီးတော့... မင်းရဲဗလက ဖြိုးငယ်၏ပါးကလေးကို

လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

“ တိရစ္ဆာန်မ... လာရွပ်တယ်”

ပြောပြီး စိုးမောင်မောင်ကို ရှုသို့သိုးကြည့်သည်။

“ဟေ့... ဒီကောင်နဲ့ကောင်မကို တို့လှေပေါ်ခေါ်သွား...”

လူတစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်တွင် စနေမှာ... ရေကူးကျွမ်းကျင်သဖြင့်

ရှင် ဖော်နယ်ထိုက်တာ

ပင်လယ်အောက်ခြေသို့ ထိုးစိုက်ကူးခတ်သွားနေပြီဖြစ်သည်။

ကျည်ဆန်တွေက သူ့ဘေးတွင် ပွက်ကာသီကာ ဝဲပျံကျလာ၏။ ရေ၏တွန်းကန်အားကြောင့် ကျည်ဆန်တွေ၏ ဖြတ်သန်းမှုအရှိန်မှာ လျော့ပါးနေပြီး ပစ်မှတ်ကိုလွှဲချော်စေသည်။

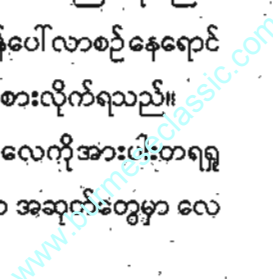
စနေ အသက်ကို အောင့်နိုင်သမျှ အောင့်ကာ အောက်ဖက်ဦးစိုက်ကူးခတ်ပြီးမှ အဝေးတစ်နေရာသို့ကူးသည်။ ရေထဲတွင် လူတစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန်ကိုမြင်သည်။

ပင်လယ်ရေပြင်အောက်ခြေမှာ ကြည်စိမ်းနေသောကြောင့် ထိုသဏ္ဍာန်ရှင်ကို ဘယ်သူဆိုတာသိ၏။ ကိုထွန်းပဲ... ။

ကိုထွန်းသည် သူ့ကိုမမြင်ပါ။ စနေက ကိုယ်ကိုဖျေကာ အထက်ကိုယက်တတ်သည်။ ရေမျက်နှာပြင်ထက်ရောက်ခါနီးတွင် ခပ်လေးလေးအသံတစ်ခုကို ရေထဲဖောက်ကြားရသည်။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့သူပြန်ပေါ်လာစဉ် နေရောင်၏ထွန်းလင်းမှုအလင်းရောင်နှင့် နွေးခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ခေါင်းကိုသိပ်မဖော်ရဲပါ။ လေကိုအားပါးတရရှုဆွမ်းသည်။ ကွဲထွက်မတတ်ခံစားနေရသော အဆုတ်တွေမှာ လေ

သစ်ကို ကြိုဆိုလိုက်ရသဖြင့် လောကကြီးကိုအမြင်ကြည်လင်သွား
စေသည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် သူတို့မော်တော်နှင့် ထန်ကေး
လှေကိုတွေ့ နေရ၏။

စိတ်မချတာမို့ သူကရေထဲပြန်ငုပ်လိုက်သည်။

အင်မတန်ကံကောင်းသည်။

သူရေထဲငုပ်လျှိုးပြန်ဝင်ချိန်တွင် နှာခေါင်းမှာသွေး
တွေ့ရုံနဲ့နေသော မင်းရဲဗလက မော်တော်ပေါ်မှ သူရှိရာနေရာသို့
လှမ်းကြည့်၏။

ငြိမ်သက်သော ပင်လယ်ပြင်နှင့် ပင်လယ်ရေစီး
ကြောင်းထဲသို့ သွေးတွေအိုင်တက်ကာ မျောပါသွားသော
မောင်ဟန်စက်သမား၏ အလောင်းကိုမြင်သည်။

“ဆရာရဲ့... သူတို့သေကုန်ပါပြီ... ကျွန်တော်တို့သွားရ
အောင်...”

“ဟိုနှစ်ကောင် တို့လှေပေါ်ရောက်သွားပြီလား...”

“ရောက်သွားပြီ...”

စနေ နောက်တစ်ခါ ရေပြင်ပေါ်သို့ပြန်ပေါ်လာ
သောအခါ မော်တော်ဆီမှ ထွက်ခွာသွားသော ထန်ကေးလှေကို
တွေ့ရ၏။

စနေက မော်တော်နှင့်ကွယ်ပြီး ထန်ကေးလှေမှ
လူတွေ မမြင်ရာသို့ ကူးလာသည်။

မော်တော်နှင့်အရှိန်ပြင်းစွာထွက်သွားသော ထန်
ကေးမှာ အတော်ကွာလှမ်းသွားခဲ့ရချေပြီ။

စနေ ထန်ကေးအရိပ်အခြေကိုကြည့်ရင်း သွက်
သွက်လေးကူးလာသည်။

ပြီးတော့မှ မော်တော်ပေါ်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတွယ်
တက်၏။ သူမော်တော်ပေါ်အရောက်တွင် မော်တော်ဆီသို့ကူး
ခတ်လာသော ကိုထွန်းကိုတွေ့ရသည်။

ကိုထွန်းကို မော်တော်ပေါ်ရောက်အောင်ဆွဲယူရ
သည်။

“ကိုဟန်... ကိုဟန်...”

ကိုထွန်းက အမောတကောမေးသည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်မှာ ရေတွေ နှစ်ရံမက ပါးစပ်ထဲပင်လယ်ဆားငံရေအဝင်
ခံရမှုကြောင့် ပါးစပ်တွေမှာခါးတူးနေသည်။

“မတွေ့ရဘူး... ကိုထွန်း...”

ကိုထွန်းနှင့် ကိုဟန်သည်အမြဲတွဲနေသော ကုမ္ပဏီ
ဇက်အလုပ်သမားတွေဖြစ်၏။ ကိုထွန်းက တစ်နေရာသို့လှမ်း
ကြည့်သည်။

ကျော့

ပြီးတော့ ကြူကြူပါအောင် ငိုတော့၏။ ရေထဲတွင် မျောပါနေသော ကိုဟန်၏အလောင်းကို မြင်နေရသေးသည်။

စနေထွန်းပါ စိတ်မကောင်းပါ...

“ကိုဟန်ဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့လူပဲ... ဒီလူ ဒါလောက်မရက်စက် သင့်ပါဘူး...”

ပြောရင်း စနေ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဒီကောင်နောက်ကိုလိုက်မယ်... ကိုဟန်အတွက်ရော... တခြားလူတွေအတွက်ရော... ပေးဆပ်ရမယ်...”

“လက်စားချေတာ မကောင်းပါဘူး... ကိုစနေထွန်း...”

“လက်စားချေတာ မဟုတ်ဘူး ကိုထွန်းရေ... ဥပဒေမဲ့လူ ကို ဥပဒေနဲ့ပြန်ဖမ်းရမယ်...”

ကိုထွန်းက ဟန်ဆောင်ကာ ပြောလိုက်သေးသည်။ တကယ်ဆို ...

ကိုဟန်အတွက် မင်းရဲလက်ကို သတ်ချင်နေသည်။ သူက မျက်ရည်သုတ်ရင်းမှ တစ်နေရာကို အလွန်

တခြားလက်ညှိုးထိုးပြသည်။

မျောပါသွားသော ကိုဟန်အလောင်းပျောက်သွား

ပြီး ထိုနေရာတွင်ဆူးတောင်မည်းမည်းကြီးတွေကို တွေ့ရသည်။

“မောင်ဟန်ရယ်... မင်းကံဆိုးလိုက်တာကွာ... သေတာ

ထိုက်ထိုက်ဟာ

တောင် ငါးမန်းစာဖြစ်ပါရောလား...”

“သူသွေးတွေက ရေစီးကြောင်းထဲပါးသွားတော့ ငါးမန်း တွေ သွေးနံ့ရသွားတယ်ထင်တယ်... ဒါကြောင့် သူတို့အုပ် စုလိုက်ရောက်လာတာ ဖြစ်မယ်...”

ငါးမန်းများမှာ များပုံရ၏။

လတ်လတ်ဆက်ဆက်ဖြစ်နေသော မောင်ဟန်၏ အလောင်းကို ဝိုင်းကိုက်ဖွစားသောက်ကြတာ အားမရသေးဟန် နှင့် မော်တော်ဘုတ်သို့ ကူးလာသည်။

မော်တော်မှာ ရေစီးနှင့် မျောနေရာ မော်တော် တစ်ဝိုက်တွင် ဒေါသတကြီးကူးခတ်နေသည့် ငါးမန်းဆူးတောင် တွေကို သည်းခနဲ မည်းခနဲတွေ့ရ၏။

ငါးမန်းခေါင်းတွေ ပေါ်လာ၏။

မော်တော်ကို ဒုန်းဒုန်းနှင့် ဝင်တိုက်သေး၏။

“ကိုထွန်းရေ... ကျွန်တော်တို့ မော်တော်မောင်းမှပဲ... ကြာ ရင် မော်တော်ပေါက်ပြီးနစ်လို့ ငါးမန်းစာဖြစ်လိမ့်မယ်...”

မော်တော်မှာ သစ်သားကိုယ်ထည်နှင့်ဖြစ်၍ လွန်း

မတင်တာကြာပြီမို့ စိတ်မချရပါ... ။

ကိုထွန်းမှာ မော်တော်ကိုင်တတ်သူမို့ မော်တော်

စက်ကိုနိုးသည်။

စနေအားလည်း တက်မကိုင်ပုံကိုင်နည်းပြပေး၏။
စနေက ပဲ့ကိုင်... ကိုထွန်းက မော်တော်မောင်း...
စနေစိတ်ထဲတွင် ဖြိုးငယ်နှင့် စိုးမောင်မောင်တို့ကို

စိတ်မချပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် တန်ကေးနှင့် ပါသွားပြီ...။

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၆)

ကပ်ပြီးလည်း မလိုက်ရဲ့...
ဟိုးအဝေးတွင် အမည်းစက်တစ်ခုအဖြစ် ရေပြင်
ပေါ်တွင်ပေါ်နေတာကို မူတည်ပြီးခပ်မှန်မှန်ပင်လိုက်ခဲ့၏။
ကိုထွန်းက တောက်တခေါက်ခေါက်...
ယခုတော့ မငိုတော့ပါဘူး... ။
စနေက ရေကြောင်းကို နားမလည်ပဲ ပဲ့ကိုင်မှား
သဖြင့်တစ်ခါတစ်ခါတွင် မော်တော်မှာ မှောက်မလိုဖြစ်သွား၏။
မြစ်ထဲဆို မှောက်တာသေချာပြီ။
ပင်လယ်ထဲမှာ မြစ်လိုမဟုတ်ပဲ ရေ၏တွန်းအား
ပိုကောင်းသဖြင့် စနေပဲ့မထိန်းနိုင်သဖြင့် ဟိုယိုင်ဒီယိုင်ဖြစ်သွားရာမှ
အပူ ညင်ညင်သာသာပဲ သွားနေသည်။

မော်တော်ကားလက်ကိုင်ဘီးကိုင်ရသလိုပဲ မော်တော်သွားနေလျှင် လက်ကိုင်ဘီးကို တည့်မတ်ပေးထားရုံပဲရှိ၏။

မော်တော်ဦးက ဟိုရွှေသည်ရွှေဖြစ်သွားမှသာ ပြန်ပြီး ပဲ့ကိုင်တည့်မတ်ပေးရသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ စနေမှာ ပဲ့ကိုင်မှုသာ ဘောတရားကို နည်းနည်းနားလည်လာသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှာ အနှောက်အယှက်အတားအဆီး မရှိတော့ မော်တော်သွားလို့ကောင်းသည်။

ရှေ့မှအစက်က တစ်စက်မှ နှစ်စက်သုံးစက်လောက် အထိဖြစ်လာ၏။

နေကလည်း ပင်လယ်ထက်ကို တရွေ့ရွေ့ကျဆင်းနေပြီး လေကလည်း ညနေပိုင်းတွင် ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။

လှိုင်းများပင် ကြွကြွတတ်လာသည်။

မနက်ကဘာမှမဖြစ်ခဲ့သောသူသည်လှိုင်းကြွသော ဒဏ်ကြောင့်မူးချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

ကိုထွန်းအား အော်ခေါ်သည်။

စက်ခန်းထဲမှ အထက်သို့ ကိုထွန်းတက်လာသည်။ စနေပြသော အမည်းစက်တွေကို စောင့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်းတွေဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“မင်းရဲဗလရဲ့ တန်ကေးစက်လှေဟာ ဒီကိုသွားမယ်ထင် သလား...”

ကိုထွန်း၏ထင်မြင်ချက်ကို တောင်းခံလိုက်တော့

ကိုထွန်းက

“မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မယ်... မင်းရဲဗလ အထိနည်းနဲ့မဆို ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ ဝင်ခိုမှာပဲ... ညမက်သွားရင် ကင်းလှည့်ရေယာဉ်တွေနဲ့ တိုးမယ်လေ...”

“ဒါဆို... ဒီအနီးတစ်ဝိုက်က ကျွန်းတွေရှိခဲ့ရင် အဲဒီကျွန်းတွေမှာ မင်းရဲဗလကို ရှာကြည့်မယ်...”

“မိုးချုပ်မယ်... ပြီးတော့ ရှာတွေ့လည်း ကျွန်းပေါ်တက်ဖို့ မိုးချုပ်ကြီးမှာ ခဲယဉ်းမယ်... အရေးကြီးတာက တို့မော်တော်ကို သူတို့မမြင်ဖို့ပဲ...”

“အင်... ဒါဆို...”

စနေအကြံရ ကြပ်သွားသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ... ဟောဒီတို့မော်တော်မှာ အသက်ကယ်ဘောတွေလဲရှိတယ်... မင်းနဲ့ငါ ဘောကွင်းစွပ်ပြီး... မော်တော်ကို ကျောက်ချထားခဲ့... ဘောစွပ်ပြီး ကမ်းဖက်ရေကူးသွားမယ်... သူတို့က ဘယ်ဆိုက်ရင် တို့ကညာက ကူးမယ်ကွ...”

စိတ်ရောကိုယ်ပါပြောလိုက်သဖြင့် ကိုထွန်းမှာ ခင်ဈေးတွေ ကျွန်တော်တွေပြောနေရာမှ မင်းတွေငါတွေသုံးမိ၏။ ပြောပြီးမှ အားနာသွားသည်။

စနေကသိသော်လည်းကရမစိုက်ပဲ လစ်လျူရှုသည်။

“ဒါဆို... သူတို့လှေကိုတွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ်...”

မကြာလှပါ... ။

နေဝင်ခါနီးမှာပဲ ကျွန်းတစ်ကျွန်းတွင် ဆိုက်ကပ်

ထားသော တန်ကေးလှေကို ရေးရေးမြင်နေရသည်။

ကျွန်းနားသို့ ထို့ထက်ပိုနီးနီးကပ်ကပ် မသွားရဲ...။

မင်းရဲဗလဆိုတာ လူအလှပေါမဟုတ်...။

မင်းရဲဗလက မညာမှတော့ မိမိကလည်း ညာညာ

တာတာ ဆက်ဆန်ဖို့ကို စနေ မေ့ပစ်လိုက်၏။

သည်ငနဲက နိုင်ငံအဖျက်သမား... ။

မိမိက ကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နေသည်

ရဲ... ။

ဥပဒေရှုထောင့်က ကြည့်လျှင် မင်းရဲဗလသည်

နိုင်ငံသစ္စာဖောက်သမားဟုတ် ရာဇဝတ်ကောင်လည်း ရာဇဝတ်

ကောင်။

သူရှေ့တွင် လူနှစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ပထမ ရွှေယမင်းသေ၏... ။

ဒုတိယ ကိုဟန်... ။

တတိယနှင့်စတုတ္ထသည်... စိုးမောင်မောင်နှင့်

စုပြီးငယ်မဟုတ်ဟု မည်သူမျှပြောနိုင်မည်မှာလဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကယ်မပဲ။

လူသားချင်းစာနာထောက်ထားမှုရော၊ ရဲတစ်ဦး

အနေနှင့်ရော၊ မိမိကသည်လူနှစ်ယောက်ကို ကယ်သင့်သည်။

ကယ်မယ်... ။

ဒါက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်... ။

သူက တစ်နေရာတွင် မော်တော်ကိုရပ်စေသည်။

မှောင်စပျိုးနေချေပြီ... ။

သူ့လက်ထဲတွင် မော်တော်နောက်ဘက်ရှိ ဇားဖို

ချောင်တွင်တွေ့ရသော နိုင်ငံခြားလုပ် ကြက်သွန်လှီးစတီး(လ်)ဓား

ပါးလေးရှိသည်။

ခါးကဦးချွန်ကာ ထက်မြက်ပြီး တစ်ထွာကျော်

ကျော်လောက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ စတားဝက်အုလှည့်ကြီးတစ်ခု။

အဲဒါကတံတောင်လောက်ရှိ၏။ ဒါကပဲ သူ့အတွက်

အားထားရာလက်နက်... ။

တောညို

“ကိုထွန်း... ခင်ဗျား ခြိတ်ကိုပြန်... ခြိတ်က ကင်းစခန်း
တွေ ရဲစခန်းတွေကိုအကြောင်းကြားလိုက်... ဒီအထဲ
ရေတပ်လှည့်ကင်းတွေနဲ့တွေ့လည်း အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြပြီး သူတို့ကို ဒီကျွန်းကိုခေါ်လာခဲ့...”

“မော်တော်မရပ်ထားရတော့ဘူးပေါ့...”

“မရပ်နဲ့တော့... သွားတော့...”

ကိုထွန်းသည် စနေကိုစိုးရိမ်သလိုကြည့်နေသဖြင့်
စနေက ကိုထွန်း၏ပန်းလေးကို လက်နှင့်ပုတ်ခတ်ကာ ရယ်ကျဲကျဲ
နှင့်

“ကျွန်တော့်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုထွန်း... ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့
ဗလနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်တော်အောင်နိုင်သူဖြစ်မှာပါ...”

“ကျုပ်မပါရတာ နာတယ်ဗျာ... မောင်ဟန်အတွက်...”

“ခင်ဗျား ကိုဟန်အတွက်ပါ ကျွန်တော်အလုံအလောက်ပြု
စုပေးလိုက်ပါ့မယ်... သွားမယ်ဗျာ”

ပြောလည်းပြော တောစွပ်ထားသောကိုယ်ကို
ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချထည့်လိုက်သည်။

နေ့လယ်က ပူထားသောရေသည် ယခုအခါတော့
အေးနေသည်။ ပင်လယ်ရေထဲမှာပင် ကမ်းစပ်ကိုမျှော်မှန်းကူး
ခတ်ခဲ့သည်။

ထိုကန်ထိုကန်

သူ့စိတ်ထင်ရေမိုင်တစ်မိုင်ကျော်လောက် ကမ်းနှင့်
နီးလိမ့်မည်ထင်သည်။

စကူးကာစမှာ ပင်လယ်ရေပြင်က မှောင်ထဲမှာ
ငြိမ်သက်နေခဲ့သော်လည်း ဆယ့်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်
ကူးခတ်လိုက်လျှင်ပင် ပင်လယ်က လှုပ်ရှားလာသည်။

လှိုင်းများပင်ဖြစ်သည်။

လှိုင်းတွေက ကြွတက်လာပြီး သူ့ကိုကမ်းဖက်ကို
သယ်ဆောင်သွားသည်။ ကမ်းနှင့်နီးလေလှိုင်းထကြွပိုသောင်းကျန်း
လေဖြစ်သလို ဝေါခနဲ ဝေါခနဲလှိုင်းလုံးတွေက ကမ်းခြေကိုရိုက်ခတ်
သံကြားရ၏။

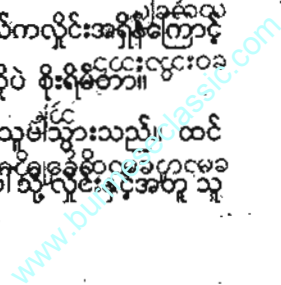
လှိုင်းတွေကြားထဲ သွားရတာမို့ သူ့မွန်းမွန်းသွား
သည်။

သူ့ကိုယ်က ကြွတတ်သွားလိုက်၊ လှိုင်းကြားထဲပြန်
ကျသွားလိုက်... ။

သည်လိုနှင့် ကမ်းစပ်နှင့်နီးနီးသွား၏။

တစ်ခုပဲစိုးရိမ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကလှိုင်းအရှိန်ကြောင့်
ကျောက်ဆောင်တွေနှင့် တိုက်ခိုက်မိမှာကိုပဲ စိုးရိမ်တာ။

နောက်ဆုံးလှိုင်းလုံးတွင် သူမိသွားသည်။ ထင်
သည့်အတိုင်းပင် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ လှိုင်းနှင့်အတူ သူ

တော့ဦး

ကျသွားသည်။

တင်ပါးနှင့် ကျလို့တော်သေးရဲ့။

သူ့ကိုယ်ကို ထိန်းကာ ခြေဖျားနှင့်သံပြင်ကို စမ်းထောက်လိုက်၏။ ခေါင်းက လေထဲတွင် တစ်ထွာလောက်ပေါ်နေသည်။

ကျန်သောကိုယ်ကို ရေထဲမှ အထက်သို့တူးခတ်တက်သည်။ ခါးတစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်အရပ်မိမှာ လှိုင်းလုံးတက်လာပြန်ကာ သူ့နောက်ပိုင်းကိုလာဆောင့်သည်။

လှိုင်းနှင့်သူရောပါသွားသည်။

ရေတွေမွန်သွားသည်။ ငံတူးခါးသောအရသာသည် အန်ချင်စဖွယ်ရာတောင်ကောင်းသည်။

တော်သေးရဲ့... ။

သူ့ဖင်က သံပြင်ပေါ်ထိုင်ကျသွားသည်။ လှိုင်းလုံးနှင့်တစ်ဝက်တစ်ပြတ်ပါသွားခြင်းပဲ... ။

ထရပ်သည်။ နောက်လှိုင်းလုံးမလာမီ သွက်သွက်တက်ပြေးသည်။ နောက်ထပ်လိုက်လာသော လှိုင်းလုံးနှင့်ကင်းဝေးသွားသည်။

သံပြင်စုပ်ကို နင်းမိသည်။ အဲဒီအစပ်မှာပဲ စိတ်မောလှမောထိုင်ချလိုက်သည်။

ထွန်းထိုက်တာ

ပါးစပ်ထဲက တံတွေးနှင့်ရောင်တွေကို ထွေးထုတ်ထုတ်၏။ ပင်လယ်ရောင်ကြောင့် သူ့ကိုယ်မှာလည်း စေးကပ်နေသည်။

မကြာခင်ပင်သူသည်ပင်လယ်လေဒဏ်၊ ရေခိုဒဏ်နှင့်အမ်းစိမ့်စို့လွှာ၏။ သူ့ခါးပေါ်မှ ဘောကျွတ်ကိုချွတ်လိုက်သည်။

မှောင်ထဲတွင် ဟိုးအဝေးကိုကြည့်၏။

အားလုံးမည်းမှောင်နေသည်။ တန်ကေးလှေပေါ်

ဆို သူ့အရောက်သွားလိုသည်။

လှေဘယ်မှာလဲ... ။

လှေကြီးကိုမမြင်ရ... ။

သူ့လက်တစ်ဖက်မှာသွားသည်။ နာတာမှအတော့ဆို နာသွားတာ။

ယောင်ယမ်းပြီး လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။

လက်တွင် အကောင်ကြီးတစ်ကောင်တွဲလောင်းပါ

ထားတာ ကြယ်ရောင်ကြောင့် ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်။

လန်ပြီးနှုတ်မှ မဝီမသရေဂ္ဂုတ်သည်။ ခုန်ထသည်။

ချက်ချင်း နားလည်သွားသည်။

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရောက်နေသောကဏန်းကြီး

တစ်ကောင်က သူ့လက်ကိုအစာမှတ်၍ ညှပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက ဒေါသနှင့် ကထန်းကောင်၏ လက်မကြီးကို မှောင်ထဲမှာပင် ဆွဲဖြုလိုက်သည်။ ဆွဲဖြုလိုရလျှင် အသည်းလက်မကြီးကို ဆွဲလှန်ချိုးပစ်လိုက်သည်။

မာကြောသောအခွံမှ ကိုင်၍ရေထဲကိုလွှင့်ပစ်လိုက်၏။

သူ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ... ။
မှောင်ထဲမှာ နေရတာ မနိတ်ပါ... ။သူထလိုက်သည်။ အင်း... မှောင်နေလိုက်တာ... ကပ္ပလီကောင်မိန်းမအထစ်ဆင်ဝတ်ပြီး ကတ္တရာပုံးထဲ ဆင်းနေတဲ့အတိုင်းပဲ... ။
ဝိန်းပိတ်အောင် မှောင်ပ။
သူ့ခေါင်းထဲအတွေးတစ်ခုရောက်လာသည်။ သည်ကနေ့ လပြည့်ပြီးစရက်တွေရှိတယ် မဟုတ်လား။
လထွက်လာမှာပဲ... ။
လထွက်အောင် စောင့်လိုက်သည်။
တစ်နာရီလောက်ပဲစောင့်လိုက်ရ၏။ လထွက်လာသည်။ လထွက်စပြုလျှင်ပင်သူတစ်နေရာကိုလှမ်းကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာထိတ်သွား၏။
သူနှင့်တစ်ဖာလုံ နှစ်ဖာလုံလောက်တွင် တန်တေးလှေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အမှောင်ကိုပဲ သူကျေးဇူးတင်ရမည်။
အမှောင်က ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့်သာ သူ့ကို ထူးခြင်မတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးမောင်မောင်နှင့် စုဖြိုးငယ်တို့လုံး တန်ကေးတွေ ဝမ်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်ပါလာ၏။

နှစ်ယောက်လုံးအားငယ်နေ၏။

စိုးမောင်မောင်ပါးစပ်က ပွစိပွစိလုပ်နေသည်။ သေ သေချာချာနားထောင်လျှင် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ကို ရွတ်ဆိုနေခြင်း သာဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဘုရားမှတစ်ပါး အားကိုးဖွယ်ရာမရှိဟု ယူဆထားဟန်တူ၏။

စိတ်ကိုငြိမ်သက်အောင်ထားသည်။ ဖြိုးငယ်မှာ တော့ ခပ်ကုတ်ကုတ်ကလေး။

အနားသို့ မင်းရဲဗလရောက်လာသည့်တိုင်... သူမ ခြံ မင်းရဲဗလကို မော်မကြည့်ရဲပေ။

သည်အချိန်မှာတော့ မင်းရဲဗလက မျက်နှာထက် တွင်နေကာမျက်မှန်အစား ပင်လယ်ဓားပြတွေ ကပ်လေ့ရှိသည့် ဘဲလက်ပက်ချို (BLACK PATCH) ခေါ် သားရေအနက်ကို ပျက်သွား သော မျက်လုံးအိမ်ပေါ်တွင် ကြိုးနှင့်သွယ်နှောင်ဖုံးအုပ်ထားသည်။

“ကိုစိုးမောင်မောင်... ကျုပ်ကို ခင်ဗျားဆဲနေတာလား...”

“ဘုရားစာ ရွတ်နေတာပါ ... ”

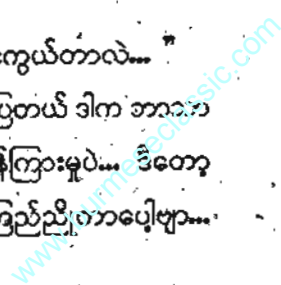
“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဘုရားကိုယုံကြည်တယ်နဲ့တူတယ် ”

“ယုံပြီလားဗျာ...”

“အေး... ခုခေတ်မှာ ဘာသာရေးတွေသိပ်လုပ်နေကြတာ ဗျာ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဘုရားကိုတစ်ကြိမ်မှ မရှိခိုးခဲ့ဘူး... စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး...”

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ဘုရားကို ကိုးကွယ်တာလဲ...”

“ဘုရားဆိုတာကောင်းတာကိုပဲညွှန်ပြတယ် ဒါက ဘာသာ တိုင်းမှာရှိကြတဲ့ ဘုရားတိုင်းရဲ့ညွှန်ကြားမှုပဲ... ဒီတော့ ကောင်းတာညွှန်ပြတဲ့ ဘုရားကို ကြည်ညိုတာပေါ့ဗျာ...”

စောညို

ကြည်ညိုတော့လည်း ဘုရားခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျုပ်လုပ်တာပဲ... ”

“ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျုပ်မငြင်းလိုပါဘူး... အငြင်းအခန့်လည်းမလုပ်ချင်ဘူး ခင်ဗျားပြောသလိုဆို ကျုပ်လုပ်တာတွေက ဘုရားနဲ့ဆန့်ကျင်ဖက်တွေချည်းပဲ... လူ့သတ်တယ်... လူတွေကို ဒုက္ခပေးတယ်... ငွေရမယ်ဆိုရင်ဘာမဆိုလုပ်တယ်... လိမ်ပြောချင်းလည်းပြောလိုက်တာပဲ... အခုလည်း ငြို့တစ်မြို့မှာ ဖောက်ခွဲဖို့ ကျုပ်လုပ်ရဦးမယ်... အဲဒါတွေ လုပ်ရတာ ကျုပ်ပျော်တယ်...”

“အင်း... အဲဒါဟာ အကုသိုလ်ပဲ... ခင်ဗျားဟာ အကုသိုလ်တည်ဆောက်ရေးကန်ထရိုက်ဖြစ်နေပြီပဲ... ခင်ဗျားဟာ အမှားတရား အယုတ်တရားတွေပဲ...”

စက်ဆုပ်ဟန်ပြောနေသော စိုးမောင်မောင်ကို မင်းရဲဗလက ချဉ်သွားပုံရသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်လုပ်နေတာတွေဟာ အယုတ်တရားတွေပြောတယ်... ခင်ဗျားကော မြတ်အောင်ဘာလုပ်သလဲ...”

“ကျုပ်ဘုရားအလုပ်ကို လုပ်တော့ကောင်းတာမို့စိတ်ချမ်းသာတယ်... ဘုရားက ကျုပ်ကိုကျွေးတယ်...”

ထွန်းထွန်းက

“ဘာလဲ... ဆွမ်းတင်တာကို စားတာလား...”

“ဘုရားတရားအလုပ်လုပ်တော့ ကုသိုလ်စာကောင်းတယ်ဗျာ... အဲဒီမှာ ကံညာဇာတိရှိမဆိုက်ထုတ်လိုက်ရင် အားလုံးစီးပွားရေး၊ လူမှုရေးမှာ အောင်မြင်စာမယ်... အဲဒါ ဘုရားကျွေးတာပေါ့...”

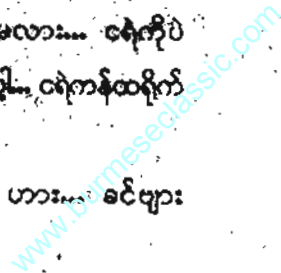
“ဟုတ်လား... ဒါဆို နောက်အချိန်တွေမှာ ဖောက်ခွဲရေးတွေလုပ်ရင် ဘုရားကိုအရင်ရှိခိုးဦးမှပဲ... ဒါဆို ကျုပ်လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ပြီးကျုပ်အတွက် ငွေတွေအများကြီးရမယ် ကျုပ်လိုကြေးစားတစ်ယောက်အတွက် နယ်စပ်ကသူတို့ပေးတဲ့ တတ်မငွေတစ်သိန်းခွဲထက် ပိုမယ်ထင်တယ်...”

သူကစပ်လှောင်လှောင်ပြောရုံမက စိုးမောင်မောင်အိမ်ပိုင်တွေကို လက်နင့်ဖွလိုက်သည်။

“လူကလေး... မင်းလိမ္မာပါ... ဒီမှာ ဘုရားမကယ်နိုင်ဘူး မင်းငရဲကို သွားရမယ်...”

“အေးပေါ့... ကျုပ်နတ်ပြည်ရောက်မလား... ငရဲကိုပဲ ရောက်မလားဆိုတာကြည့်သေးတာပေါ့... ငရဲကန်ထရိုက်တာကြီးရယ်...”

“ငရဲကန်ထရိုက်တာ ဟုတ်လား... ဟား... ခင်ဗျား

စောညို

တော်တယ်ဗျာ... အတွေးကောင်းတဲ့လူပဲ... ဒါဆို ကျုပ်က ယမမင်းထက်သာသွားပြီပေါ့... ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က ကန်ထရိုက်တာပီပီ လူလောကကြီးကို ငရဲလောကအဖြစ် တည်ဆောက်ပေးချင်တယ်... လူတွေဒုက္ခရောက်တာ သေတာ... ညည်းညူတာ... ငိုတာတွေကို မြင်ချင်တွေ့ ချင်ကြားချင်တယ်... နေ့”

“ခင်ဗျားလို တက္ကသိုလ်ကျောင်းတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုစိတ် မျိုးတွေ ဝင်နေတာအံ့ဩစရာပဲ... တစ်နေ့... ခင်ဗျားရဲ့ အကုသိုလ်က ခင်ဗျားကိုအကျိုးပေးလိမ့်မယ် ကိုရဲဗလ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်က အဲဒါကို ဝဲလ်ကမ်းပါပဲ... ကျုပ်ဒီလို စိတ်မျိုးတွေပေါ်အောင် နယ်စပ်ကဆရာကြီးတွေ ကျုပ်ကို သဘောတရားရေးတွေ ရိုက်သွင်းပေးလိုက်တာဗျာ ... ဖောက်ခွံမှုဟာ လူတွေကို စိတ်ပျက်ပြားစေတဲ့ စည်းရုံးရေး တစ်မျိုးတဲ့... သတ်ပစ်တာဟာ တော်လှန်လိုတဲ့ကြောက် စိတ်ကို ပိနှိပ်ထားတဲ့ စည်းရုံးရေးတစ်မျိုးတဲ့... မကောင်း ဘူးလား...”

“ကျုပ်တို့ ဓုခေတ်ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးတည်ဆောက်နေတာ ပဲ... စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာတွေ၊ ကြောက်စရာကောင်း

ထွန်းထွန်း

တာတွေ ပေါ်လာရင်တောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့လူမသိ အောင် ဖြေဖျောက်ပစ်တဲ့ခေတ်ပဲ... လူတွေစိတ်မှာတတ် နိုင်ရင် ငြိမ်းချမ်းရေးရှိစေချင်တယ်... ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားက အဖျက်သမားပဲ ဘုရားဖြစ်မဲ့ဂေါတမဗုဒ္ဓကို ဘုရားမဖြစ် အောင်တားဆီးတာ ဘယ်သူလဲ... မာရ်နတ်ဆိုတဲ့အကြမ်း ဖက်သမားပဲ... ဘုရားဖြစ်တော်မူလို့ လူတွေကကြည်ညို လာတော့ ဗုဒ္ဓကိုဒုက္ခပေးပြီးအကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်တာ ဘယ်သူလဲ... ဒေဝဒတ်ပဲ... ခင်ဗျားက မာရ်နတ်လိုလူ စား... ဒေဝဒတ်လိုလူစား...”

မကြောက်မရွံ့ ပြောနေသည့် စိုးမောင်မောင်ကို ပြီးငယ်က အံ့အားတသင့်ငေးကြည့်မိသည်။ သည်မျှပြောဆိုရုံသော စိုးမောင်မောင်ကိုလေးစားမိ၏။

မင်းရဲဗလကပင် စိုးမောင်မောင်ကို ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းဖြင့်ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးတော့မှ ပစ်လယ်ရေပြင်ကဲ့သို့ငုပ် လျှိုးလှဆဲဆဲ နီရဲလှပသောသူရိန်ဖန်လုံးကြီးကိုကြည့်ကာ စိုးမောင် မောင်ပန်းကို လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်းက...

“ကိုစိုးမောင်မောင် ခင်ဗျားဟာ ဟိုနေမင်းကြီးနဲ့တူတယ်... နေမင်းကြီးဟာပင်လယ်ထဲငုပ်ကာနီးမှာသူ့လှေကို အစွမ်း

မော့ညို

ကုန်ပြနေတယ်... ခင်ဗျားလည်း ငရဲပြည်ကို အရောက်လှမ်း
ဖို့နီးစပ်ကာနီးမှာ စကားတွေအစွမ်းပြပြောနေတယ်... ဒီ
တော့ ခင်ဗျားကို ကယ်နိုင် မကယ်နိုင် စမ်းသပ်ပွဲလေးတစ်
ခုလုပ်လိုက်ကြရအောင်... နေ့”

သူ၏ ‘နေ့’ ဆိုသည့်အသံက လှောင်သလိုလိုရှိ
သလိုမျက်နှာကလည်း စပ်ဖြူဖြူ... ။

စိုးမောင်မောင်က မူမဗျက်ပဲနှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်း
နှင့် ဓါရတပရိတ်ဇော်ကို တိုးတိုးကလေးရွတ်နေသည်။

သူ့မျက်နှာက တည်ငြိမ်အေးဆေးသလို ဒေါသ
တရားကို အရိပ်အငွေ့တောင်မတွေ့ရပါ။

“မင်းက လှတယ်... လှတဲ့လူဟာ လောကကြီးကို လှပစေ
တယ်... မင်းနဲ့ ငရဲနဲ့ဟာ မတန်ပါဘူး... မင်းအတွက် ဘာ
လုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်... ညီမရေ...”

ပြီးငယ်၏မေးလုံးလုံးကလေးကို သူ့လက်ကြီးတစ်
ဖက်နှင့် ဖျစ်ကိုင်ကာ ရယ်မောပြီး မင်းရဲဗလထွက်သွားသည်။

“သေချင်းဆို...”

လှပသော ချီးကျူးထောပနာမဟုတ်သည့်တိုင်
ဒေါသကလေးနှင့် သူမက ဆိုမြည်ကျန်ခဲ့၏။

ရဲကန်ထိန်းက

လှေဝမ်းထဲက ထင်းရှူးပုံးပေါ်တွင်... သူတို့
နှစ်ယောက်ထိုင်ရတာကြာတော့ ညောင်းချည့်လာ၏။

သေမင်းနှင့် ထွေခင်းကစားဖို့ စောင့်မျှော်နေပါ
တော့သည်။

နေလည်းဝင်ပြီ။

“က... ထ...”

လူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မင်းရဲဗလပြန်ရောက်လာသည်။

ညောင်းညာနေပြီဖြစ်သော စိုးမောင်မောင်ကို ထခိုင်းသည်။

ထိုမှောင်မည်းမည်းထဲမှာပင် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ စတီရီယိုသီချင်းတစ်ပုဒ် ရင့်ကျူးသံကပေါ်လာ၏။

“ကိုစိုးမောင်မောင်... ခင်ဗျားညောင်းညာနေရောပေါ့... ငရဲပြည်မရောက်ခင် အညောင်းညာပြေလမ်းကလေး လျှောက်ရအောင်...”

မင်းရဲဗလ ပြောပုံလေးက လှသည်။

စိုးမောင်မောင်က ခုခံပုံတော့မရှိပါ။

မင်းတို့လုပ်ချင်သလိုလုပ် ဆိုသည့်သဘောပါပဲ။

ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသည် လူတစ်ယောက်၏ကံဘေးပေါ်မှာတည်သည်။ ထိုကံဘေးသည် ပစ္စုပ္ပန်၏ကံဘေးထက်အတိတ်၏ကံဘေးက လွှမ်းမိုးထားသည်ဟု စိုးမောင်မောင် ဆိုသည်။

အတိတ်ကံဘေးကပစ္စုပ္ပန်တွင်ဖြစ်ပေါ်ပြီးပစ္စုပ္ပန်ထံဘေးက အနာဂတ်တွင်ပေါ်ပါသည်။

သည်တော့ ကံ၏ဖန်တီးခြင်းကိုသာ သူလက်ခံသည်။

သူ့ကို တန်ကေးလှေထဲမှတစ်နေရာသို့ ခေါ်ရာသွားသည်။ လူတစ်ယောက်က လက်နှိပ်ခတ်မီးနှင့်ထိုးပြီး ရှေ့မှလမ်း

ပင်လယ်ရေစပ်တွင်ဖြစ်၏။

ထိုရေစပ်တွင် ကဏန်းကောင်ကလေးတွေ ပွနေသည်။ အကြီးဆုံးလက်သီးဆုပ်အရွယ်မှသည် ခြေဖျားကခြေမ

အရွယ်လောက် လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်ထဲတွင် မြင်နေရသည်။ ယင်းကဏန်းကောင်ကောင်လေးတွေမှာ သံပြင်

ပေါ်တွင်ဟိုပြေးသည်ပြေးလုပ်သလို တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လည်း သတ်ဖြတ်စားသောက်နေကြသည်။

ထိုနေရာတွင် တိုင်တစ်တိုက်စိုက်ထားသည်။

သံထဲတွင်စိုက်ထားသော်လည်း တိုင်ကခိုင်မာစွာ နှစ်ဝင်နေသည်။ သဲမှာသဲသောင်မဟုတ်ပဲ ကျွန်းနံဘေးအောက် ခြေဖြစ်၍ နောက်ဘက်မှာ ချုံတွေရှိသည်။

ယင်းချုံတွေကြားမှာ ရာထောင်မကသောကဏန်း တွင်းတွေရှိသည်။

စိုးမောင်မောင်ကို တိုင်နှင့်ပူးချည်ကြသည်။ လယ် ရော ခြေရောကိုယ်ပါမကျန် မလှုပ်နိုင်အောင်ချည်နှောင်ကြ၏။

“ကဲ... ဘုရားကိုကိုးကွယ်တဲ့လူ... ခင်ဗျား ဘုရားက ကယ် မလား... နတ်က ကယ်မလား... ကြည့်ကြရအောင် ဟုတ်လား နော့...”

မထီမဲ့မြင်နှင့်ပြောကာ သူ့ရှူးဖိနပ်ကြီးနှင့် မင်း ဗလက ကဏန်းကောင်တချို့ကို သဲထဲဝင်အောင် ဖိနင်းသတ်၍ ယင်းကဏန်းကောင်တွေကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးပြသည်။

“အဲဒီ အကောင်တွေကို ကျုပ်တို့က ‘ဟာလူး’လို့ခေါ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဘီလူးပိုးပေါ့၊ ဘီလူးဆိုတာအားလုံးပဲ တယ်လေ ဒီကဏန်းကောင်တွေဟာလည်း ဘီလူးတွေပဲ”

သူများကိုသတ်ဖြတ်စားရရင်စားရ မစားရရင် အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်စားကြတော့တာပဲ ဒါဟာဘာကြောင့်လဲ... ငတ် လွန်းလို့ပဲ ငတ်ရင်အချင်းချင်းပြန်စတေးကြတာပဲလေ လူ့ လောကကြီးမှာလည်း ငွေငတ်တဲ့လူက ငွေရရှိအတွက် ငွေ ရှိတဲ့လူကို ပြန်စတေးတယ်၊ နာမည်မရှိတဲ့လူက နာမည် ကြီးချင်တော့ သူ့ထက်နာမည်ကြီးသူကို ပြန်စတေးတယ်၊ ဒီကဏန်းကောင်တွေလိုပဲဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ လူလူချင်းချနေ ကြတာပဲ၊ အေး... ကျုပ်လည်း ဒီအထဲမှာပါတာပဲ...”

စိုးမောင်မောင်က သေခြင်းတရားကိုသာ စဉ်းစား နေသည်။ လူဆိုတာ အသိဉာဏ်ရှိကြတာမို့ မသေမီ ဘဝကူး ကောင်းဖို့အာရုံကောင်းလေးတစ်ခုကို ဝေဒနာထဲမှရဖို့လိုသည်။

ရဲသော်မသေတဲ့... ။

သည်စကားကြားဖူးပါရဲ့... ။

ရဲသည့်စိတ်ခါတ်ရှိမှတော့ လူသေတောင်ပိညာဉ် မသေပဲ ဘဝကိုကောင်းကောင်းဆက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ရဲသော်မသေ၊ သေသော် ငရဲမလား။

ဒါဟာ ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

သည်စဉ် မင်းရဲဗလအသံက ပေါ်လာ၏။

“ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်... သေမှာတောင်

တော့ဦး

ခင်ဗျားကြောက်ပုံမရဘူး...အေးလေ ကြည့်သေးတာပေါ့...
 ဒီကဏန်းတွေဟာ လူသားစားကဏန်းတွေ အစားအစာ
 ရှာမရရင် ခင်ဗျားအသားကို သူတို့အစိမ်းလတ်လတ်ကိုက်
 ဖြတ်စားကြမှာပဲ... ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားမသေသေးဘူး...
 ဝေဒနာကို ခင်ဗျားခံစားရလိမ့်မယ်... တကယ် ခင်ဗျား
 သေမှာက တဖြည်းဖြည်းတက်လာတဲ့ ပင်လယ်ဒီရေပဲ...
 ခင်ဗျားအပေါ်ကို တစတစလွှမ်းပြီး ခင်ဗျားရေမွှမ်းကြပ်
 သေမယ်... ကဲ... ခင်ဗျားကို ဘုရားက ကယ်မလားလို့
 စောင့်ကြည့်လိုက်မယ်... ”

သူတို့ပြောနေစဉ် ပင်လယ်ဒီရေက တက်စပြုလာ

ပြီ။

သူတို့ခြေမျက်စိပင် ပင်လယ်ရေကနစ်မြုပ်လာ၏။
 စကားမဆက်တော့ပဲ မင်းရဲဗလတို့ ပြန်သွားကြသည်။

မကြာပါ... ။

လကွေးကွေးလေးက ကောင်းကင်ယံထက်မှာ ထွက်လာ၏။

လနှင့်အတူ မင်္ဂလာဒိရေကလည်း တက်စပြုလာ
 သည်။ လှိုင်းရိုက်သံများသည် တပေါတေရိုက်နေရာမှ ငြိမ်ကျသွား
 သည်။

ပျံ့လှောင်ထိန်းကံ

ပင်လယ်ဒီရေဆိုတာ အသိမ်မွေ့ဆုံးနည်းနှင့် တက်လာတာပဲ။

မင်းရဲဗလတို့ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင်... စိုးမောင်မောင်၏စိတ်တွေမှာ တည်ငြိမ်မှုမရသလို ဖြစ်လာသည်။

မိမိသေရတော့မည်ဟု အတတ်သိချိန်တွင် လူသားပီပီကြောက်လာသည်။

သူ့ကိုယ်ကို ရုန်းကန်ကြည့်သည်။

ရုန်းကန်လို့မရပါ။

လုံချည်ရော ခြေထောက်ပါကြိုးတွေက တိုင်နှင့်ရစ်စက်ထားတာမို့ မလှုပ်နိုင်။

လမ်းဆုံးသို့ ရောက်လေပြီကော။

ပျံ့လှင့်သွားသော စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းသည်။

သေခြင်းတရား...

သေခြင်းတရားသည် လောကတွင်မြဲသော တရားဖြစ်သည်။ ဘယ်သူမှမရှောင်နိုင်။ ကြီးလျှင်လည်း သေမှာပဲ။ ငယ်လျှင်လည်း သေမှာပဲ။

တစ်သက်မှာ တစ်ခါသေစမြဲ။

မိမိသေဖို့အတွက်အချိန်ရောက်လာမှတော့ မပေ

ဓရာတာတွေတွေ့ပြီး ကြောက်နေရမှာလဲ။

မသေမီကောင်းတာလေးတွေတွေ့... ။

ကောင်းတာလေးတွေတွေ့... ။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းသိမ်းရသည်။ ဗုဒ္ဓ

ဘုရားရှင်တောင် သေခြင်းကို ရဲရဲရင်ဆိုင်သွားတာ... ။

“အာလာ...”

တွေးလိုက်စဉ် ခြေသလုံးမှ နာကျင်မှုတစ်ခုကြောင့် အသံထွက်သွားသည်။ ကံဏန်းတစ်ကောင် နှစ်ကောင်က ရေကြောင့်မနေတော့ပဲ သူ့ခြေသလုံးကို တွယ်တက်စဉ်အသားနဲ့ ကြောင့်စားလို့ရမရ ကိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေထောက်တွင် အကောင်ကြီးကော အကောင်ငယ်ပါ ပင်လယ်ဒီရေမှာ မနေလိုတာကြောင့် ဝိုင်းတွယ်တက်လာ၏။

“အားလားလား...”

ခြေသလုံးသားကို တစ်ကောင်က စတင်ကိုက်ဖို့နေပါပြီ။ ပထမတော့ ယားကျိကျိ... ။

နောက်တော့ နာကျင်လာသည်။

စိုးမောင်မောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးအသံလေး ထွက်သွားသည်။

ရေကလည်း တက်လာတာ ခူးဆစ်... ။

ကဏန်းတွေ တက်လာတာ ပေါင်စပ်... ။

တစ်ခုတော့ နံ့သာသေးသည်။ လုံချည်ပါကြိုးနှင့် တူပဲတော့ ကဏန်းတွေက လုံချည်အောက် ပေါင်သားထဲမဝင်ပဲ လုံချည်ပေါ်တွယ်တက်လာ၏။

ပင်လယ်ဒီရေလှိုင်းတွေက ဟိုပင်လယ်မှာ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ဒီရေလှိုင်းတွေတွေ့ရပေမဲ့ လရောင်တင်သည့် ကမ်းခြေသို့ လာလှိုင်းရိုက်တာမတွေ့။

ဘာသာရေးသမားပီပီ အားကိုးရာတစ်ခုတော့ရှာရ၏။

“အရှင်ဘုရား... ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားနှင့် ပွင့်ခဲ့ပြီးသော ဘုရားအဆူဆူတို့ကို ရည်မှန်းပြီး ဘုရားတပည့်တော် အင်္ဂါသားစိုးမောင်မောင်တိုင်တည် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပါသည်... ဘုရား...”

“ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘုရားတရားမှန်းသိ၍ လေးစားကြည်ညိုစိတ်နှင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သည့်အချိန်မှာ ကံငါးပါးကိုလုံခြုံအောင်ထိန်းခဲ့ပါသည်... ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်အဖို့ ဤသေဘေးမှတစ်နည်းနည်းနှင့် လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေ... အရှင်ဘုရား...”

ဟေဗျ ဝ

နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်သည်။
 ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသူတို့၏ ထွက်ရပ်ရုန်းကန်
 ရက်က သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
 ကဏန်းစားလို့ သေမလား...
 ရေနစ်လို့ သေမလား...
 သူ့စိတ်က ယမင်းကို သွားသတိရသည်။
 ရေပေါ်တွင် ယမင်းသည် အပြေးအလွှားပင်၊ လ
 ရောင်လေးအောက်မှာ လာနေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် ခေါင်းကလေးယမ်းကာ ပျောက်သွား
 ၏။

“ဂစ်... ဂစ်...”

ဖလတ်... ဖလတ်
 ညဉ့်ငှက်ထစ်ကောင်က သူ့သစ္စာဆိုပြီးမရှေး
 မနှောင်းမှာ သူ့ခေါင်းထက်ကောင်းကင်ယံတွင် အသံပေးသံ...
 တောင်ပံခတ်သံနှင့် ပျံ့ဝဲသွားသည်။
 ညဉ့်ငှက်ကလေးရယ်...
 မင်းကတော့ လွတ်လပ်ပါပေရဲ့...

သူက ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ဖို့ သတိရလာသည်။
 အောက်ဘက်မှ လက်မနှင့် ညှပ်နေသော၊ ကိုက်ခဲနေသော

ဝ ငါ့ကန်ထိုက်က

ကဏန်းကောင်များ၏ ပေးအပ်သည့်ဝေဒနာကို သူရှုသည်။
 နာတယ်... နာတယ်...
 နာစမ်း... နာစမ်း...
 ဝေဒနာကို နာသည်ဟု သူထင်မှတ်သည်။ ဧက
 လေးအကြာတွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ နာတာတွေကို ထုံလာသည်။ နာ
 တာတစ်ခုပဲသိတော့၏။ ကြာတော့ နာသော ဝေဒနာကစိတ်ထဲ
 မှာ ပါးလာသည်။

“ဂစ်... ဂစ်... ဂစ်...”

ဖလပ်... ဖလပ်
 ငှက်တောင်ပံခတ်လို့ အသံတွေ တိုးဆွလာတာ
 တောင် သူမသိ။

ပင်လယ်ရေက ခါးနားဆီရောက်လာတာကို မသိ။
 တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်တစ်ဖက်က သူ့ကိုလာ
 တိုင်သည်။ ဤလိုအထိအတွေ့ထိတွေ့ပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်
 တည်ငြိမ်နေရာမှ နိုးကြားလာသည်။
 အိပ်ပျော်သွားလို့ အိပ်မက်မက်တာလား။
 မဟုတ်ပါ... ။

လက်တစ်ခုလုံးက သူ့အထက်ပိုင်းကို စမ်းသပ်
 နေ၏။ သူ့နာမည်အား တီးတိုးခေါ်နေသည်ကိုလည်း ကြားရသည်။

မိတ်ထားသော မျက်လုံးတွေပွင့်သွားသည်။ လရောင်၏ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်နှင့် ကျယ်ပြန့်သော ပင်လယ်ပြင်။

ပြီး တိုက်ခတ်နေသော ပင်လယ်လေညင်... ။

“ကိုစိုး... ကိုစိုး”

“ဘယ်သူလဲ... ဟင်”

“ကျွန်တော် စနေထွန်းပါ...”

“ဟင်... စနေထွန်း...”

သူ့နှုတ်မှတီးတိုးရေရွတ်သံနှင့် တုန်လှုပ်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

စနေထွန်းက ပင်လယ်မှာ သေကျန်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်

လာ... ။

ဒါဆို... စနေထွန်း တစ္ဆေတရဲဖြစ်နေပြီလား...

ဒါမှ မဟုတ် မိမိပဲ သေခဲ့ပြီးလို့ တစ္ဆေတရဲဖြစ်နေ

သလား။

“ကိုစနေထွန်း... ခင်ဗျား ကျွပ်ကိုလာမနောက်နဲ့... ကျွပ်ခင်ဗျားနဲ့ ဘဝတူဖြစ်နေပြီ...”

သူ့နှုတ်မှ အယောင်ယောင်အမှားမှား... ။

အို... ငါကတော့တွေ့ပြောနေတာပါလိမ့်... ။

ငါ ဘုရားလူက မကောင်းတဲ့ဘုံကိုရောက်ရမှာလား... ။

နောက်ဘက်မှ ရယ်သံမျှင်းမျှင်းလေးကြားရသည်။ စနေထွန်းမှ စနေထွန်းအစစ်ပါ။

သည်ရယ်သံကို သူမကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စမ်းသပ်နေသော လက်ကရပ်သွားသလို ကြိုးတွေပြေကျသွားသည်။ သည်တော့လည်း သူ့ကိုယ်တော်မှကြိုးစတွေကို ဖယ်ရှားပစ်၏။

ကိုယ်က ယိုင်သွား၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ဆွဲခေါ်သွားခြင်းကို ခံရသည်။

သဲမြေကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးခြေထောက်များနှင့်ထောက်မိ၏။ ဆွဲခေါ်သူကို ကြည့်လိုက်၏။

နဖူးတွင် ဆံပင်တွေဖရိုဖရဲဝဲကျနေသော လှပနုနှယ်ချောမောသည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်၏။

“အို... ကိုစနေထွန်း...”

ဝမ်းသာအားရနှင့် စနေထွန်းကို ရင်ချင်းအပ်ဖက်လိုက်မိသည်။ ပူနွေးသောကိုယ်က အေးစက်စိုနေသောသူ့ကိုယ်နှင့်ထိတွေ့ မိသောအခါ ဒါလူသားစစ်စစ်ပဲ။

စနေထွန်းမှ စနေထွန်းပဲ...။

စိုးမောင်မောင် လူချင်းခွာ၍...

“ကိုစနေထွန်း... ခင်ဗျား မသေဘူးလား...”

“ဘယ်သေမလဲဗျာ... ခင်ဗျားစကားတစ်ခုကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား ကိုစိုး... ငါမသေဘူး ရေကူးတတ်တယ်ဆို တာလေ... အဲ... ကျုပ်မှအစစ်ဗျာ။ ကျုပ်ရေကူးကျွမ်းလို့ မသေတာ... မသာတွေ ကျုပ်ကိုအိမ်ထဲလဲခန့်တော့ အချိန် မှာ ကျုပ်က ရေအောက်ထဲ ငုပ်သွားပြီ...။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ... ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားလည်း သေပြီ... ကျုပ်လည်းသေပြီအောက်မေ့နေတာ... တကယ် တော့ ဘုရားမလို့ နတ်တွေအစောင့်အရှောက်တွေက ကယ်လိုက်ကြတာပဲ...”

“နတ်တွေအစောင့်အရှောက်တွေက ကယ်တာမဟုတ်ဘူး စနေထွန်းကယ်တာပါဗျာ...”

စနေထွန်းက ရယ်မောပြောသည်။

ပြောပြီးမျက်မှောင်ကုပ်ကာ လရောင်သန်းသော အထက်ကောင်းကင်ကို ကြည့်သည်။

စောစောကပျံဝဲနေသော ညဉ့်ငှက်မှာ ဘယ်ခေ့ခေ့ ရောက်သွားသည်မသိ...။

လုံးဝ ပျောက်သွားချေပြီ။

ဒါကို ဂရုမစိုက်အားပဲ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကဏန်း ကောင်တွေကို နာနေသည့်ကြားမှ စိုးမောင်မောင်က ဆွဲဆွဲခွာ ထုတ်သည်။

သတ္တဝါတွေကို မသေစေပါ။

သူ့အသားတွေမှာ အဝတ်အစားခံနေလို့ သက်သာ နေသည်။ အဝတ်အစားတွေသာ ပေါက်ပြဲပြီး အသားမှာ ပွန်းပဲ့ရုံ ပဲရှိ၏။

“ဘာတွေလဲ...”

“လူသားစား ကဏန်းတွေ...”

စနေထွန်းက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သံပြင်ပေါ်က စိုးတဝါးမြင်နေရသော ကဏန်းတွေကို လိုက်နင်းသည်။

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုစနေထွန်းရယ်... သူတို့ဘာသိတာမှတ် လို့... အစားစားဖို့ပဲ သိတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ...”

“လာ... သွားကြစို့... ဒီမှာ အန္တရာယ်မကင်းဘူး ကိုစိုး...”

“ဟုတ်တယ်... ငှက်အော်ရင် ပြဿနာ...”

“အဲဒီငှက်က ခင်ဗျားကို ကယ်လိုက်တာဗျာ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုကော ပြီးငယ်ကိုကော ဘယ်ရှာရမှန်းမသိဘူး... ဒါနဲ့ မှောင်ထဲရှာနေတုန်း ငှက်အော်သံကြားတယ်... ကျွန်

တော်လည်း မှန်းဆလိုက်တော့ လရောက်အောက်မှာ ပုံစံ
နေတဲ့ ငှက်ကအော်နေတာ တွေ့တာနဲ့ သွားကြည့်တော့
ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ရတာပဲ... ”

“ကျုပ်တရားမှတ်နေတာ... သေရင်အသေကောင်းအောင်
လို့...”

“အောင်မလေး... တရားသူကြီးကို အခုမှလာတွေ့ရတော့
တယ်... ခင်ဗျားကို တရားသူကြီးလို့ပဲခေါ်မယ်ဗျို့...”

နောင်တွင် ကိုစနေထွန်းက စိုးမောင်မောင်ကို
တရားသူကြီးလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ပါတော့၏။ နှစ်ဦးသား တောအုပ်ထဲဝင်မိ
၏။ သတိနှင့် ဝင်ရသည်။ သဲသောင်ပြင်မှာထက် ဒီနေရာ တွေက
ခေတ္တခိုအောင်းလို့ကောင်းသည်။

“ဒါဆို... ကျုပ်ကျေးဇူးရှင်နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့...
ခင်ဗျားရယ်... ညဉ့်ငှက်ရယ်...”

“ငှက်ကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကယ်
လည်းပြီးရော ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး...
တကယ်ဆို ခင်ဗျားကို ကိုက်တဲ့ ကဏန်းတွေကို ကိုက်စား
ပစ်ရမှာ...”

“ဟုတ်တယ်နော်... ကျုပ်အခုမှ ဒီငှက်ကို သတိပြုမိတယ်...
မဟုတ်မှလွဲရော... ကျုပ်ကိုစောင့်တဲ့ အစောင့်အရှောက်

တွေက ကျုပ်ဖမ်းခံပြီးသေမှာကို မကြည့်ရက်နိုင်လို့ ကယ်
လိုက်တာနဲ့တူပါတယ်...”

“အေး... ခင်ဗျားအဲဒီ(Security)စီကျူရီတီတွေကို လခ
ကောင်းကောင်းပေးထား...”

“ခင်ဗျား မနောက်ကောင်းဘူးဗျ... ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတော့ ကျေးဇူးမတင်ပဲ ဘယ်မှာနေ
မှန်းမသိတဲ့ စီကျူရီတီ(Security)တွေကိုကျေးဇူးတင်...
တော်တော်ကယ်ချင်စရာကောင်းတဲ့လူ... ဖြတ်”

စနေသားပီပီနည်းနည်းတော့ နှာကောက်သွား
၏။ စိုးမောင်မောင်က သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ ရယ်သည်။

“ဘုရားတရားသမားဟာ အရေးကျရင်ကယ်တင်တဲ့မ
မြင်ရတဲ့အစောင့်အရှောက် တွေရှိတတ်တာကိုပြောတာ ပါ
ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်... ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
တစ်သက်လုံးမမေ့ပါဘူးဗျာ... ကဲ ကျေနပ်ရောပေါ့...”

“ဒါထက်... ဖြိုးငယ်ကော...”

“ကောင်မလေး လှပေါ်မှာကျန်ခဲ့တယ်ဗျ...”

“ဟာ... တောက် ဒုက္ခပဲ...”

လွတ်ခနဲ စနေအသံထွက်သွားသည်။ ငြီးမှ...

“ကျွန်တော်တို့ သွားကယ်မယ်...”

ကျော့

“ခင်ဗျားသွားလေ... ကျွန်တော် ဒီကံစောင့်နေမယ်...”

“ဟာ... ခင်ဗျား မလိုဘူးလား...”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ သတ်တာဖြစ်တာ ကျွန်တော် မလုပ်ရဘူးဗျာ...”

“ဟာ... ကိုစိုးရယ်... ခင်ဗျား ပြောရက်လိုက်တာ... ဖြိုးငယ် ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခရီးတည်းသွား တစ်မော်တော် တည်း စီးတဲ့လူတွေပါဗျာ...”

အံ့အားသင့်ခြင်း... မယုံကြည်ခြင်းနှင့် ပြောလာ သော စနေထွန်းစကားတွေ...။

လကွေးကလေးမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝဖြစ်လာသည့် လမင်းကို စိုးမောင်မောင်က စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားအပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရတော့မယ်... ကျွန်တော်က ဘုရားတရားသမားဆိုတော့ သတ်တာတွေကိုမလိုချင်ဘူး ဗျာ... လုပ်လည်း မလုပ်တတ်ဘူး... ကျွမ်းလည်းမကျွမ်း ကျင်ဘူး...”

“ဒါ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ရမှာ...”

“တစ်ခြားနည်းနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်ကယ်တင်နိုင်ပါတယ်... ဥပမာဆိုရင်အသက်ရှင်ဖို့အတွက် သွေးလိုသလား... သွေး ပေးမယ်၊ နှလုံးတို့ ကျောက်ကပ်တို့လိုသလား... ကျုပ်ပေး

ထွန်းထွန်းထွန်း

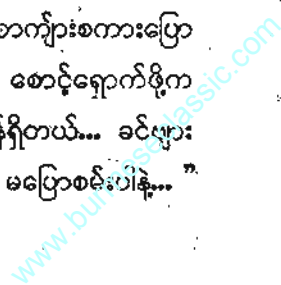
မယ်၊ ခုဟာက သတ်ဖြတ်ပြီး ဝင်ကယ်မှဖြစ်မယ်ဆိုတော့ သတ်ပြီပဲထား... တစ်သက်လုံး ကျုပ်ထိန်းလာတဲ့ငါးပါး သီလထဲက ပါဏာတိပါတာကံကြီးကျိုးပြီပေါ့... မဟုတ် လိုက်တာဗျာ...”

“ခင်ဗျား ဘာသာတရားကြည်ညိုတာနဲ့ပဲ ခင်ဗျားဘက်ခင် ဗျားကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တော့မှာလားဗျာ... ဖြိုးငယ်အတွက်အန္တရာယ်ကြီးတယ်နော်... မင်းရဲ့ဗလဆို တာ ခင်ဗျားသိတဲ့အကောင်ပဲ...။ အင်မတန်မိုက်ရိုင်းရက် စက်တာပဲ... ဖြိုးငယ်ကို ပန်းကလေးလိုအလှကြည့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား...”

စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့် ရေစိုနေသော သူ့ခေါင်းကို မောင်မောင် တဖျင်းဖျင်းကုတ်လိုက်၏။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော် ခက်တယ်ဗျာ... ဒီကောင်မလေး ဟာ တကယ့်အမှိုက်ရှုပ်ထုပ်ပဲ အစကတည်းကခေါ်မလာ ခဲ့ရင်အကောင်းသာ...”

“ကိုစိုး... ခင်ဗျားယောက်ျားဗျာ... ယောက်ျားစကားပြော ရင်ကောင်းမယ်... ဒီမိန်းကလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ တာဝန်ရှိတယ်... ခင်ဗျား ထစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စကားတွေ မပြောစဉ်းပါနဲ့...”

စနေပြောရင်း နှာတင်းလာသည်။

“ခင်ဗျား ဒါလောက်တောင် ဘာသာရေးကြည်ညိုနေရင်လည်း ဘာကြောင့်လူဝတ်ကြောင်နဲ့ နေရသလဲ... ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ပါတော့လား... အခုခင်ဗျားပြောတဲ့စကားတွေဟာ သာမန်လူတွေထဲမှာနေပြီး လူစကားမပြောဘူးလူစိတ်မထည့်ဘူး... တကယ့်ဆဲ(လ်)ဖစ်ရှ် (SELEISH) နှုတ်ကယ့်(SELEISH)ပဲ... အတ္တဟိတသမား... တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား...”

သူပြောတာ ကိုစိုးမောင်မောင်ငြိမ်နားထောင်နေသည်။ စနေက မိမိပြောပုံမျိုးနှင့် တခြားယောက်ျားသားတစ်ဦးသာဆိုလျှင် လက်ရုံးရည်ယုတ်ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်လာနိုင်စရာရှိ၏။

စနေမှာ ပြောပြီးတော့မှ စကားလွန်သွားကြောင်းကို သိသဖြင့်...

“ဆောရီး ကိုစိုး... ဆောရီးဗျာ... ကျွန်တော်စကားနည်းနည်းလွန်သွားတယ်...”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက်ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက်ငယ်တော့ ကျွန်တော်က သည်းခံရမှာပေါ့လေ... ကိုင်းဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်... ပြဿနာဖြစ်လာရင် ကျွန်တော် ပါဏာတိပါတာကံမလုပ်ဘူးနော်... တစ်ဖန်

လူအနာတရဖြစ်အောင်လည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်မလုပ်ဘူး... ဒါကိုတော့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့...”

“လိုက်ခဲ့ဗျာ... ဟိုရောက်ရင် ကျွန်တော်တာဝန်ယူမယ်... အခုဟာက လူ့အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ လူ့ဣန္ဒြေတစ်ခု မပျက်စီးရအောင် ကယ်ရမှာဗျာ... သူများအကျိုးဆောင်ရွက်ရမှာ...”

သည်တော့ ကိုစိုးကနဖူးတွင် လက်အုပ်ချီတင်၍...

“အရှင်ဘုရား... ဘုရားတပည့်တော်ကိုစောင့်ရှောက်တော်မူပါ... ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်များ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုစနေထွန်းနဲ့ ဖြိုးငယ်ကိုကော အန္တရာယ်မရှိအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပေးကြပါ...”

ကိုစိုးလုပ်ပုံက ကလေးဆန်သဖြင့် စနေကပြိုး

ဆာ...

“ခင်ဗျား ငှက်ပျောပွဲ အုန်းပွဲလိုသေးတယ်ဗျာ...”

“မနောက်နဲ့ဗျာ...”

သည်တစ်ခါတော့စိုးမောင်မောင်၏ ဆက်တောက်ဆောက်အသံ... ။ စနေထွန်းငြိမ်သွားသည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာသာတရားမှာ သူ့စိတ်ကြိုက်ကိုးကွယ်နိုင်ခွင့်ပြုလုပ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဗျာ... ဘေးလူကို မထိခိုက်

ရင်ပြီးတာပဲ မလှောင်ပါနဲ့... ”

“ဆောရီးဗျာ...”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တာသာတရားလေးစားပုံမရဘူး...”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဘုရားရှိနေရင် ပြီးတာပဲဗျာ... ဘုရားကို ရင်ထဲမှာရှိတော့ ကျွန်တော်မကောင်းတာမလုပ်ဘူး ရန်သူ ကိုတော့ရန်သူလိုပဲ ဆက်ဆံတယ်... အများအတွက် ကျွန်တော်က ရှင်းလင်းရတာကို... ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော် အရက်မသောက်ဘူး... ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး... လောင်း ကစားမလုပ်ဘူး... ယုတ်စွဲအဆုံး လာဘ်တောင်မစားဘူး အေးရန်သူဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အသားကို ကိုက်ဖို့ ပုရွက်ဆိတ်တောင် ချမ်းသာမပေးဘူး... ပုရွက်ဆိတ်ထဲ ရန်လိုတာကိုး ဗျာ...”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် စနေထွန်းကပြောပြီး လှည့်ထွက်

လိုက်၏။

“ကဲ... လာ... ချစရာရှိ ကျုပ်ချမယ်...”

သောင်ပြင်တွင် မီးတွေတောက်နေသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မီးဟပ်နေသည်။
ဟပ်နေသောမီးရောင်... လင်းနေသောမီးအလင်း
ရောင်အောက်တွင် သူတို့ကိုမြင်နေရသည်။
မီးပုံပွဲများ ကျင်းပနေရောသလား။
သီချင်းအော်ဆိုသူက ဆိုသည်။မီးပုံကို ပတ်ပြီး က
သူက ကသည်။ အရက်မော့သူက မော့သည်။
သူတို့ စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်...
တစ်ယောက်ပဲ သံပြင်ပေါ်မှာထိုင်ကာ မီးပုံကိုငေး
ကြည့်နေသည်။

ဘလက်ပက်အနက်စ မျက်လုံးရှိသူ မင်းရဲဗလ။

“ဆရာ...”

တစ်ယောက်က သူ့အား အရက်ပုလင်းကို လာပေး

သည်။

“တော်ပြီကွာ...”

“ဆရာ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ...”

မေးသူက သူ့နှင့်ရင်းနှီးနေသော အောင်ဗလ။

မင်းရဲဗလအမည်ကို အားကျပြီး အောင်ဗလဟု

သူ့ကိုယ်သူမှည့်ထားသည်။

“ဆရာဟာလည်း သနားဖို့ကောင်းတယ်နော်...”

“ဘာသနားရမှာလဲကွာ...”

“ဆရာတက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရုန်းကန် ခဲ့ရတယ်... တက္ကသိုလ် ရောက်ပြန်တော့လည်း တစ်ဖက် က စာသင် အားတဲ့အချိန်မှာ ငွေရတဲ့အလုပ်ကိုရှာ... အိမ်က မိဘနဲ့မငယ်လေး စားဖို့ရော ပညာသင်ဖို့ရော ဆရာကြီးစားရှာ...”

“အဲဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အ

လုပ်ထက်ပိုပြီး လုပ်ရင်တော့ သနားစရာပေါ့... အောင်ဗလ... နားအတူတူထားတဲ့...”

“ဟ... မင်းစကားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ အောင်ဗလ... အေးကွာ... ငါ့ဘဝမှာ မန္တလေးမှာနေခဲ့စဉ်က ငါဟာဆင်ခဲနဲ့ငါတယ်... ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ကို မိဘကအကူအညီမပေးနိုင်ဘူး... အဖေက ဒုက္ခိတ... လေဖြတ်တော့အရာရှိဘဝက အငြိမ်းစားယူလိုက်ရတယ်... အမေကလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်... ညီမငယ်လေးကလည်း ပညာသင်စ စကောစကအရွယ်... ငါလည်း ငါ့ဟာငါအားကိုးပြီး မြင်းလည်း မောင်း၊ ရေထမ်းနဲ့ရတာလေးတွေကိုမိဘကိုကျေး၊ ဆယ်တန်းအောင်အောင် ပညာသင်ခဲ့ရတယ်... ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝကိုကမကောင်းဘူး... ငါ့မိဘတွေက ငါ့ကိုမချစ်ဘူး ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုမှအကောင်းမမြင်ဘူး... ဘယ်လိုပဲရှာကြွေးပေးပေမဲ့ ငါတော်တယ်၊ ငါလိမ္မာတယ်လို့တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး အပြစ်ပဲ မြင်နေတတ်ကြတယ်၊ ငါကတော့သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေတ္တာမပျက်ဘူး... ဝတ္တရားမပျက်ဘူး... ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ဆယ်တန်းအောင်အောင်လုပ်တယ်... မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ငါဆက်တက်တယ်... ဒုတိယနှစ်မှာပဲ ငါဆက်တက်ပြီး ထပ်မတက်နိုင်တော့ဘူး... အိမ်မှာစီးပွား

အညို

ရေးအတွက် လိုအပ်နေပြီလေ... အဲဒါနဲ့ငါကျောင်းထွက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်တယ်... အဖေဟာ ငါပေးတာရှာတာကို မကြည့်ဘူး... နည်းတယ်တဲ့၊ အမေကလည်း ဒီထက်ပိုရှာ ဖော်နိုင်ရင်ကောင်းမယ်တဲ့ သူဖဲရိုက်ဖို့ ပိုက်ဆံအမြဲလိုနေ တာကိုး... ”

“ဆရာအမေက ဖဲရိုက်တယ်...”

“အေး... အဖေက ပိုက်ဆံသုံးတာစည်းကမ်းမရှိဘူး အမေ က ဖဲရိုက်တော့ ငွေအမြဲတန်းလိုနေတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး ငါလည်းစိတ်ညစ်ပြီး နယ်ဝေးသွားအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာ လမ်းမှာလူတစ်စုနဲ့တွေ့တယ်... သူတို့ လည်း နယ်စပ်သွားအလုပ်လုပ်မယ်ပြောတယ်... ငါက ငွေလိုချင်တယ်...နယ်စပ်ရောက်လို့အလုပ်လုပ်တာပင်လုံး မှုပဲရှိတယ် ပိုက်ဆံသိပ်မရဘူး... ဒါနဲ့ ငါလည်းငွေရဖို့ အလုပ်ကိုရှာတုန်း ပြည်မမှာလမ်းမှာတွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့တဲ့ လူတွေ ထဲက တစ်ယောက်က ငါ့ဆီရောက်လာတယ်... သောင်း ကျန်းသူတွေနဲ့သဘောတရားရေးနဲ့ဖောက်ခွဲပေး ပေါ့... ငါက သဘောတရားစိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး... ငွေပဲ စိတ်ဝင်စားတာပဲ... တစ်ဘက်နိုင်ငံက မှောင် သမား နှစ်ယောက်က ငါ့ဆီရောက်လာတယ်... သေး

ပျံ့နှံ့ထိုက်စာ

ကျန်းသူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတယ်... ငါသင်တန်းတွေ တက်ရတယ် သဘောတရားရေးရာနဲ့ဖောက်ခွဲရေးပေါ့... ငါက သဘောတရားစိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး... ငွေပဲ စိတ်ဝင်စားတာပဲ... အဲဒီအတွင်းနယ်စပ်မှာ သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ပြီး... လူသုံးလေးယောက်ကို သတ်ခဲ့ဖူးတယ်... တစ်ဘက်နိုင်ငံက မှောင်ခိုသမားနှစ်ယောက်ရယ်... ဒီဖက်က အစိုးရသူလျှိုဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ်ပဲ... ဒါတွေ ငါလုပ်တာ ငွေရတယ်လေ...”

“ဆရာမိဘတွေကော...”

“ငါအဆက်အသွယ်လုံးဝမလုပ်တော့ဘူး... ငါနဲ့သူတို့ဆက် သွယ်ရင် သူတို့အဖမ်းခံရမယ်...”

“ဆရာဘဝက တယ်ကြမ်းတမ်းပါလား... ဒီအထဲဆရာက စနေထွန်းနဲ့ သွားဆုံရသေးတယ်...”

“ဒီကောင်ကို ငါတစ်သက်မပြောနဲ့ ဆယ်သက်တောင်မ ကျော့ဘူးကွ၊ ငါ့မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ဆုံးရှုံးအောင်လုပ်ခဲ့ တာ... ဒီကောင်အခုအဝီစိမှာရှိနေလို့ အဝီစိကိုသွားလို့ရ ရင် သွားသတ်သေးရဲ့...”

“အခုတော့ဒီကောင်သေသွားပြီပဲ ဒီကောင် ဆရာမျက်လုံး ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာလား...”

ကျော့

“မဟုတ်ဘူးကွ... ကြေးပြားနဲ့ပစ်ခဲ့တာ ကြေးပြားမစ်တဲ့အ
တတ်ကို ဘယ်လိုတတ်ခဲ့လဲ မသိပါဘူးကွာ... ဒီကြေးပြား
မျိုးကလေးပဲကွ... မင်းကြည့်ပါလား...”

ထုတ်ပြသည့် ထိုကြေးပြားမှာ စနေထွန်းဆီမှ သူ
သိမ်းဆည်းရမိထားသော ကြေးပြားလေးပဲ။

“ဒါ ရှေးတုန်းက ကြေးပြားလေးပဲ ခေါင်းနဲ့ပန်းတောင်ထိ
လိုက်သေးတယ်...”

သူတို့ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရှိနေဆဲ ပင်လယ်ထဲမှ
လှုပ်ရှားသွားလာမှုကို သူတို့မသိလိုက်ပါ။ လူနှစ်ယောက်သည်
တဝေါဝေါရိုက်ခတ်နေသောလှိုင်းတွေကို ထိုးဖြတ်ကာ ကျောက်ချ
ထားသော တန်ကေးလှေဆီသို့ ကူးသွားကြသည်။

လရောင်သည် ပင်လယ်ပြင်ကို ထင်းလင်းစွာပတ်
ထားသည်။

တန်ကေးပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

တစ်ယောက်က လှေခံရုံကို မှီပြီးအိပ်ငိုက်နေသည်။
သူ့လက်ထဲတွင် အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်အော်တို့ဆွဲ သေနတ်တစ်
လက်ကို လျှော့တိလျှော့ရုံကိုင်ထားသည်။ သူသည် မင်းရဲဗလ
အစောင့်ချထားခဲ့တဲ့လူ။

ဒုတိယလူက လက်တွေ့ခြေတွေကို တုပ်နှောင်ခံနေ

ထိုက်ထိုက်က

ပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကွေးကွေးကလေးနေရသည့် ဖြိုးပယ်။
ပင်လယ်ထက်တွင် ရေကူးသွားသူနှစ်ယောက်
အတွက် ကံကောင်းသည်မှာလှိုင်းက ကမ်းခြေကိုဦးတိုက်ထိတွေ့
နေသဖြင့်သူတို့ရေကူးသံတွေကို လှေပေါ်မှ မကြားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

စိုးမောင်မောင်ရေကူးတတ်ပါ့မလားလို့ စနေက
စိုးရိမ်နေရာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လှေအထိရေကူးနိုင်သည်ကို
တွေ့တော့ ကျေနပ်သွားသည်။

စနေက ခါးကြားထဲတွင် သူယူလာသော ဝက်အူ
လှည့်တံကြီးကို ထိုးထားကာ ပါးစပ်တွင် ခါးပါးကလေးကို ကန့်
လန့်ဖြတ်ကိုက်ထားသည်။

လှေဦးတွင် ချည်ထားသော ဆူးကြိုးကို စနေက
ဦးစွာဆွဲကိုင်တွယ် တက်သွားသည်။

သဲသောင်စပ်နှင့် လှေမှာကိုက်သုံးလေးရာဝေး
သည့်အပြင် လှိုင်းတွေကြောင့်ကြွလိုက် နိမ့်လိုက်ဖြစ်နေသည့်
အထဲ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတွေ ကွယ်နေတာကြောင့်
သောင်ပြင်ပေါ်ကလူများ ရုတ်တရက်လှေဆီသို့ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပါ
ပေ။

စနေ၏ ပျေပါးသွက်လက်သော ကိုယ်ကလေးဦး
ထိပ်ကိုပင် ကျော်တက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ စိုးမောင်မောင်

တက်လာသည်။

စနေက လှေဦးထိပ်မှ အောက်ဘက်ကုန်းပတ်ပေါ်ကြည့်၏။ ကုန်းပတ်ထက်တွင် လှူရှင်းနေပြီး ကုန်းပတ်တစ်ဝက်အောက်လှေဝမ်းထဲသို့ ဆင်းရာလှေကားကို တွေ့သည်။

“ရွတ်...”

စနေက နောက်ရောက်လာသော စိုးမောင်မောင်ကို အသံမထွက်ရန် လှမ်းအချက်ပေးပြီး အောက်ဘက်လှေဝမ်းထဲကို လက်ညှိုးစိုက်ထိုးပြ၏။

အနားသို့ စိုးမောင်မောင်ရောက်လာသည်။

ပင်လယ်လေသည် ချမ်းစိမ့်စရာကောင်းလောက်အောင် သူတို့ကိုယ်ကို ဖြတ်တိုက်နေသည်။

သူတို့အတွက် စိမ့်ခြင်းအေးခြင်းကို သတိမမူနိုင်ပါ။

“ဘာလဲ...”

စိုးမောင်မောင်က လေသံနှင့်တိုးတိုးကလေးမေးသည်။

“လှေဝမ်းထဲမှ လှူရှိနေတယ်... ဖြိုးငယ်ရှိမယ်... သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဖြိုးငယ်ကိုမတွေ့ခဲ့ဘူး...”

လှေဘက်ကို ရေကူးမလာမီ သောင်ပြင်ထက်မှာ မူးရူးသောင်းကျန်းနေသူတစ်စုကို သူတို့နှစ်ယောက်က ချောခင်း

ကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ အထဲတော့ မလိုက်ချင်ဘူး...”

သတ်တာဖြတ်တာတွေကို နှလုံးမတွေ့သည့် စိုးမောင်မောင်ကပြောတော့ စနေက...

“ကျုပ်သွားမယ်... ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်... တစ်ခုခုတွေ့ရင် လှမ်းအော်လိုက်...”

စိုးမောင်မောင်ကို ပြောပြီးသည်နှင့် စနေကကုန်းပတ်ပေါ်ကို လှေဦးတိုက်မှလျှောက်သွား၏။

သူ့ခြေသံကို လုံအောင်ထိန်းထားသည်။ ဓားပါးချွန်ချွန်ကို လက်ဝါးပြင်ထဲထည့်ကာ ဓားရိုးကို လက်မနှင့်ညှပ်ကာ ဒေါင်အလျားလိုက် ကိုင်ထား၏။

ကုန်းပတ်တစ်ဝက်ရောက်လျှင် လှေဝမ်းထဲဝင်ကြည့်၏။ လှေဝမ်းထဲကို လရောင်တစ်ဝက်တစ်ပျက်ထိုးဆင်းနေသည်။

အဆင်သင့်ပါ...။

လှေကားတစ်ခုက ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လှေဝမ်းထဲကို ဆင်းရန်ရှိနေသည်။

သူက သတိထားပြီး လှေကားထစ်ခြောက်ထစ်ခုနစ်ထစ်ရှိသော လှေကားမှ အောက်ဘက်ကို ဆင်းလာ၏။

ဦးစွာ ကွေးကွေးလေးဖြစ်နေသော ဖြိုးငယ်ကိုတွေ့

သည်။

ပြီးငယ်သည် အိပ်ပျော်ခြင်းမရှိသေးပါ။ လရောင်တွင် စနေ၏ကိုယ်နှင့်မျက်နှာကိုမြင်လိုက်လျှင်ပင် လန့်ဖျပ်အသံထွက်သွားတော့၏။

“အမယ်လေ...”

သူမစိတ်ထင်တွင် စနေကို သရဲတစ္ဆေလို့ပဲ ထင်သည်။ စနေက မော်တော်မှ ကျရှုပ်သေနတ်ပစ်ခံရကာ သေပြီးပြီကိုး။

သူမအော်လိုက်သံသည် လှေဝမ်းခေါင်းထဲမှာ ကျယ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် ငိုက်ခြည်းနေသော အစောင့်ပင်လန်နီးလာသည်။

သူသည်စနေထွန်းကိုတွေ့လိုက်လျှင်ပင်တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ရုတ်ခြည်းထခုန်တော့သည်။

ဘာလုပ်ရမည်မသိဖြစ်သွားသော သူမစိတ်တွင် တစ္ဆေသရဲကိုအကြောက်ပိုသွားသော စိတ်ရှိ၏။

သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖို့မရဲပဲ ငေးကြည့်နေသည်။

စနေက လက်ဝါးပြင်တွင် ကပ်ထားသောစားနှင့် ပစ်ထည့်လိုက်လျှင် ဖြစ်နိုင်ကောင်းသော်လည်း နောင်တွင်လူတစ်ယောက်ကိုသတ်သည်ဟု စိုးမောင်မောင်၏အပြောကိုမမံလို

သဖြင့် ခါးကိုလွှတ်ချကာ လှေကား၏အောက်ဆုံးထစ်မှ အစောင့်ဘက်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

စနေ၏ ဘယ်တိုက်ညာတိုက်လက်သီးချက်တွေက အစောင့်၏မေးနှင့်မျက်နှာပြင်ဆီကို ဝင်သွားသည်။

အရှိုက်ထဲကိုလှည့် လက်သီးနှစ်လုံးဆက်တိုက်ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

အစောင့်မှာ ခွေကျသွားသည်။

နောက်ထပ် လက်သီးတစ်လုံးထပ်ထည့်လိုက်

တော့ အစောင့်မှာ လှုပ်တောင်မလှုပ်တော့။

“ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား... ကိုစနေထွန်း ရှင်သရဲဖြစ်နေတာတောင် ကြမ်းတမ်းလွန်းပါလား ကျွန်မပြုလုပ်သမျှ ကုသိုလ်တွေကို အမျှပေးဝေပါ့မယ်... သာဓုခေါ်ပါ... သာဓုခေါ်ပါ... အမျှရှင်... အမျှ... အမျှ... အမျှယူပါ...”

ပင်လယ်ပြင်လည်း ဖြစ်သည်... ။

လူသူလည်း ကင်းမဲ့သည်... ။

ညအမှောင်လည်း ဖြစ်သည်... သေပြီးလူတစ်

ယောက်ကို မျှော်မှန်းမထားပဲပြန်တွေ့ရတော့ သရဲတစ္ဆေမှလွဲပြီး ဘာထင်စရာရှိသေးလဲ... ။

လရောင်သည် သူတို့ကိုယ်ပေါ်ကျနေ၏။

ကျော့

စနေ၏ကိုယ်မှာ ရေစက်လက်နှင့် ဆံပင်စုတ်ဖွား ဖြစ်နေရသည့်အထဲ သူကစုပြီးငယ်ကိုသွားဖြူပြလိုက်သောအခါ ကောင်မလေးပို ကြောက်သွားသည်။

“အမယ်လေး... သရဲ... သရဲ... မလာနဲ့... မလာနဲ့... အိ”

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကြီးတုတ်ခံရသော လက်ကလေးကိုမြှောက် မျက်လုံးကလေးတွေစုံမှိတ်ပြီး အော်ရှာ သည်။

“ဖြိုးငယ်... တို့သရဲမဟုတ်ပါဘူး... စနေထွန်းအစစ်... လူပါ ဖြိုးငယ်ရဲ့...”

သူမအနားကို စနေထွန်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“မလာနဲ့... မကိုင်နဲ့... သွား...”

“ဖြိုးငယ်...”

စနေထွန်းစိတ်ဆိုးသွား၏။ ခပ်ငေါက်ငေါက်ထ လေး အော်ငေါက်လိုက်သံကြောင့် ဖြိုးငယ်ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ကိုယ်သရဲမဟုတ်ပါဘူး... ဖြိုးငယ်ရယ် လူပါ ကိုယ်မအေ ပါဘူး... မျက်လုံးများလည်း ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်...”

စနေအသံက ညင်သာသည်။ ဖြိုးငယ်လက်ထ လေးတွေမှာ သူ့လက်ထဲတွင် တဆက်ဆက်တုန်နေသည်။ ဖြိုးငယ်

ထိုကုန်ထိုက်က

လိပ်ပြာလွင့်စဉ်သွားနိုင်သည်။

ဖြိုးငယ်မျက်နှာလေးကို လေနှင့်မှုတ်ပေးလိုက်၏။

ဖြိုးငယ်သည်တော့မှ မျက်လုံးကလေးဖွင့်ကာ မြူ

ပြူးကလေးကြည့်၏။ စနေက တစ်ခပ်ခပ်ရယ်မောပြီး...

“ဖြိုးငယ်ရာ နင်ကြောက်တတ်မှန်း... အဲ သရဲကြောက် တတ်မှန်းမသိခဲ့ပါဘူးဟာ... တို့သရဲမဟုတ်ဘူး... တို့ ဖြိုးငယ်ကို ကိုင်ထားတာကိုဖြူ... သရဲဆို ခုလိုကိုင်ထား နိုင်ပုံမလား...”

သည်တော့မှ... ဖြိုးငယ် အကြောက်ပြေသွားရှာ သည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်အသံနှင့်...

“ကိုစနေ... ကိုစနေထွန်း... ရှင်... ရှင်မသေဘူးနော်”

“မသေလို့ ဖြိုးငယ်ကို အခုလိုလာကယ်နိုင်တယ်...”

စနေက ပြော၍လွတ်ချထားခဲ့သေး

ကောက်ယူပြီး သူမ၏လက်နှင့်ခြေများကို ပူးချည်... ဘာဘက်ကို နိုင်လွန်ကြီးတွေကို ဖြတ်တောက်ပစ်၏။ ကြီးများပြေသွားရာတွေ စနေထွန်းကိုကြည့်နေသော သူမ၏ ဝန်းကြည်သည့်မျက်လုံး လေးမှိတ်ကျသွားသလို ခန္ဓာကိုယ်ကလေးပါ ပျော့ခွေးကျသွား တော့၏။

စနေက မြန်ဆန်သည်။

“ဖြိုးငယ်...”

နှုတ်မှ ခေါ်လိုက်သလို လက်နှစ်ဘက်ကလည်း ကိုယ်ကလေးကို ပွေ့လိုက်သည်။

သိသည်...။

စိတ်တွေတင်းထား သမျှ သည်တစ်ကြိမ်တင်းထား သောစိတ်တွေလျှော့ချလိုက်ပြီမို့ ဖြိုးငယ်စိတ်အားငယ်ပြီး သတိလက်လွတ်နိုးပါးဖြူ ဖွားတာကို သိသည်။

“ဖြိုးငယ်...”

သူကပွေ့ရင်းခေါ်သည်။ ဖြိုးငယ်၏ ကျစ်လစ် သောခန္ဓာကိုယ်ကလေးမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် နွေးထွေးနေသည်။ လ... “ကိုရယ်... ကိုစနေရယ်... အားကိုးပါရစေ”

လေသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် ဖြိုးငယ်က ပြောရှာသည်။

“ဖြိုးမငယ်နဲ့ ဖြိုးငယ်... ဖြိုးငယ်အာရုံကြောတွေ လျှော့ကျ သွားတာပါ... ထ... ထ... ထ... လမ်းလျှောက်...”

လေး... လေသံလေးနှင့်ပြောကာ ဖြိုးငယ်ကို လှေနှင့်ကြမ်း ချပေး၏။ ဖြိုးငယ်သည်ဟင့်ခနဲရှိုက်ကာငိုသည်။ သူ့ကို ကြင်နာ စွာ စနေကထူမတ်ပြီး လှေကားရှိရာ တွဲခေါ်သွား၏။

“တက်... တက်... တက်... အပေါ်မှာ ကိုစိုးမောင်မောင် ရှိတယ်...”

ကိုစိုးမောင်မောင်ပါရှိနေသည်ဟူသော စကားက ဖြိုးငယ်ကို အားတက်သွားစေသည်။ သူမက လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်း တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်သွား၏။

သူမနောက်မှ စနေထွန်းကပ်လိုက်သွား၏။

ကုန်းပတ်ထက်ရောက်တော့ သာနေသောအလင်း ရောင်နှင့်တိုက်ခတ်နေသော ပင်လယ်လေကြောင့် ဖြိုးငယ်သတိ တွေဝင်လာ၏။

“ဖြိုးငယ်မသေတော့ဘူးနော်...”

“ဟင့်အင်း...”

သူမက စိုးမောင်မောင်ကိုကြည့်တော့ စိုးမောင် မောင်က ခေါင်းခါပြ၏။

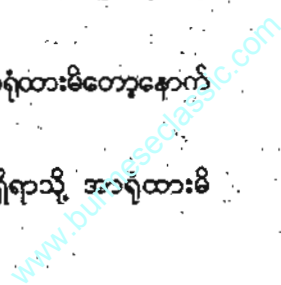
ဖြိုးငယ်ကို သူက ယုယမှုလည်းမလုပ်...

ကိုင်လည်း မကိုင်ပါ...

သူ့မျက်လုံးတွေက စနေ၏နောက်ကျောဘက်ကို သာကြည့်နေသည်။ မျက်နှာတွင် အထိတ်တလန့်အမူအရာတွေ ပေါ်နေ၏။

စနေထွန်းက ဖြိုးငယ်ကိုပဲအာရုံထားမိတော့နောက် ကိုဂရုမထားမိ။

စိုးမောင်မောင်နှင့်ဖြိုးငယ်ရှိရာသို့ အာရုံထားမိ

တော့ နောက်ကျောမှာ သူ့ချထားလို့မေ့ခဲ့သော အစောင့်သမား
ပေါ်လာ၏။

သတိရပြီ၊ စနေထွန်းတတ်သွားတာကို မြင်
သေနတ်ဆွဲပြီးလိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အထက်ကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်တော့ သူ့ကိုယ်
လှေကားတွင် တစ်ဝက်ကုန်းပတ်ရှိရာတွင် တစ်ဝက်ပေါ်နေ

ဒါကို စိုးမောင်မောင်သိသည်။ မြင်သည်။

စိုးမောင်မောင်က သတိပေးရကောင်းနိုးနိုး

မကောင်းနိုးနိုးစဉ်းစားနေသည်။

သူ့ယိုပဲ လှည့်ကြည့်လို့ မြင်လိုက်တာက ပြီးငယ်

ပြီးငယ်က အထိတ်တလန့်အော်လိုက်၏။

“ကိုစနေ... လူ... လူ...”

အော်မိအော်ရာအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း

အကင်းပါးသည့် စနေက ဆတ်ခနဲကိုယ်ကို လှည့်ခွေးပြီးဖြင့်
လိုက်၏။

ရန်သူက သူ့အား အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်နှင့်ချိန်

ပြီ...

“ကိုစနေထွန်း...”

ဘာကိုပြော၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။

စိုးမောင်မောင်ကြောင်ကြောင်ကြီးကို ကြည့်နေမိ၏။
ပြောလိုက်တာတောင် နာမည်သာလျှင်ခေါ်မိသည်။

ဝစ်...

စနေထွန်းလက်က အငြိမ်မနေပါ... လက်ဝါးပြင်က

စားသွားကို အရှိန်နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးပြီမို့ ခါးသွားလေထဲဖြတ်
သံသ့သ့လေးပေါ်လာ၏။

သေနတ်မောင်းကိုတောင် မဆွဲနိုင်တော့... ။

လည်ပင်းထဲခါးစိုက်ခံရကာ ရန်သူမှာ နောက်လန်

ကျသွားတော့၏။

ဝုန်း...

ကိုယ်လုံးနှင့် လှေဝမ်းနင်းကြမ်းထိသံက ပီပီသသ

ကြီးကိုပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား လူသတ်လိုက်ပြီ...”

“အဲဒါ လူသတ်တယ်လို့မခေါ်ဘူး... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကာ
ကွယ်တယ်လို့ခေါ်တယ်...”

စနေက ပြောပြီး လှေဝမ်းထဲဆင်းသွား၏။ ပြန်

တတ်လာသောအခါ ရန်သူကိုင်သော အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်
သေနတ်ပါလာသည်။

သူက သေနတ်ကိုမြှောက်ကိုင်ပြ၍...

ကျွန်းပျံ ဝယ်ယူခြင်း

“ကျုပ်တို့တွေ့နေတာ ဘုရားဒကာတွေ ဘိုးတော်တွေ မဟုတ်ဘူး... နိုင်ငံအဖျက်သမားလုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင် အကြမ်းဖက်သမားတွေ၊ သူတို့အုပ်စုနဲ့ ကျုပ်ထိပ်တို့ထံ တွေ့နေပြီ ကိုစိုး၊ ကျုပ်မသတ်ရင်သူတို့က ကျုပ်တို့ကိုသတ် မယ်၊ ကျုပ်တို့ဆိုတာ ကျုပ်အပါအဝင် ခင်ဗျားရယ်၊ ဖြိုးထင် ရယ်လေ၊ ကျုပ်က ကျုပ်တို့အသက်သုံးသက်နဲ့ သူ့အသက် ကိုလဲလိုက်ရတယ်၊ သူကအဖျက်သမား၊ ကျုပ်ကနိုင်ငံ အတွက် အများအတွက်ဆောင်ရွက်နေသူ၊ ခင်ဗျားက ဘုရား သမား၊ ဖြိုးထင်ကလည်း အနာဂတ်မှာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အဖတ် တစ်ချပ်သံတစ်ပွင့်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ကဲ... ဘယ်သူ့အ သက်ကတန်ဖိုးရှိသလဲ၊ ခင်ဗျား ငါးပါးသီလဆောက်တည် တိုင်း လူတိုင်းမတည်ဆောက်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနေတိုင်း ဘုရားရှိခိုးတိုင်း လူတိုင်းမရှိခိုးနိုင်ဘူး ကိုစိုး... အရေပြေ တာက နိုင်ငံအတွက် လူမျိုးအတွက်လုပ်လည်း ဘုရားရှိ ခိုးသလို ကုသိုလ်ရပါတယ်ဗျာ... ခုကြည့်... ကျုပ်မသတ် လိုက်ရင် သူက ကျုပ်တို့ကို သတ်တော့မှာဗျာ...”

“ခင်ဗျား ငရဲကြီးမှ ခဲ့လို့ပါ...”

“လောကမှာ အများကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက် သူဟာ ရဲသော်မသေ သေသော်ငရဲမလားဆိုတဲ့ စာဆို...”

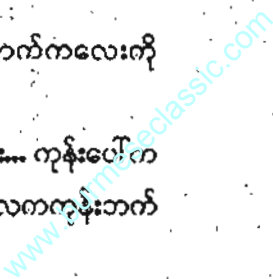
လေးတစ်ခုကို ကျုပ်ယုံကြည်တယ်... ငရဲဆိုတာမကောင်း တဲ့လူတွေအတွက်ပါ... ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပါပကော... ကျုပ်ဘုရား မရှိခိုးပေမဲ့ ရင်ထဲမှာဘုရားရှိတယ်၊ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ ဒုစ ရိုက်အလုပ်တွေကို မလုပ်ဘူး၊ အရင်မသောက်ဘူး၊ ဆေး လိပ်မသောက်ဘူး၊ အပျော်အပါးမလိုက်ဘူး၊ သူများဒုက္ခ ရောက်အောင်ကလိန်ကျတာတို့ချောက်တွန်းတာတို့မလုပ် ဘူးဗျာ... ကဲ ဒါငရဲရောက်မလား... လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်မသတ်ချင်ပဲနဲ့ ကာကွယ်မှုအနေနဲ့ သတ်လိုက်ရတာ ပါ...”

ကိုစိုးမောင်မောင်တစ်ယောက်တော့ ကျင့်စဉ်သိပ် မကျင့်နေသလား၊ ဘာသာရေးကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ့အပြစ်မဲ့အောင် မကျင့်လို့လားတော့ မပြောတတ်... ။

စနေထွန်းပြောကာ သက်ပြင်းချ၍ သောင်ပြင်ကို ပြည့်လိုက်၏။ ပင်လယ်လေက ကုန်းပတ်ကိုတိုက်နေတာကြောင့် ကုန်းပတ်က အသံတွေကဒီဘက်ကို မလာပါ။

တောက်နေသော မီးပုံမှမီးတောက်ကလေးကို တွေ့မြင်နေရ၏။

“ဟောဒီ သေနတ်သာအသံထွက်သွားစမ်း... ကုန်းပေါ်က ဒီသေနတ်သံကြားလောက်တယ်... လေကကုန်းဘက်

စာညှိ ၎်

ကို တိုက်နေတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား... ကိုစိုး၊ ကျုပ် ဒီ အတွက်ပါ လုပ်လိုက်ရတာ... လွတ်မြောက်ရေးဆိုတာ အသာတကြည်နဲ့ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့... လူဆိုးနဲ့လူကောင်း ဟာ အမြဲတမ်းတိုက်နေမှာပဲ... ”

“အေးလေ ခင်ဗျားက အမေရိကန်လိုကိုယ့်ကိုယ်ကို ရစ်ဘို ထင်နေတဲ့လူကိုး... ကျုပ်က ဘာသာရေးရှုထောင့်က ပြောလိုက်မိတာပါ... ”

“ခင်ဗျား ဘုရားတရားသမားဦး ဘာမှမလုပ်ချင်နေ ကျုပ် လုပ်သွားမယ် ကျုပ်ကတော့ အများကောင်းကျိုးအတွက် နိုင်ငံတော်အတွက်ပဲ အဖျက်သမားဆို ကျုပ်ကမလိုချင် ဘူး... ”

နောက်ဆုံးစကားမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးသက် ရောက်သွားလေသလား...

စိုးမောင်မောင်သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဖြိုးငယ်က စနေနားကပ်သွားပြီး တီးတိုးလေသံနှင့်...

“ကိုစနေ... သူ့ကို အဖျက်သမားလို့ ပြောလိုက်သလား... ဟင်... ”

“ဘုရားရေး... ကိုယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်မပြောပါဘူး... နိုင်ငံကို ဖျက်တဲ့ အဖျက်သမားတွေကို ပြောတာပါ... ”

၎် ထိုကံ့ထိုကံ့က

“ကဲ... ကဲ... ဒါဆိုရင် အခုဘာလုပ်မလဲ... ”

“လစ်ကြစို့ပေါ့... ဖြိုးငယ်ရေကူးတတ်တယ်နော်... ”

“သိပ်အကျွမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး... ရပါတယ်”

တန်ကေးလှေပေါ်တွင်အသက်ကယ်တောအဖြစ် ထွက်တွေလေထိုးပြီး ချိတ်ထားတာတွေ... ကျွတ်သုံးလုံးကိုယူ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာစွပ်၊ လှေပေါ်မှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှုတ်ချ၏။

စနေက အမ်(မ်)ဆယ်ခြောက်ကို ဆားခံရေမဝင် အောင် ပလတ်စတစ်အိတ်တွေရှာသည်။ လုံခြုံအောင် ထုတ် ဆည်းသည်။

ကမ်းဘက်ကို သူတို့လှိုင်းလုံးတွေကြားမှ ကူးကြ သည်။

ကမ်းပေါ်မှာတော့ ဆူကြဆဲ... ပျော်ကြဆဲ... ရေရောက်တဲ့အထိ ပျော်ကြဦးပေါ့... ။

တတ်လမ်းစဉ် (၉)

တော်တော်ဒေါသဖြစ်မိသည်... ။
 မိမိကိုယ်ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်မိသည်... ။
 ဒါလောက်တောင် မခပ်ရအောင် ညကကျွန်းပေါ်
 မှာ အပျော်ကျူးရပါမလားလို့။
 သည်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဒေါသဖြစ်တာပေါ့။
 ထပ်ပြီးဒေါသဖြစ်နေတာက ကိုယ့်လူကိုသတ်ပြီး
 ပြီးငယ်ကိုကယ်သွားခဲ့တာ။
 ကိုယ့်လူလည်းသေသည်။ ပြီးငယ်လည်းလွတ်သွား
 ခဲ့၏။
 ဒါဆို ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ... ။

ပိုပြီးသိနိုင်အောင် စိုးမောင်မောင်ကို ကဏန်းစာ
 ကျွေးခဲ့သည့် ကမ်းသောင်စပ်ကို သွားကြ၏။
 စိတ်အထင်မှာတော့ ကဏန်းတွေစားလို့ အရိုးကျ
 နေလောက်ပြီ။
 အမြင်မှာတော့စိုက်ထားသောတိုင်အောက်ခြေမှာ
 ဒီရေတွေ ကင်းခဲ့ကာ ဒီရေနှင့်အတူပါမသွားပဲ တစ်ပိုင်းတစ်လက်
 ကျန်ခဲ့သော ကြိုးစတွေ... ။
 ပြီးတော့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်ကိုက်ဖိုစား
 သောက်နေသော ကဏန်းတွေ... ။
 ကြိုးကိုစစ်ဆေးတော့ တိတိကျကျပြတ်ကျနေ
 သော ကြိုးစတွေ။
 ကြိုးစမှာ ခါးနှင့်မြိတ်တောက်ထားမှန်းသိသည်။
 ဒါဖြင့် ဒီကြိုးကိုလာဖြတ်ပြီး စိုးမောင်မောင်ကို
 ဆယ်ထုတ်သွားသူက ဘယ်သူလဲ။ တန်ကေးလှပေါ်မှာ ရှုပ်
 ဖျာင်ခံထားရသူ ပြီးငယ်တော့မဖြစ်နိုင်... ။
 လှေကားပေါ်တွင် သေနေခဲ့သော သူလူမြင့်အေး
 ၏ လည်တွင်စိုက်ဝင်နေသည့် ခါးကိုမြင်ယောင်လာမိ၏။
 လှသတ်သမားသည် ခါးကိုင်သူ... ။
 ခေါင်းထဲတွင် အသိဉာဏ်ကလေးတစ်ခု လက်ခဲ

ဝင်လာသည်။

စနေထွန်း... ။

စနေထွန်း... ဒီကောင်မသေဘူး။

သူပဲ လက်ရဲဇက်ရဲလုပ်နိုင်တာပဲ။ သူမသေပဲ မိမိ

တို့နောက်သို့ မော်တော်ကိုအသုံးပြုကာ လိုက်နိုင်လာသည်။ ထိုသို့ ဆိုလျှင် သည်ကောင်ဖြိုးငယ်ကိုကော စိုးမောင်မောင်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်၍ မော်တော်နှင့်ပဲ ပြေးကြပြီလား... ။

စနေထွန်းမသေတာရော သူ့လူတစ်ယောက်ဆုံးပါးတာကိုသိလာရာမှာ မင်းရဲဗလဒေါသအကြီးအကျယ်ပွတော့၏။

“အောင်ဗလရေ... စနေမသေဘူးကွ... တို့ဆီက မြင့်အေးကိုသတ်ပြီး ဟိုကောင်နဲ့ ဟိုကောင်မကို ကယ်ထုတ်သွားတာ စနေပဲ...”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာရယ်... စနေသေပြီပဲဟာ...”

“မသေဘူးကွ... ခုလိုစွမ်းဆောင်နိုင်တာတွေဟာ စနေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်ဘူး...”

“ဒါဆို အခုသူတို့ဘယ်မှာရှိမလဲ...”

မြေထောက်ပေါ်တက္ကတက်လာသောကဏန်းကောင်လေးတွေကို မင်းရဲဗလက သူ့ရှူးဖိနပ်ကြီးနှင့်နှင်းချေပစ်သည်။

ကြီးစကို တစ်လှည့်ပင်လယ်ပြင်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ စဉ်းစားသည်။

သူတို့ရှိနေသည့် တစ်ချိန်လုံး မော်တော်သံလည်း မကြားပေ။

စဉ်းစားမှုဝင်လာသည်။

“သူတို့ အားလုံးဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲရှိမယ်... မော်တော်ကို ကျွန်းနဲ့ဝေးဝေးမှာ တို့မမြင်အောင် သူ့ထားခဲ့လိမ့်မယ်... မော်တော်နဲ့ကမ်းနဲ့ဝေးတော့ ညကြီးသူတို့သွားရမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ သူတို့ရှိအောင်းနေမှာပဲကွ...”

“ဟား... ဟုတ်ပြီဆရာ... သူတို့ကျွန်းပေါ်က တောထဲမှာ ရှိမယ်...”

“ငါတို့ရှာကြမယ်...”

ကမ်းစပ်မှာရပ်ကာ သစ်ပင်ပေါင်းစုံတွေ ရှုနွယ်ပေါင်းစုံတွေပေါက်နေသော တောကြီးကို အောင်ဗလက ကြည့်တာ...

“တောကနက်ပုံရတယ်... လွယ်ပါ့မလား...”

“ဒီကျွန်းကို ငါနှစ်ခါသုံးခါရောက်ဖူးတယ်... တောစဉ်းဖူးတယ်... ကျွန်းကကျဉ်းပါတယ်... လာ တို့တစ်တွေမြေရာခံကြရအောင်...”

တောဦး

စနေထွန်းတို့ ခြေရာကလွယ်ပါသည်။

စနေထွန်းမှာအစ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဘယ်သူ

မှ ဖိနပ်ရှိကြသည်မဟုတ်... ။

ဖိနပ်မပါသော ခြေရာတွေက သဲသောင်ပြင်မှ အုန်းပင်တွေ မမေပင်တွေကြားထဲ ဦးတည်နေသည်။

လူခြောက်ယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် တောတိုးတော့သည်။

မင်းရဲဗလကတော့ ဒေါအပြုကြီးပွနေသည်။ စနေကို ယခုအသက်ရှင်လျက်တွေ့လျှင်တောင် အစိမ်းလတ်လတ် လည်မျိုညစ်သတ်ဝါးစားပစ်ချင်နေသည့်စိတ်နှင့်လူဖြစ်နေသူ... ။

ဟင်း... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ... ။

ထိုအချိန်တွင် စနေတို့မှာ တောတွင်းတစ်နေရာက တောင်မူစာငယ်လေးတစ်ခုနားမှာ ရောက်နေကြသည်။

တောင်ပူစာအမြင့်မှာ ခုနစ်လွှာ ရှစ်လွှာတိုက်အ မြင့်လောက်ရှိပြီး သစ်ပင်ပေါင်းစုံတွေက ထိုတောင်ပူစာ၏တောင် ခြေရင်းမှ တောင်နံရံတောင်ထိပ်အထိ ပေါက်နေကြသည်။

တောင်ပူစာဘေးတွင် ဖြတ်ဖြတ်သိပ်သိပ်ပေါက် နေတာက ဝါးပင်တွေ... ။

ညက လေပေါ်မှ ဆင်းပြေးလာကြပြီးနောက်

ဝိ ထုံကန်ထိုင်စာ

တောထဲတိုးခဲ့ကြ၏။ ကျွန်းတွင်းတစ်နေရာမှာ မှေးတဝက်နိုးတစ် ဝက်နှင့်အနားယူခဲ့ကြသည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ လှိုင်းရိုက်သံတွေကို ကြား နေရဆဲမို့ ပင်လယ်နှင့်နီးကပ်နေသဖြင့် မင်းရဲဗလတို့၏တောနင်း ရှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်ကြောင်း စနေကသတိပေးသည်။

တောနက်နက်ထဲမသွားလိုသော်လည်း မော်တော် မရောက်မီ ရှောင်တိမ်းနေရမှာမို့ လူမတွေ့အောင် တောထဲတိုး ချင်သည်။

တောတိုးတယ်ဆိုတာ တောအကြောင်းသိထားမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်... ။

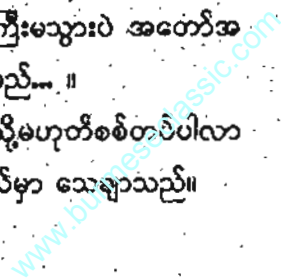
သည်ကျွန်းသည်တောကို စနေမရောက်ပူးလေ တော့ တောဘယ်လောက်ထူလို့ ထူမှန်းမသိ... ။

ကျွန်းဘယ်လောက်ကြီးလို့ ကြီးမှန်းမသိ... ။

အဓိကကတော့ထဲဝင်လျှင် တောကောင်ရိုက တောကောင်နှင့် တိုးရမည်။

ဒါကြောင့်သိပ်နက်နက်ကြီးမသွားပဲ အတော်အ သင့်တောတိုးပြီး ပုန်းအောင်းနေလိုက်မည်... ။

မော်တော်လာပါက ရဲသို့မဟုတ်စစ်တပ်ပါလာ ကောင်းပါလာမည်။ မိမိတို့ကို လာကယ်မှာ သေချာသည်။

အဲသည်တော့မှ မိမိတို့ကလာရောက်ကယ်ဆယ်
သူနှင့်တွေ့ဆုံလျက် မင်းရဲဗလတို့ကို ကျွန်းထဲရှာဖွေဖမ်းဆီးရုံပဲ
ရှိမည်။

မနေ့က မော်တော်ပြန်သွားချိန် နှင့်ဆိုလျှင်ခု
လောက်ဆိုမော်တော်ရောက်လာကောင်းရဲ့...

မော်တော်ရောက်နေကြောင်း သိရန်ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ...

သုံးယောက်ထဲတွင် စနေကခေါင်လူကြီး...

သူကပဲ ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်ပီပီ
အားလုံးအတွက် တွေးတောရသည်။

တောထဲခဏအောင်းနေပြီး ကျွန်းစပ်သို့ပြန်ထွက်
ရန် စိတ်ကူး၏။

သူ့တွင်နာရီ မပါတော့ပါ...

ပါတာက စိုးမောင်မောင်တွင် လက်ပတ်နာရီပဲ
လာ၏။

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲဗျ...”

စနေက တောင်ပူစာနားက ဝါးတောတွင်ရပ်ပြီး
နောက်မှ ယှဉ်လျက်လိုက်လာသော စိုးမောင်မောင်ကိုမေး၏

“ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်...”

စိုးမောင်မောင်၏ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်၍ ပြန်
ဖြေလိုက်သံ... ။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ဒီအထဲလျှောက်လာတာ တစ်နာရီ
လောက် ရှိပြီပေါ့...”

“ဟုတ်မှာပေါ့...”

စိုးမောင်မောင်က ဖြေပြီးဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၏။

“ခဏနားကြရင်ကောင်းမယ်... ပြီးငယ်တို့ ဘာမှလည်း
မစားမသောက်ရသေးဘူး...”

“အေးဗျာ... မနေ့ညကတည်းက ဘာမှမစားခဲ့ဘူး...”

စိုးမောင်မောင်ကလည်း ညည်းတိ၏။

ဝါးတောကြောင့်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်
နေသည်။ဝါးပင်တွေက မြင့်မားစွာသန်စွမ်းစွာ ပေါက်ရောက်နေ
သည်။ ဝါးပိုးဝါးနှင့် ကြသောင်းဝါးပင်တွေသာဖြစ်သည်။

“ဒီမှာပဲ ခဏနားရင်ကောင်းမယ်...”

စိုးမောင်မောင်ကပြောသည်။ စနေက ထပ်တိုးချင်
သေးသည်။ စိုးမောင်မောင်သည် ဘုရားတရားသမားပီပီ နုနုနယ်
နယ်ပင်ဖြစ်ကာ သူ့လိုအကြမ်းပတမ်းမခံသည့် ကိုယ်ထည်ကို ဝိုင်
ဆိုင်ထားသည်။

ပြောသင့် ပြောထိုက်ပါသည်... ။

စောဦး

ဖြိုးငယ်ကြည့်ပြန်တော့ကောင်မလေးက မော်ဒယ်
အသွင်မို့ မော်ဒယ်တစ်ယောက်၏စွမ်းရည်နှင့်အညီ အားရှိပုံ
ပေါ်။

စွမ်းဟိုက်နေပုံပဲ... ။

အေးလေး... အနားယူချင်ယူပေါ့... ။

သူက လက်ပြုပြီးနားမည်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နှင့်ခေါင်း
ညိတ်၏။ ဖြိုးငယ်ကော စိုးမောင်မောင်ပါ မြေပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်
သည်။

စနေက မြေအနေအထား၊ ပတ်ဝန်းကျင်အနေ
အထားတွေကို သေနတ်ထမ်းရင်းလေ့လာ၏။

အထူးသဖြင့် အဆိပ်ပါသော တွားသွားကောင်
တွေကို ပိုဂရုစိုက်ကြည့်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပဲ... ။

သူရောက်နေရာမြေကွက်လပ်နှင့်သုံးလေးလှမ်းအထွာ
ရှိ ဝါးပင်တွေကြားထဲမှာ လက်သီးဆုပ်နီးပါးရှိသည့် ဖြူဖြူညဖြူ
သုံးဥကိုသွားတွေ့၏။

ဥတွေက မြေဥဖြစ်ဖို့များသည်။

မြေတွေကိုတော့ မမြင်ရပါ... ။

အစာရှာသို့မဟုတ် တစ်နေရာသွားနေကြပုံပဲ... ။

ထိုက်ထိုက်က

မပျက်ဆီးလိုပါ... ရှိစေတော့... ။

မြေဥတွေကိုတွေ့သည့်အကြောင်းပြောတော့
စိုးမောင်မောင်မှာ ဣန္ဒြေမပျက်သော်လည်း ဖြိုးငယ်မှာတော့
ကြောက်လန့်သည့်ပုံပေါက်သွား၏။

“ဒါပေမဲ့... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မြေတွေမရှိပါဘူး... ကျွန်းပေါ်မှာ
ဒါလောက်တော့ရှိမှာပေါ့... ကြောက်စရာမလိုပါဘူး...”

စနေအားပေးချက်က မသေးသိမ်ပါ... ။

ဖြိုးငယ်မျက်နှာကလေးပြန်ကြည်သွားသည်။

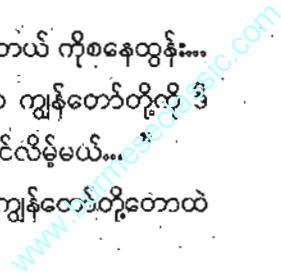
“ဖြိုးငယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ... ဟင်”

“ခဏလောက်တော့ တောထဲအောင်းနေပြီး လွှတ်လိုက်
တဲ့ မော်တော်အလာကိုစောင့်ရုံပဲ... ခုလောက်ဆို ကိုထွန်း
ကရဲတွေကို ခေါ်လာရောပေါ့...”

“ကိုစနေရယ်... ရဲတွေရောက်လာကော... ဖြိုးငယ်တို့က
ဒီကျွန်းတောကြီးထဲမှာ ရောက်နေတာ... သူတို့ဘယ်လို
လုပ်သိမလဲ...”

“ဟုတ်တယ်... ဖြိုးငယ်ပြောတာမှန်တယ် ကိုစနေထွန်း...
မော်တော်နဲ့ရဲတွေလာတော့သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဒီ
တောထဲမှာရှိတယ်လို့ထင်ချင်မှ ထင်လိမ့်မယ်...”

“မင်းရဲဗလတို့နဲ့တိုက်ပြဲဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့တောထဲ

စောညို

ရောက်နေကြောင်း တစ်နည်းနည်းနဲ့သိမှာပေါ့... ကိုစိုးရာ”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းစပ်ကိုပြန်ထွက်
ရင်ကောင်းမယ်... မဟုတ်ဘူးလား ဖြိုးငယ်...”
“ဟုတ်တာပေါ့... ကိုရယ်... ကျွန်းစပ်ကို ပြန်သွားရင်
ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ လှုပ်ရှားချက်ကို သိတာပေါ့...”

ဖြိုးငယ်က ထောက်ခံသည်။ စနေက တွေးနေ၏။
ထိုမှ ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်... ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲတွေးထားတာ
ပဲ... ကျွန်းစပ်ကိုပြန်သွားရင် မင်းရဲဗလတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်
ကောင်းရင်ဆိုင်ရဖွယ်ရှိတယ်ဗျာ...”

“ကျွန်တော်တို့ကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ‘မ’မှာပါ”
“အေး... ကျွန်တော်ကတော့ ဒါကိုပဲအားကိုးတယ်...”

စနေက သေနတ်ကိုပုတ်ပြ၏။
စိုးမောင်မောင်က ဖြိုးငယ်ဖက်သို့လှည့်၍

“ဖြိုးငယ်ကကော... ဘုရားကိုအားကိုးတယ် မဟုတ်လား”
“ဘုရားကိုလည်းအားကိုးတယ်... အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို
လည်းအားကိုးတယ်...”

အဲသည်စကားကြောင့် သူတို့အားလုံးရယ်ဖြစ်ကြ

သည်။

ထိုကံ့ထိုကံ့က

သူတို့တစ်တွေမှာပေးရေညစ်ပတ်နေသည်။ ဘယ်
သူမှ အလှဒီခိုင်းတွေမပေါ်တော့... ။

ဖြိုးငယ်က ရယ်ရင်းမှ...

“အဟင်...ဖြိုးငယ်အခုအစ်ကိုတို့ကိုအားကိုးတာက ဖြိုးငယ်
အခုဘေးနေတယ်...တစ်ခုခုတော့စားဖို့ရှာပေးနိုင်မှာပဲလို့”

“ဟိုမှာ... မြေဥတွေရှိတယ်...”

စနေက ဝါးရုံပင်ဘက်ကို မေးစောင်းပြ၏။

“အယ်... ဒါကြီးဘာလုပ်ရမှာလဲ... ရွံ့စရာ...”

ပြောပြီးမှ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ကလေးနှင့်ပွတ်ကာ

“လုပ်စမ်းပါ... ကိုစနေရာ ဖြိုးငယ်ဆာရင်ဗိုက်အောင့်တတ်
တယ်... အခုနေချိန် မြေဥကလွဲလို့ မြက်ပဲစားရစားရ...”

“ကိုစနေထွန်း... ရှာပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ...”

“အမယ်... ခင်ဗျားရှာပါလား...”

“အချိန်လေးရတုန်း ကျွန်တော်ဘုရားရှိခိုးရဦးမှာဗျာ... အိမ်
မှာ ဒီအချိန် ကျွန်တော်ဘုရားရှိခိုးနေကြပဲ...”

“ဪ... တော်လည်းတော်တဲ့လူ... ကျုပ်ကိုတော့ အစာ
ရှာခိုင်း... ခင်ဗျားကတော့ ဘုရားရှိခိုး...”

“ဝတ္တရားမပျက်ချင်လို့ပါ...”

“ခင်ဗျားကို ဘုရားက ဂျူတီပေးထားလို့လား...”

ကျော်

“အာ...အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ... နုလို့အချိန်မှာ ဘုရား တုရားကိုအားကိုးရင် ပိုတောင်အန္တရာယ်ကင်းသေး...”

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားက ဘုရားအလုပ်ပဲလုပ်... ခင်ဗျား စားဖို့ ထွက်မရှာနဲ့တော့...”

“ခင်ဗျားကို... ဘုရားက ကျွေးလိမ့်မယ်ဗျာ...”

စနေထွန်းက မဲ့ရွဲ့ပစ်လိုက်သည်။

ဘုရားတရားကြည်ညိုတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့...

အလုပ်ကိုတော့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ချင်တဲ့လူလို့

မှတ်လိုက်သည်။ မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်... မကျေနပ်စိတ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်၏။

အရေးအကြောင်းဆို လူတွေဟာလည်းစည်းလုံးလုံးရှိမှ ထောင်း မှာပေါ့... ။

စိုးမောင်မောင်ကို အပြစ်တင်မနေတော့... ။

ဘယ်မှမသွားပဲ သည်မှာပဲစောင့်ရန်ပြောတော့

ဖြိုးငယ်က သူမသည်လည်း စနေနှင့်လိုက်ပါရစေ... သည်နေရာ မှာနေရတာ မြေကြောက်လွန်းလို့ဟု ဆိုသည်။

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်ပတ်မိသော စနေမြောဘာမှ

မငြင်းတော့ပဲ ဖြိုးငယ်ကိုမခေါ်လိုသော်လည်း ခေါ်ထွက်သွား သည်။

ထိုကံအချိန်တ

သူတို့သွားရာကို စိုးမောင်မောင်ကလိုက်ကြည့်၏။
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြိုးငယ်နှင့်စနေထွန်းတို့အတွဲညီသည်ဟု ထင်သည်။
အတွေးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်၏။
တစ်တောလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၀)

သူသည် ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်သည်။
 နှုတ်မှ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းဂါထာ၊ သံဗုဒ္ဓေါဏ
 တွေကို နှုတ်သည်။ ခါရဏပရိတ်တော်ကို ရွတ်သည်။
 ဒါက ပုံမှန်ရွတ်နေကြ... ။
 ပြီးတော့... မြေကွက်လပ်ကလေးတွင် သွားထိုင်
 သည်။ အားလုံးမှာ တောအတိနှင့်တိတ်ဆိတ်ကာ သာယာမှုရှိနေ
 တာကိုက တရားထိုင်တရားအားထုတ်လို့ ကောင်းသောနေရာဟု
 သူသိ၏။
 သူက သရဏဂုံကို ဆောက်တည်သည်။
 ပြီးတော့ ငါးပါးသီလကိုခံယူသည်။

သူ့အဖို့ ... ဘုရားကြည်ညိုသူမို့ မြွေကိုလည်း
 မကြောက်... ရန်သူကိုလည်းမကြောက်ပါ... ။
 သူတရားမထိုင်မီ ပရိတ်ခံယူသည်။
 သက်ဆိုင်ရာတောစောင့်နတ်၊ ကျွန်းစောင့်နတ်ကို
 မေတ္တာပို့သည်။
 ပြီးတော့ တရားထိုင်ပါချေသည်။
 စိတ်နှလုံးအေးချမ်းသွား၏။ အဲသည်အထဲမှာ ရုပ်
 နာမ်၏ဖြစ်ပျက်ခြင်းကိုရှုလျက် 'ငါ'ဆိုတဲ့ အတ္တစွဲကိုဖျောက်ဖို့ ကြိုး
 စားသည်။ ဝိတိသည် တရားထိုင်စဉ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။
 ထိုဝိတိနောက်သို့လိုက်လျှင် 'ငါ'စွဲပြုတ်မည်မဟုတ်ပါ။
 ဝိတိမှ ဖြစ်ပျက်ကိုရှု၍ ရုပ်တရားကို ငါမပိုင်၊ နာမ်တရားကိုငါမပိုင်
 ဟူသော 'ငါ'စွဲကို ဖျောက်ပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။
 "ငါ"ကို ကျွတ်နိုင်အောင် စိုးမောင်မောင်မရနိုင်
 သေးပါ... ။
 သူရနေတာ လက်တလောတွင် အေးချမ်းသာယာ
 စိတ်သာလျှင်ဖြစ်သည်။
 သူတရားထိုင်နေစဉ်မှာပင် မင်းရဲဗလတို့လူစု အဲ
 သည်နားကိုရောက်လာကြသည်။
 သူ့လူတွေမှာ ထင်းထင်းကြီး တရားထိုင်နေသော

စိုးမောင်မောင်ကို မမြင်မတွေ့ကြပါ...

“ဒီနေရာမှာ နားသွားပုံရတယ် ဆရာ...”

“တစ်နေရာတွင် ဖြိုးငယ်ဖင်ချထိုင်လိုက်မှုကြောင့် အပင်ငယ်ကလေးတွေ ပြားပိနေတာကိုထောက်ချင့်၍ အောင် ဗလပြော၏။ သူပြောတာ စိုးမောင်မောင်နှင့်နီးသော်လည်း စိုးမောင်မောင်ကို သူမတွေ့မိပါ...”

သူ့ဘေးနားတွင် ဝါးရုံပင်တွေသာရှိ၏။

အတော်လေးထူးဆန်းသည်။

“ဒီကောင်တွေ ရှေ့လစ်သွားကြပြီနဲ့တူတယ်... လိုက်မှပဲ”

စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုအမောပြေဖွာရှိုက်ရင်း မင်းရဲဗလက ပြောနေသည်။

သူသည်လည်း စိုးမောင်မောင်ကိုမြင်ပုံမရ...

သည်ကြားထဲတစ်ယောက်က မြွေဥသုံးလုံးကိုသွား

တွေ့၏။

“ဟာ... မြွေဥတွေက... မြွေဥတွေ... ပွတာပဲ... လှေပေါ်ရောက်မှ ပြတ်စားရမယ်...”

ဝမ်းသာအားရနှင့်ယူသည်။

“ငါ့ကောင်တွေ ကြည့်လဲလုပ်နော်... မင်းအဘမြေက သူ့ဥယျာလို့ လိုက်လာဦးမယ်...”

မင်းရဲဗလက သတိပေးပြီးမှ ရယ်မောကာ...

“မင်းက ဥရှိနေတာများ ဥထပ်လိုချင်နေပြန်ပဲလား...”

“ဟာ... ဆရာကလည်း...”

“မင်းမိန်းမ မဥလေကွာ...”

သူတို့ရယ်မောရင်းထွက်သွားကြသည်။

စိုးမောင်မောင်ကို သူတို့မသိသလို စိုးမောင်မောင်

ကလည်း သူတို့ရောက်နေမှန်းမသိ... ။

မကြာပါ... ။

အော်သံဟစ်သံတွေ ကြားရတော့သည်။ သေနတ်

သံတွေပါကြားရ၏။ သည်တော့မှ စိုးမောင်မောင်သတိဝင်လာသည်။

“မြွေတွေဟေ့... မြွေတွေ...”

“ပြေးဟေ့... ပြေး... ပြေး”

“ဒိုင်... ဒိုင်”

“ဒိုင်... ဒိုင်”

“ဖေါင်း... ဖေါင်း”

သေနတ်သံမျိုးစုံတွေက စိုးမောင်မောင်အား ရန်

သူတွေရှိနေပြီဟူသော အသံကိုပေးလိုက်ခဲ့သည်။

သူက ထရပ်သည်...

စောညို

သူ့ရှေ့မြင်ကွင်းတွင်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိပါ... ။
သို့တစေ ဤမြင်ကွင်းထဲသို့ ရန်သူတွေရောက်လာ
ကြတော့မည်ကိုသိသည်။ ဤစဉ် သူ့နားထဲအသံတစ်ခုကြားရ
သည်။

“ဟဲ့... ပုန်းလေ... ပုန်း... ပုန်း... ဒီသူငယ် ဘာလုပ်နေ
တာလဲ ပုန်းလေဟ”

သတိပေးသံက သေနတ်သံတွေထက်ရောပြွမ်း
ဝင်လာပါသည်။ သည်တော့ သူကတစ်ခုသော ဝါးရုံတောနောက်
သို့ ပြေးသည်။ ဝါးရုံတောအောက်ခြေတွင် ဝပ်ချလိုက်သည်။

ရှု...
နာမူတ်သံ... ။

“အမယ်လေးဟ... ”

နှုတ်မှ မဟုတ်ပဲ ရင်ထဲမှ အော်မြည်လိုက်သံ။
သူဝပ်ချရာ နေရာတွင် ခေါင်းရင်းနား၌ မြေ
ဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ခွေနေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဝပ်တာတွေ
တော့ လန့်သွားပြီး ခေါင်းထောင်ကာ ပါးပျဉ်းကြီး ဖြန့်ကားလိုက်
သည်။

ပါးပျဉ်းခွက်တွင် စက်ဝိုင်းနက်ကလေးနှစ်ခုတောင်
အထင်းသာ... ။

၂၂ ထွန်းထွန်းထွန်း

“ငါ မင်းရန်သူမဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း... မင်းကို ငါရန်မပြု
ပါဘူး... ငါ့ကိုလည်း ရန်မပြုပါနဲ့ကွာ... မင်းကျန်းမာချမ်း
သာပါစေကွာ...”

သူသိသည် မြေကြီးကို ပကတိဖြူစင်သော စိတ်နှင့်
မေတ္တာပို့သည်။ ဘုရားပုံတော်တစ်ခုကို မြွေအစားစိတ်ထဲထင်မှတ်
၏။

ထိုမှ မြွေက တစ်ခြားဝါးရုံတောထဲသို့ တလွန်လွန်
ထွက်သွား၏။

“မြွေတွေ... မပြေးကြ...”

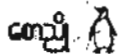
“ဟေ့ကောင်တွေ... ဘာမြွေတွေလဲ... ငါမမြင်ပါဘူးကွ”

ပြေးနေကြသော သေနတ်နှင့် ပစ်နေကြသော သူ
လူတွေကို မင်းရဲဗလက အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ ဒါတွေကို
စိုးမောင်မောင်ကြား၏။

မင်းရဲဗလမှန်းသိတော့ စိုးမောင်မောင်ကြောက်
သွားသည်။ စနေထွန်းတို့အတွက်လည်း စိုးရိမ်သွား၏။

ချက်ချင်းပဲ ချောင်းကြည့်နေသော သူ့မြင်ကွင်းထဲ
ကို မင်းရဲဗလတို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့၏ စုဝေးမှုက ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ၏။

သူတို့က မြွေတွေလိုက်လာသည်ပြောသော်လည်း
မြွေတစ်ကောင်မှ လိုက်လာသည်ကို မတွေ့ရပါ။

ကြောက်စိတ်နှင့် ထင်ရာမြင်ရာစွပ်ပစ်နေကြခြင်း
ဖြစ်၏။

မင်းရဲဗလက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မှားကုန်ပြီ... ရူးကုန်ပြီ... ဘာကောင်မှလည်း မတွေ့ရ
ဘူး... ဟေ့ ကြောင်ခေါင်း... မြင့်အေး... ကျည်ဆန်ကုန်
တယ်... လျှောက်ပစ်မနေနဲ့...”

“ဟာ... ဆရာ မြွေတွေ ဟိုမှာလိုက်လာတာတွေ...”

ဒိုင်... ဒိုင်... -

ကြောင်ခေါင်းဆိုတဲ့ ကောင်က တစ်ဖက်နေရာသို့
ညွှန်ပြသည်။ သူ့ကားစိုင်းနှင့် လှမ်းပစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် မြွေဆိုလို့တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့
ရပဲ တောင်မှစာခြေရင်းမှ ဝါးတောနှင့် ချုံပုတ်တွေသာရှိသည်။

“ဒီကောင်တွေ တောမှောက်ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်... နေဦး
ခုမှသတ်ရတယ်... ဟေ့... မြွေဥယူထားတဲ့ကောင် ဘယ်သူ
လဲဟေ့... မြွေဥတွေပြန်ထားလိုက်စမ်း... မကွဲစေနဲ့...”

ရဲဗလ၏ အသံကျယ်ကြီးက သေနတ်သံတွေနှင့်

ရောယှက်ကာ ဗလုံးဗထွေးပေါ်လာသည်။ မြွေဥယူထားသူမှာ
သူ့အိတ်တွင်းထဲမှ မြွေဥသုံးလုံးကို ထုတ်သည်။

တစ်နေရာတွင် ချပေးသည်။

ထိုနောက် နောက်တစ်ဖက်မျက်နှာတူရူသို့ ဖရိုဖရဲ

ထွက်ပြေးကြသည်။

သူတို့ကို မင်းရဲဗလက ဆဲဆိုမောင်းမဲရင်း ထိန်း
သိမ်းသွား၏။

အဲသည် သေနတ်သံတွေကို အစားအစာရှာထွက်
သော စနေထွန်းနှင့်ဖြိုးငယ်က ကြားသည်။

သူတို့စိတ်ပူစွာနှင့် သုတ်ခြေတင်ကာ ပြန်ပြေး
လာကြ၏... ။

သေနတ်သံတွေ ပါးသွားသည်။

သူတို့နေရာ သူတို့ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ မင်းရဲ
ဗလတို့ကို မတွေ့ရပါ... ။

မြေကွက်လပ်တွင် မားမားကြီးရပ်နေသော စိုး
မောင်မောင်ကို ရင်ဆိုင်မိကြသည်။

“ကိုစိုး... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“မင်းရဲဗလတို့လေ ဒီနေရာကိုရောက်လာတယ်... မြွေတွေ

လည်းမရှိပဲနဲ့ မြွေတွေလာတယ်ဆိုပြီး သေနတ်တွေနဲ့ ခွပ်ပစ်ကြတော့တာပဲ... ကျုပ်ဆီ ကျည်ဆန်မရောက်လို့ပေါ့ဗျာ... ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ... ဟင်”

စိတ်ရှုပ်သော နားမလည်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ဖြိုးငယ်က စနေကိုမေးသည်။

“ကျွန်းတွေ တောတွေမှာ ဒီလိုထူးထူးဆန်းဆန်းရှိတတ်ကြတယ်... တောမှာတော့ တောမှောက်တယ်... ကျွန်းမှာတော့ ကျွန်းလှန့်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ... ”

“ရန်သူက ကျွန်တော့်တို့ဖက် ရောက်လာတာ သိပ်မကောင်းလှဘူး... ပြီးတော့ သူတို့မှာ လက်နက်အပြည့်ပဲ”

“ခင်ဗျားကို သူတို့တွေ သွားသလား... ကိုစိုး”

“ကျွန်တော်တရားထိုင်နေတာဗျာ... တွေ့မယ်ထင်ပေါင်ဗျာ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လို့ကတော့ သူတို့သတ်ပြီးပြီပေါ့ဗျာ...”

“ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာတာပါ... အေးဗျာ ကုသိုလ်ကံကောင်းလို့ပဲ... ”

“ဘုရားတရားအလုပ်လုပ်တဲ့လူဟာ အမြဲတန်းကုသိုလ်ကံကောင်းတာပဲဗျာ... ဒါထက် စားစရာရော ရခဲ့လား...”

“ဘာမှ မရခဲ့ပါဘူး... စားကောင်းတဲ့အသီးဆိုတာလည်း ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူး...”

“အင်... ကိုစနေထွန်းရေ ကျွန်တော်တို့တော့ အမေရိကန်အတိုက်မခံရပဲ အရှင်လတ်လတ် အီရတ်ရောက်နေသလို ရိက္ခာပြတ်လတ်ကုန်ကြပြီပေါ့ဗျာ... ကျွန်းစပ်ဖက်ကိုပဲ သွားကြရအောင်...”

“သွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဟိုမသာတွေနဲ့ တိုးနေရင်”

“တောထဲမှာအစာငတ်နေတာနဲ့စာရင်... ပင်လယ်ရေသောက်ရတာက ကောင်းသေးတယ်ဗျာ...”

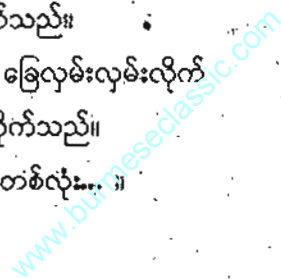
“ခင်ဗျားပြောသလို ဘုရားကျေးမှ စားရတော့မှာပဲ...”

“ငွေမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ...”

ပြောရင်း ခုနက မြွေဟောက်ကြီးနှင့်တွေ့တာ ပြန်စဉ်းစားသည်။ မြွေဟောက်မှာ သူ့ကိုပေါက်ဖို့ ရှိပေမဲ့ ဘာမှ ဓလုပ်ပဲ သူ့ဓမ္မာပိုချက်ကြောင့် ထွက်သွားသည်ဟု စဉ်းစားရင်း ဘုရားတရားကျေးပဲဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။

သူတို့သည်နေရာအတွင်းမှ မြေလှမ်းလှမ်းလိုက်စဉ် ဖြိုးငယ်ကတစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“စစ်ပိတ်ပန်းသိုင်းလွယ်အိတ်တစ်လုံး...”

“ဟာ... ဒီမှာ အိတ်တစ်လုံး”

သူမကအထူးအဆန်းအော်ပြောမိ၏။ သုံးယောက်လုံး၏အာရုံက ပန်းသိုင်းလွယ်အိတ်ပေါ်ကျရောက်သွားသည်။ သားရေတုနှင့်ချုပ်ထားသည်။

အထဲမှာတစ်ခုခုပါပုံပဲ... ။

စစ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထွက်လာသောပစ္စည်းတွေက... ထိုင်းနိုင်ငံလုပ်ဘစ်(စ်)ကစ်ထုပ်တစ်ထုပ်။ ယိုးဒယားချိုချည်သကြားလုံးအနည်းငယ်။ ကာဘိုင်ကျည်ဆန်အချို့၊ ဆေးပျေလိပ်နှင့် မီးခြစ်... ။

ဒါပဲ... ။

“ဟာ... ပွတာပဲ... ဘီစကွတ်မုန့်တွေပဲ... ”

စိုးမောင်မောင်က ဝမ်းသာအားရပြောမိသည်။

“ဒါ ဟိုမီးပြကောင်တွေလက်က ကျကျနဲ့ခဲတာဖြစ်မယ်... မိုးရွာတာနဲ့ ရေချိုးချင်တာနဲ့ အတော်ပဲဆိုသလို ဘီစကွတ်မုန့်ထုပ်က အတော်ပဲဟေ့... ”

စနေက အားပါးတရဆိုသည်။ သကြားလုံးမုန့်ထုပ်ကို အညီအမျှဝေယူလိုက်ကြသည်။ အချပ်ရေနည်းသော်လည်း ဘာမှမစားရတာနှင့်စာလျှင် တော်ပါသေးသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတယ် မဟုတ်လား... ဒါ ဘုရားကျွေးတာလို့ ဘုရားအလုပ်လုပ်တဲ့ သူကို ဘုရားကဘယ်တော့မှ အငတ်မထားဘူး... ကြိဖန်စားပြီး ကြိဖန်ရတာပဲဗျာ...”

“အေးဗျာ... ဟုတ်ပဲ... ”

သည်တစ်ခါတော့ စနေဝန်ခံသည်။ သူက ဘုရားကိုဆန့်ကျင်လိုလို့ တစ်ခါတစ်လေ စိုးမောင်မောင်နှင့်အတိုက်အခံပြောသည်မဟုတ်... ။

ဘာသာရေးအပေါ် လူတစ်ယောက်က သိပ်ကိုအာရုံစိုက်လျှင် ထိုဘာသာရေးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်က အာရုံစွဲလမ်းပြီး မိမိဘာသာရေးကိုပဲ ဦးစားပေးသောကြောင့် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကာကွယ်ရေးတွေ ခေါင်းပါးသွားမှာ စိုးသည်။

စိုးမောင်မောင်မှာ နိုင်ငံအတွက်ကာကွယ်ဖို့ စည်းရုံးလိုက်တိုင်း ဘုရားမကြိုက်တာမလုပ်ဟု ဆိုပြီး ဘေးဖယ်ဖယ်နေတတ်သဖြင့် မင်းရဲဗလတို့လို အဖျက်သမားထုက ပိုပြီးကြီးစိုးလာပြီး မိမိနှင့် စိုးမောင်မောင်လက်မတွဲနိုင်မှာစိုးသည်။

ယခု ဆာလောင်ဆဲမှာ အမှတ်မထင်စားသောကံရတော့လည်း ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်လို့ပဲ စနေအောက်မေ့လိုက်သည်။

စနေဘာသာရေးကို မပစ်ပယ်ပါ။

“ဟိုကောင်တွေက ဘာတွေကို သေနတ်နဲ့လိုက်ပစ်လဲ... ”

“ကိုစနေရာ... တကယ်ကို ထူးဆန်းတာ... မြေတွေနဲ့ သူတို့နောက်ကို မြေတွေလိုက်လာပြီဆိုပြီး ပစ်ခတ်ကြတော့တာပဲ ဘာမြေမှလည်းလိုက်လာတာ ကျွန်တော် မတွေ့ပေါင်... ”

“သူတို့အမှားတစ်ခုခုလုပ်မိကြပြီနဲ့ တူတယ်အစ်ကို... တော့ အစ်ကိုကိုလည်း သူတို့တွေ မသွားကြဘူး... ”

“အဲဒါလည်း ထူးဆန်းတာပဲ... ဒါဟာလည်း ဘုရားက ကွယ်လိုက်တဲ့ အချက်ပဲ ဖြိုးငယ်ရ... ခြောက်... ပြောမယ်... ဖြိုးငယ်ပြောသလိုပဲ သူတို့အမှားတစ်ခုတော့ ထမိလိမ့်မယ်... မြေဥတွေကို ဒီကောင်တွေပြန်ထားတယ်... ”

“ကျွန်တော်တွေ ခဲ့တဲ့ မြေဥတွေလား... ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုစနေရာ... မြေဥတွေလည်းပြန်ရှာရော သူတို့နောက်မြေတွေလိုက်လာပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရတော့ဘူး... ”

“အင်... ဒါဟာ ထူးဆန်းတာဟန်ခဲ... အေးလေ... လူဆိုးလူယုတ်မာဆိုတာတော့ မကောင်းတာနဲ့တွေ့မှာပဲ... သူတော်ကောင်းဆိုတော့လည်း ပေါက်မဲ့မြေက ရှောင်သွားတယ်... ”

စနေထွန်းက ဒါပဲမှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

ဖြိုးငယ်ကတော့ စိုးမောင်မောင်၏ ဘုရားတရားသံဃာရတနာသုံးပါးအား ကိုးကွယ်ကြည်ညိုမှုကို တွေးနေသည်။

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၁)

မင်းရဲဗလတို့နှင့် တိုးလေမလား...။
 အခြားသော သားကောင်အန္တရာယ်နှင့်ပင် ငြိ
 လေမလား...။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းများမှားခဲ့လေမလား။
 စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ဟိုချုံသည်တိုး...။ သည်တော
 ဟိုမျှောင် ချောက်ကမ်းပါးတို့ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ပင်လယ်ကမ်းစစ်
 ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တာက မနက်ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးလုနီးပါး...။
 ရေကလည်း ငတ်လိုက်တာ...။
 ဗိုက်ကလည်း ဆာ...
 လူကလည်း မော...
 စိတ်ကလည်း ပျက်...

ခပ်သွက်သွက်သာ ငိုပစ်လိုက်ချင်ရှေး...
 ဒါပေမဲ့... ဘယ်ဖြစ်မလဲလေ...။
 ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေပဲ မဟုတ်လား...။
 “ခင်ဗျားသစ်ပင်တတ်တတ်လား...။”
 လှိုင်းလုံးတွေ လှိုင်းခေါင်းဖြူများဖြစ်ကာ ကမ်းခြေ
 စပ်သို့ တဝေါဝေါထိုးနေသံတွေကြားမှ စနေကို စိုးမောင်မောင်က
 မေးလေရဲ့...။
 “ကလေးတဝက်တော့ တက်ဖူးတာပဲ... ဘာလဲ... ငှက်
 သိုက်လိုက်နှိုက်ခိုင်းမလို့လား...။”
 “ဘုပဲပြောမလား...။” ငေါက်ဆတ်သည်လို့ပဲ
 ပြောမလား...။
 စနေက ပြန်ဖြေသည်။ သူတို့ပြောနေတာကို
 ဖြိုးငယ်က စိတ်ဝင်တစားကို ငေးနေသည်။ စိုးမောင်မောင်က
 တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။
 “အုန်းပင်တွေ ဒီလောက်ပေါတာဗျာ... အုန်းသီးရှူးစားရင်
 ကျွန်တော်တို့ဗိုက်ပြဿနာပြေနိုင်ပါတယ်...။”
 “ခင်ဗျားတက်ပါလား...။”
 “ကျွန်တော်က မတတ်တတ်ဘူးဗျာ...။”

ဇော်

“ခင်ဗျားကတော့ လူစွမ်းလူစကိုကောင်းတယ်...”

စနေက ချီးကျူးလိုက်ပြီး အုန်းပင်တက် ရာထူးကို

ယူလိုက်၏။ သူ့ဘောင်းဘီခြေထောက်စကို ခြေရင်းသို့ လိပ်တင်

သည်။

“ချောတိုင်စိုက်ပြီဗျိုး...”

စနေက အော်၍အုန်းပင်တစ်ပင်ကို ရွေးတက်

တော့၏။ အဲသည်အုန်းပင်မှာ သူ့နှစ်ရပ်စာကျော်ကလေးရှိသည်။

စိမ်းလန်းသော အုန်းသီးတွေ အပင်မှာ ပြုတ်သိပ်ခဲ

နေ၏။ အုန်းသီးတွေကို အညှာမှ လိမ်လိမ်ပြီး ချွေချသည်။

ယိုနောက် သူတို့သည် အုန်းသီးတွေကို ကျောက်ခဲ

နှင့်လည်းကောင်း၊ စနေတွင်ရှိနေသော ဝက်အူလှည့်ကြီးနှင့်

လည်းကောင်းထိုးခွဲဖိထောင်း စားသောက်ကြသည်။

ရန်သူအရိပ်အခြေကိုလည်း ကြည့်ရသေးသည်။

စနေသည် ပင်လယ်ပြင်ကို မကြာခဏလှမ်းမျှော်

ကြည့်နေသည်။

သူတို့ရောက်နေသောနေရာမှာ ညကနေရာနှင့်

များစွာကွာခြားနေသည်။

သောင်ပြင်တွင် သဲလှိုင်းတွေ ခုံးထနေသည်။

ထွန်းထွန်းထွန်း

ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးတွေနည်းပါးနေသည်။

ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေလည်းမရှိပါ... ။

သည်သောင်ပြင်မှာ ကျွန်း၏တစ်ခုသော သောင်
ခြင်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

စနေမျှော်ကြည့်သော ပင်လယ်ပြင်သည် အဝေး
တွင် ခုံးထ၍မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင် အဝေးမှာပျောက်
ထွယ်သွားသော ရေပြင်သည် ကမ္ဘာတစ်ဘက်စွန်းမှာ ယိုဖိတ်ကျ
ရောက်သွားသလားထင်ရ၏။

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်မှ ရေပြင်ဖွေးဖွေးထက်
တွင် ဘာတစ်ခုမှမမြင်ရပါ... ။

မော်တော်နှင့်အခြားသော ယာဉ်တစ်ခုခုလာချိန်
တန်ပါလျက်မလာပဲနေတာက စနေအတွက် အားမလိုအားမရ
ခံစားမှုဖြစ်စေ၏။

ကမ်းခြေတစ်နေရာသို့... လျှောက်သွားသော
မြို့ငယ်သည် ကမ်းခြေစပ်ကိုကြည့်ကာ လက်ညှိုးထိုးအော်ပြော
နေ၏။

ပင်လယ်မှ ခေါင်းမြီးခြုံဝင်လာသော လှိုင်းခေါင်း
မြို့တို့၏ ဟိန်းဟောက်သံကြောင့် သူမ ဘာအော်သည်ကိုမသိ။

စောညို

စနေက ပြေးသွားသည်။
ကမ်းခြေဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်လာသော ရော
မလိပ်ကြီးတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။

စနေတို့ကိုမြင်သောအခါ လိပ်ကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့
တက်ရာမှ ရပ်သွားသည်။

“နည်းတဲ့ လိပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး... အဲဒီကောင်ကြီးကို ဖမ်း
ကြရအောင်...”

စနေက ကြွေးကြော်သည်။

လိပ်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသည်။ လိပ်ကြီးမှာ စနေကို
မြင်လျှင် သူ၏မာကြောသော အခွံထဲသို့ သူ့ခေါင်းကို သွင်းလျှို
လိုက်သည်။ ခြေတွေလက်တွေကိုလည်း နှုတ်သိမ်းသည်။

“ဒီကောင်ကြီးကို သတ်လိုက်ရင် တစ်မနက်စာတော့မိုက်
အပြည့်သွတ်လို့ရတယ်...”

စနေက ကြွေးကြော်သည်။

သူ့ဝက်အူလှည့်တံကြီးနှင့် လိပ်ခွံထဲထိုးသွင်းပြီး
လိပ် ခေါင်းကိုကော်ထုတ်ရန်ပြင်၏။

လိပ်ခွံကြီးမှာ ငါးယောက်ထိုင်စားပွဲဝိုင်းတမျှကြီး

၏။ သည်လိပ်ခွံကြီးကို စိုးမောင်မောင်က ကြည့်ရှု...

ထိုက်ထိုက်တိုက်တိုက်

“ကမ္ဘာလိပ်ဆိုတာ အဲဒီလိပ်မျိုးကိုပြောတာပဲဗျာ... ကြည့်
ပါလားနည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး... လူတစ်ယောက်တက်
စီးလို့တောင်ရတယ်... သတ်တော့မသတ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ...
လိပ်ဆိုတာရှားပါးတိရစ္ဆာန်ပဲ... ကိုစနေ...”

“ကိုယ်ရှေ့စားဖို့ရောက်လာမှ မသတ်ရင်ငတ်သေနေ
ပေါ့...”

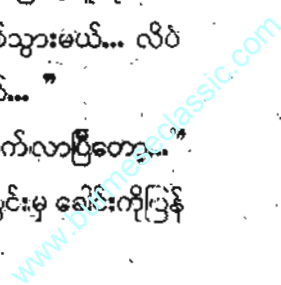
စနေက မကျေမနပ်နှင့်ဆိုတော့ ပြုံးလှူ... ”

“သနားပါတယ် ကိုစနေရာ... လွှတ်ပေးလိုနာကံသည်။
ဘယ်ရှေးကဖန်လို့လဲမသိဘူး... သူများ
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ မြန်မြန်မသွားနိုင်ရှုနပါတက်စီး
ပါနဲ့...”

“ဖြိုးငယ်ပြောရင်တော့ မသတ်တော့ပါဘူး... ဘယ်အပူ
လိပ်ကြီးပေါ် ဖြိုးငယ်တက်စီးကြည့်စမ်း...”

“ဒီလိပ်ကြီးဟာ အပြစ်မဲ့ပါတယ်ဗျာ... အပြစ်မဲ့သူကလည်း...
သတ်ရင် ငရဲကိုကန်ထရိုက်ဆွဲသလိုဖြစ်သွားမယ်... လိပ်
ကြီးကြည့်ရတာ လိပ်မကြီးနဲ့တူပါတယ်...”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း... ခေါင်းကြီးပြန်ထွက်လာပြီတော့...”
လိပ်ကထူထဲသော အုတ်ခွံအတွင်းမှ ခေါင်းကိုပြန်

စောညို

ထွက်ကာ ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးများနှင့် စနေတို့ကိုကြည့်ရှုရသည်။ မျက်လုံးကလေးတွေက မည်းနက်နေသည်။

အခွံ၏ဘေးမှာ ခြေတွေပြန်ထွက်လာသည်။

တက်ရုံလိမ်ခေါင်းကြည့်ရတာ အသည်းယားလိုက်တာ မြေခေါင်း

“နဲ့ ရတုအတိုင်းပဲ... လာ... တက်စီးကြည့်မယ်...။”

ကြရင်း လိပ်ကို ဖြိုးငယ်ကွေးတစ်ကောင်ခေါ်သလိုပင်

ခေါ်သည်။

လိပ်ကြီးမှာ မကြောက်တော့ပါ...။

မြင်လျှင် သူ၏မာငြေ့နှင့် သောင်ပြင်ပေါ်ပြန်တက်သွားလိုက်သည်။ ခြေတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်က ကျားပေါ်ပြေးတက်ခွင့်လိုက်၏။”

အပြည့်ဝယ်... မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးတယ်များအောက် သလာ...။”

စိုးမောင်မောင်က နောက်ပြောင်၏။

လိပ် “ဟာ... ဟိုမှာလာပြန်ပြီး တစ်ကောင်...။”

စနေက အော်လိုက်သည်။ သူဖြောသလိုပဲ

ပင်လယ်ထဲမှ လိပ်တစ်ကောင်ထပ်တက်လာ၏။ ပထမလိပ်ထက် ခန္ဓာကိုယ်ပိုထွားပြီး မြန်လည်းမြန်သည်။

ထွန်းထွန်း

သူသည်လည်း စနေတို့ကို သတ္တဝါအထူးအဆန်း ခန္ဓာတို့ဆိုင်ကြည့်ပြီးမှ ပထမလိပ်ကြီးသွားရာ နောက်ကို ထိုက်တော့၏။

“အခု ဒုတိယလာတာလိပ်ထီးဖြစ်မယ်ဗျာ... ပထမအကောင်က အမပဲဖြစ်မယ်... လိပ်လင်မယားရေထဲကနေ ကုန်းပေါ်ကိုနေပူစာလှုံဖို့ တက်လာတာဖြစ်မယ်...”

“နေပူစာလှုံတာ နေကာမျက်မှန်လည်းမပါကြဘူး...”

ထူးထူးကဲကဲ စိုးမောင်မောင်က ရွတ်နောက်သည်။

လည်းပျော်လာပုံရသည်။

နောက်လိပ်ကြီးပေါ်ကို သူကော စနေပါတက်စီး

ဖြစ်၏။ လိပ်စီးရတာ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။

နေကခြစ်ခြစ်တောက်ပူသော်လည်း အဲသည်အပူ

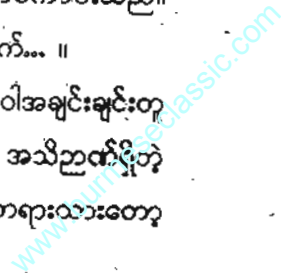
မူလောက်အောင် သူတို့ပျော်နေကြပုံပဲ...။

လိပ်ကြီးတွေကလည်း သဘောကောင်းသည်။

ခြံသွားလိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ တရွေ့ရွေ့သွားလိုက်...။

“မေတ္တာတရားဆိုတာ အဲဒါပဲဗျာ... သတ္တဝါအချင်းချင်းတူကြပေမဲ့ အသိဉာဏ်ချင်းမတူကြဘူး... အသိဉာဏ်ပိုတဲ့

လူက မရှိတဲ့သတ္တဝါတွေအပေါ် မေတ္တာတရားသားတော့

စောညို

သူတို့ကလည်း သိတယ်ဗျာ... ပြန်မေတ္တာထားတယ်...
 တိရစ္ဆာန်တွေဟာလူနဲ့မနီးစပ်လို့ပါ... လူနဲ့နီးစပ်ရင်သိမ်မွေ့
 တာပဲ... မနီးစပ်တာက လူပဲဗျာ... လူလူချင်းသာနီးစပ်နေ
 ကြတာ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်စိတ်ချင်းနီးစပ်ကြ
 တာမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ မေတ္တာတရားဆိုတာ လူလူချင်း
 နီးစပ်ပေမဲ့... စိတ်ချင်းမနီးစပ်တော့ နားမလည်ကြဘူးဗျာ
 ခုမနက်မှာ ကျွန်တော်မြွေနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်... လူလောကရဲ့
 အကြီးမားဆုံးရန်သူပဲဗျာ... ဒါပေမဲ့... သူ့ကိုထားတဲ့
 ကျွန်တော့်မေတ္တာစိတ်ကို သူ့နားလည်တယ်... ရန်မမူဘူး
 မင်းရဲဗလဆိုတဲ့ ကောင်ဟာလူသတ်ပြီး မေတ္တာစိတ်ကို
 နားမလည်ဘူး... ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေတာ”
 “ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲဗျာ...”
 “ခင်ဗျားက သူနဲ့ရန်ငြိုးရှိလို့ သတ်ချင်တယ်ပဲထားပါတော့
 ကျွန်တော်က ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ... ကျွန်တော့်ဖာသာ
 ကျွန်တော်ဘုရားတရားလုပ်နေတယ်... ကျွန်တော့်မိန်းမ
 လည်း သူ့ကြောင့်ဆုံးရှုံးသွားတယ်... သူ့ကို ကျွန်တော်
 မမုန်းပါဘူး... ရန်ငြိုးလည်းမထားပါဘူး... ဘာကြောင့်
 သူက ခင်ဗျားနဲ့ သူ့ဇာတ်လမ်းကြားမှာ သတ်ချင်ရတာ

ငရဲကန်ထရိုက်က

လဲ... ကျွန်တော့်မေတ္တာစိတ်ကို သူ့နားမလည်လို့လား...”
 “မင်းရဲဗလဆိုတဲ့ကောင်ဟာအမေရိကန်ကဒဗလျူဘု(ရ်)
 လိုကောင်မျိုးဗျာ... မေတ္တာစိတ်မရှိပဲ လျှောက်ရမ်းချင်နေ
 တဲ့ကောင်ပါ...”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပြောနေကြသည့်အမျိုး
 သားနှစ်ဦး၏စကားကို ငြိုးငယ်ကစိတ်ဝင်စားဟန်မရှိပါ။
 သူတို့လိပ်စီးလို့ဝတော့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။
 ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှပတ်ပြီး လျှောက်ကြ၏။ တစ်
 မိုင်ကျော်နှစ်မိုင်လောက် လျှောက်တော့ တန်ကေးလှေကို မြင်ကြ
 ရ၏။
 ကျောက်တောင်ကျောက်တန်းတွေကြားထဲ လှိုင်း
 ခေါင်းဖြူတို့ ခေါင်းလျှိုးဖြတ်ကျော်ကာ လှိုင်းသံတဝေါဝေါနှင့် ရိုက်
 ခတ်နေပုံတွေက တစ်မျိုးနားထောင်ကောင်းသည်။
 ရန်သူ့အရိပ်အခြေကိုကြည့်၏... ။
 လူရိပ်လူယောင်ကို မမြင်ရပါ... ။
 ညက သူတို့စခန်းချသော မီးပုံဟောင်းနေရားကို
 သွားကြည့်၏။
 စားကြွင်းစားကျန်များ ရှိလေမလားလို့... ။

အဲဒါအစားတစ်နေရာတွင် တယ်သကောင့်မသား
စွန့်ပစ်ခဲ့သည်မသိသော အပုံတစ်ပုံကိုသာ တွေ့ခဲ့၏။

“ထို့... စားချင်တာတွေ စားပြီး ဖင်သရမ်းပစ်ခဲ့တယ်...
တော်ဟော်ရက်ရောတဲ့ကောင်တွေပဲ...”

မျက်နှာရှုံ့ခဲ့ကာ စိုးမောင်မောင်ကပြောတော့
ဖြိုးငယ်က ရယ်မောရင်း...

“သူတို့စားကြွင်းစားကျန်က ဒါပဲ အစ်ကိုရဲ့...”
“ထို့...”

စိုးမောင်မောင်တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်အား
ပုံနားက သဲပြင်ပေါ်တွင်ဖျတ်လက်သော စနေက တစ်နံတစ်ရာ
မြင်သဖြင့် ကောက်ယူလိုက်၏။

ကြေးပြားလေး... ။

သူ့ဆီမှ မင်းရဲဗလရှာဖွေတွေ့ရှိယူသွားသော

ကြေးပြားလေး... ။

“ဘာလဲဟင်...”

အနားမှ ဖြိုးငယ်ကမေးသည်။

“ကြေးပြားလေးပါ... တို့ဆီက မင်းရဲဗလယူသွားတဲ့
ပြားပါ...”

ကြေးပြားကိုအိတ်ထဲထည့်... ။ အမ်(မ်)ဆယ်
ခြောက်ကိုပခုံးတွင်တင်ပြီး စနေက ကန်ကေးလှေရှိရာကို မျှော်
ကြည့်၏။

“အခွင့်တော့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပဲ -ကိုစိုးရေ... ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်မော်တော်မမောင်းတတ်တာ ခက်တယ်ဗျာ...
နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ထဲက... မင်းသားလို လေယာဉ်တွေ
လေယာဉ်မောင်း၊ သင်္ဘောတွေ သင်္ဘောမောင်း...”

“အို... တော်ပါတော့... အဟင်း”

ဖြိုးငယ်က ပြောကာ မပွင့်မလင်းရယ်သည်။

“အေးလေ... အဲဒီလိုမောင်းတတ်ရင် စနေထွန်းကောင်းမှာ
ပဲလို့... အခုသာ မော်တော်မောင်းတတ်ရင် တန်ကေးလှေ
က စက်ကိုမောင်းသွားရုံပဲ... လူမရှိဘူးဗျာ... ဒါအကွက်
ကောင်း...”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... အခုနေအခွင့်အရေးပေးတုန်း...”

“ခင်ဗျား မောင်းတတ်လား...”

“မော်တော်ကားနဲ့ ကြက်ငှက်ခွေးပဲ မောင်းတတ်တယ်...
ကိုစနေရာ... တောက်... ကျုပ်”

“ခင်ဗျားက တကယ်တော်တဲ့ သူပဲ...”

“ဟုတ်တယ်နော်... အခုနေ့ ကိုစနေဖြစ်ဖြစ်... အစ်ကိုဖြစ်
ဖြစ်... ကျမ်း(စ်)ပွန်းမင်းသားလို ဖြစ်ရင်သိပ်ကောင်းမှာ—
ကျမ်း(စ်)ပွန်းမင်းသားက ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူမလုပ်တတ်
တာ မရှိဘူး...”

ကျမ်း(စ်)ဘွန်းကို ကျမ်း(စ်)ပွန်းလို့ပဲ ဖြိုးငယ်ကပြောပြီး
တစ်ခုခုကိုသတိရသလို...

“အဲ... အဲ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

“ဘာလဲ ဖြိုးငယ်...”

စနေကပြောတော့ သူမက တန်ကေးလှေကို
လက်ညှိုးထိုးပြခြင်း...

“ခုနေ့လူမရှိတုန်း... တန်ကေးလှေပေါ်ကနေ အစားအ
သောက်တွေ သွားယူစားသောက်ကြရင်ကောင်းမယ်—
ဖြိုးငယ်တို့ရှိကွာရတာပေါ့...”

“ဟာ... အဲဒါကြီးတော့ ငါမကြိုက်ဘူး... ပိုင်ရှင်မရှိတုန်းဟု
တာဟာ ခိုးတာနဲ့အတူတူပဲ... ဒါကြီးတော့ ငါမလုပ်ချင်
ဘူး...”

စိုးမောင်မောင်က ကန့်ကွက်သည်။ ဖြိုးငယ်၏
ကြံဉာဏ်ကို သဘောကျသော စနေက...

“ကိုစိုးကလဲဗျာ... ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘုရားတရားဘက်ကပဲ
တွက်နေတာကိုး... ကျွန်တော့်တို့ ဒါနဲ့မှဒီလိုမလုပ်ရင်
ဘာနဲ့စားကြမလဲ... လူရွှင်တော်တစ်ယောက်ပြောသလို
ဒါနဲ့မှဒီလိုမလုပ်ရင် ဒါမစားရဘူး... ဒါမစားရရင် ဒါမဖြစ်
တော့ဘူး... ဒါမဖြစ်တော့ရင် ဒါမလာတော့ဘူး...”

ပထမပါးစပ်ထဲအစာသွတ်ဟန်ပြု၏။

ဒုတိယ ဗိုက်ကိုပွတ်ဟန်ပြု၏။

တတိယ ဖင်မှချွေးမထွက်တော့သည့်ဟန်ပြု၏။

စနေ၏ပြပုံကိုကြည့်ကာ ဖြိုးငယ်က အူတက်မ
တက်ရယ်မောသည်ကို စိုးမောင်မောင်ပင်ဖြိုးရယ်မိ၏။

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်လုပ်... ကျုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး...”

“ခင်ဗျားစကားတစ်ခုမကြားဖူးဘူးလား... ကိုယ့်မချည့်
အမိတော်လည်း သားတော်ခွဲတဲ့... ငါဝမ်းပူဆာမနေသာ
အဖြေရှာရတယ်တဲ့... ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန်က အီရတ်မှာစစ်ဖြစ်
တယ်... လူတွေက ငတ်ပြတ်တော့ အချင်းချင်းလုယက်ကြ
တာပဲ... ခင်ဗျားလို သူတော်ကောင်းစိတ်ထားနေရင်ငတ်
ပြီးသေကြမှာ...”

“ငတ်ချင်ငတ်ဗျာ... လုယက်တာတို့ ခိုးစားတာတို့ ကျုပ်

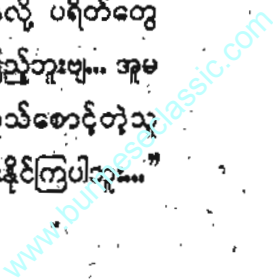
ဝါသနာမပါဘူး... ကျုပ်တစ်ချိန်တုန်းက ဘုရားတရားပစ်
 ပယ်ဖူးတယ်... ကျုပ်ရော ယမင်းရောဆင်းရဲခဲ့ဖူးတယ်...
 ကျုပ်ဆရာတော်တစ်ပါးနဲ့ တွေ့တော့ ဆရာတော်က ဟဲ့-
 နင်တို့ဆင်းရဲတာအတိတ်ကကမဟုတ်တာလုပ်ခဲ့မိလို့
 ဆင်းရဲတာ ခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ကောင်းတာလုပ်ရမယ်...
 ဘုရားတရားကိုကြည်ညို... ဘုရားရဲ့တရားတော်တွေကို
 လိုက်နာလေးစား... သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာထားလို့ဖြော
 တယ်... ယမင်းက စီးပွားရေးလိုက်စားနေရတော့ ကျုပ်
 လောက်မမြဲနိုင်ဘူးလေ... ကျုပ်ဘုရားတရားကို ယုံကြည်
 စိတ်ချမှုနဲ့လုပ်တော့ ကျုပ်တို့စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာ
 တယ်... နောက်တက်လာတယ်... ဒါဟာ ဘုရားတရားကို
 ယုံကြည်လို့ပဲဆိုတာ ကျုပ်သိစာယ်... ဒါကြောင့် ယမင်း
 သေခဲ့ပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲတစ်ခုထိခိုက်လာရင် ဘုရားနဲ့ပဲ
 ဖြေတယ်... တရားနဲ့ပဲဖြေတယ်... ဘယ်သူတွေတရား
 ပျက်ပျက် ကိုယ်မပျက်ဖူးလို့ မှတ်စားတယ်... ”

“ခင်ဗျားစကားပြောတာ ကျွန်တော်တို့ကပဲ တရားပျက်
 နေသလိုဖြစ်နေပြီ...”

“ကျွန်တော်စကားပြောမှားသွားရင် ကျွန်တော်တောင်းပန်

ပါတယ်... ကိုစနေ ခုဟာက ခင်ဗျားကို တရားပျက်တယ်
 လို့မပြောပါဘူး... အိန္ဒိယဒါနကဆိုတာ အရှင်မပေးသော
 ပစ္စည်းကိုယူခြင်းဟာ အပြစ်ရှိတယ် အလှူမဖြစ်ဘူးလို့
 ဆိုလိုတာပါ... မင်းရဲဗလတို့က လူဆိုးခါးပြုဖြစ်ပေမဲ့
 သူတို့မှာတော့ ပစ္စည်းရှင်ဆိုတဲ့သဘောတရားရှိကယ်...
 ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အခုအရမ်းစိုက်ဆာနေပေမဲ့မလုပ်
 ဘူး... မယူဘူး... ခင်ဗျားတို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့သဘော
 ပဲ...”

“ခင်ဗျားက အရမ်းအယူသန်တာကိုး... တစ်နေ့အစွန်း
 ရောက်သွားလိမ့်မယ်... နိုင်ငံရန်သူတွေကို ဖြိုဖျက်ရ
 အောင်ဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားက ငါးပါးသီလနဲ့ပြောတယ်
 အခုအစာရေစာရှာမယ်ဆိုတော့လည်း ခင်ဗျားက ငါးပါး
 သီလကိုပဲပြောတယ် ခင်ဗျားမလိုက်ချင်နေမှာ ကျွန်တော်
 နဲ့ဖိုးငယ်လှေဆီသွားပြီးအစားအသောက်တွေရှာမယ်...
 စိုက်ဆာတယ်ဗျ... ဘုရားချည်းရှိခိုးနေလို့ ပရိတ်တွေ
 ဂါထာတွေချည်းရွတ်နေလို့ချည်း စိုက်ဖန်ညှဲဘူးဗျ... အခု
 တောင့်မှသီလစောင့်နိုင်မယ်တဲ့... ဥပုသ်စောင့်တဲ့သူ
 တောင် ထမင်းအဝမစားပဲ ဥပုသ်မစောင့်နိုင်ကြပါဘူး...”

“အေးဗျာ... ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ်ပဲ...”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ လူ့လောကကြီးမှာ လူလူချင်းပေါင်းသင်းနေကြရတာကိုစိုး... လူ့လောကရဲ့ တိုးတက်ကြီးပွားဖို့အတွက် ငရဲကိုဘေးချိတ်ပြီး မွေးမြူကြရမယ်... စားနပ်ရိက္ခာတွေထုတ်လုပ်ရမယ်... အားကြီးသူကလည်း အားနည်းသူကို အဲဒီလက်နက်နဲ့ မဖိနှိပ်မညှင်းဆဲရင် ပြီးတာစဲ ကျွန်တော့်တို့လည်း ဘာသာရေးရှိပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဘာသာရေးဟာဘာသာရေး... လူမှုရေးဟာ လူမှုရေးပဲ မရောယှက်သင့်ဘူးပေါ့... ခင်ဗျား ဘုရားတရားကြည်ညိုတာထက် ကျွန်တော်လေးစားပါတယ်... ထောက်ခံပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုသတ်မဲ့လူ သူများကိုသတ်မဲ့လူကိုတော့ ကြည့်နိုင်လောက်တဲ့အထိ ဘုရားတရားမဖက်နိုင်ဘူး ကိုစိုး- ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီမဟုတ်လား... ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးကိုယ်ရပ်ရွာကို ထိလာရင်တော့ ဘုရားတရားကြည်ညိုလေးစားတာကိုပစ်ပယ်ပြီး ချရမှာပဲ... ခင်ဗျားကတော့ ခင်ဗျားကိုသက်သက်မဲ့ရန်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂလိကဆိတ်ကိုလေးနဲ့မှတ်ထုတ်ချင်ထုတ်မယ်... ကျွန်တော့်ကတော့ ရန်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂလိကဆိတ်ကို ချေဖျက်ပစ်မှာပဲ... အဲဒီလိုပဲ မင်းရဲပလတ်

လို ဖောက်ခွဲရေးသမားတွေ... ပြည်သူရဲ့ရန်သူကိုတော့ ကျွန်တော်ချမှားပဲ...”

“ကဲ...ကဲတော်ကြတော့...တော်ကြပါတော့ရှင်...တန်ကေးကိုသွားပြီး စားသောက်စရာယူဖို့ ပြောမိတဲ့ ကျွန်မပဲအပြစ်ဖြစ်နေပြီ... လူစိတ် လူအခွင့်အရေးအရ ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်လုပ်... သူများကိုမထိခိုက်ရင်ပြီးတာပဲ... ဟုတ်ပြီလား... နော်... ဒီတော့ ကျွန်မနဲ့ကိုစနေနဲ့ လှေပေါ်သွားအစားအသောက်ရှာမယ်... ကိုစနေကလည်း သူယုံကြည်ချက်ကို မပြောပါနဲ့တော့... လောကမှာ စကားရှိတယ်လေ... ဘုရားဖက်ရင် အသက်ရှည်တယ်... တရားဖက်ရင်အမျက်ပြေ... သံဃာဖက်ရင် ရမ္မက်ကြွတယ်တဲ့... ဒီတော့ အစ်ကိုလုပ်တာပြောတာတွေဟာလည်း မှန်ပါတယ်... ကိုစနေဖက်ကလည်း လူမှုရေးဖက်ကကြည့်ပြောတာမှန်ပါတယ်... ကဲ... တော်ကြတော့...”

ကိုဖီအာနန်မဟုတ်တောင် ဖြိုးငယ်က ကြားဝင်ဇွတ်ဖက်ပြီး ကိုဖီအာနန်ပုံစံမျိုးလုပ်ကာ ငြိမ်းချမ်းရေးညီပေး၏။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်မှာ... တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်စိတ်ဆိုးချင်းတော့ မရှိကြပါ။ စနေက ကိုယ်ကိုဆန့်ရင်...

“ခင်ဗျားအတွက် စားစရာတွေယူခဲ့မယ်...”

“မယူလာနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော်က ကြားသား မြင်သားစားတာမဟုတ်ဘူး...”

“ဘာလဲ ကြားသားမြင်သား...”

နားမလည်သလို မေးလိုက်တဲ့ ဖြိုးငယ်အမေး... စနေက အသံချောက်ကပ်ကပ်နှင့် ရယ်ပြီး...

“ကြားသား မြင်သားဆိုတဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်က သူစားမယ့်အစားအစာဟာ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ သတ်စားတာတွေရင်... သူတစ်ပါးကသတ်ခဲ့ပါတယ်လို့ပြောပြီး သူ့ကိုကွေးမွေးခဲ့ရင် ခိုးခဲ့ပါတယ်လို့ ကြားခဲ့ပါတယ်လို့ကြားတာ သိရင် အဲဒီအစားအသောက်ကို သူ့မစားတော့ပဲ လုံးဝရှောင်ကြဉ်လိုက်တယ်...”

“ဒါဆို ငတ်တော့မှာပေါ့...”

“သူ့အယူအဆနဲ့သူပေါ့...”

ဖြိုးငယ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားမလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အတွက်တစ်ခုလုပ်ပေး... ကင်းစောင့်ပေး...”

“စောင့်ပေးမယ် စိတ်ချ...”

“ဟောဒီသေနတ်ကိုယူထား... ခင်ဗျားမပစ်ချင်လည်း...”

ရန်သူလာရင်ထောင်ဖောက်အချက်ပေးလိုက်...”

သေနတ်ကို စနေက ကမ်းပေးလိုက်သည့်အပြင် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံပစ်ခတ်ရမည်ကို သေနတ်ကိုအသုံးပြုနည်းသင်ကြားပေး၏။

“အစ်ကို ဘာစားမလဲ...”

“တို့အတွက် အစားမရှားပါဘူး... ဟိုမှာ...”

ဖြိုးငယ်၏အမေးကို စိုးမောင်မောင်က အုန်းပင်တွေကို လက်ညှိုးထိုးရင်းပြန်ဖြေသည်။

“သက်သတ်လွတ်ပေါ့... ကောင်းပါတယ်... ကဲအစ်ကိုရေသွားကြစို့...”

ဖြိုးငယ်နှင့်စနေရေစပ်သို့ ပြေးဆင်းကာ ကျောက်ချွထားသော တန်ကေးလှေဖက်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး လက်ပစ်ကူးသွားကြသည်။

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၂)

ကမ်းစပ်နှင့်ဝေးရာသောပြင်မှာပြင်းနေကာတံလျှပ်
တွေက တရှိန်းရှိန်းဝေသလိုဖြစ်နေသည်။

အေးမြသော အုန်းပင်ရိပ်တွေအောက်သို့ စိုးမောင်
မောင်ရွှေထိုင်လိုက်ပြီး နှုတ်မှ ဂါထာတွေ ပရိတ်တွေကို ရွတ်ဆိုနေ
သည်။

သူရွတ်ဆိုသော ဂါထာတွေအစွမ်း၊ ပရိတ်တော်
တွေအစွမ်းကို သူ့ပီသိသည်။

အဲသည် ဂါထာတွေ ပရိတ်တွေကို ရွတ်လိုသော
ဘေးကလွတ်ခဲ့တာကလည်း ယမင်းသော်ရှိစဉ်မှ ယနေ့အထိအ
ကြိမ်ပေါင်းသုံးလေးကြိမ်ရှိနေပြီ... ။

ဂါထာတွေ ပရိတ်တွေကို တိုးတိုးကလေးဌာန်
ကရိုဏ်းကျကျရွတ်ဖတ်နေတာ အချိန်အနည်းငယ်ကြာမြင့်သွား
ချိန်မှာ သူ့စိတ်က အလိုလိုသိလာ၏။

သားရဲသည် သားကောင်အနံ့ကိုရသာလို သူ့စိတ်ထဲ
တွင် အန္တရာယ်အနံ့ကိုရလာသည်။

တစ်ခုခုသည် သူ့ကိုရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေ
သည်ဟု ထင်၏။ ဂါထာတွင် သူ့နောက်ဆုံးရွတ်ဆိုသော ဂါထာတ
သံစုဒွေဂါထာဖြစ်သည်။

ဟိုဟိုသည်သည် ဂါထာရွတ်ရင်းကြည့်သည်။

“ဟေ့... ဟိုကောင်ရပ်စမ်း...”

မျက်လုံးတစ်ဖက်ပိတ်နှင့် လူက လှမ်းအမိန့်ပေး
သည်။ သည်ငနဲက မင်းရဲလပါ... ။

သည်မှာတော့ စိုးမောင်မောင်က လျင်မြန်လွန်း
သည်။

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်ရိုင်ဖယ်ကို မြေပေါ်မှဆွဲယူ
ကာလေထဲသို့ နှစ်ချက်ထောင်ပေါက်လိုက်သည်။

ထိုင်းခနဲ ထိုင်းခနဲခပ်အုပ်အုပ်သေနတ်သံက ပတ်
ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ လွင့်ပါးသွားသည်။

ဧည့် ပို့

သူတို့ကို ပစ်သည်အထင်နှင့် မင်းရဲဗလတို့က
အကာအကွယ်နေရာယူလိုက်ကြသည်။

သူတို့သေနတ်များနှင့် စိုးမောင်မောင်ကို ဝိုင်းအုံ
ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။

ဒိုင်း... ဒိုင်း

ထိန်း... ထိုင်း

ခုံ... ခုံ...

သေနတ်သံမျိုးစုံ... ။

ကျည်ဆန်မျိုးစုံတွေ လေထဲဖြတ်ထွက်သွားကြ၏။

စိုးမောင်မောင်ထင်လိုက်သည်... ။

မိမိတော့ ကြွသွားပြီလို့... ။

ကျည်ဆန်တွေကလာသည်... ။ ရန်သူက သူနှင့်

ကိုက်နှစ်ရာနီးပါးရှိသည်။ လေထဲတွင်ဖြတ်ဖြတ်လာသော ကျည်
ဆန်မျိုးစုံက သူ့ဆီသို့တိုက်ရိုက်မလာပဲ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ဝိုက်
သို့သာ ရွှီးခနဲ ဖန်းခနဲဖြတ်သန်းထိမှန်၏။

ရွှီးခနဲ လေထဲကျည်ဆန်တိုးသံ... ။

ဖန်းခနဲက သူ့ဘေးတစ်ဝိုက်က အုန်းပင်တွေကို ထိ

မှန်သံ...

အရမ်းအုံ့သြဗို့ကောင်းတာပဲ... ။

ပို့ ထိုက်ထိုက်တ

တစ်ခြားလူသာဆို ဒီလောက်ဝိုင်းပစ်နေကြရုံနဲ့
ဆန်ကာပေါက်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

သေနတ်ကြီးကိုင်လျက် တန်းလန်းမှာ ခြေဦးတည့်
ရာတောထဲသို့ စိုးမောင်မောင်တစ်ယောက်ဝင်ပြေးတော့၏။

“စနေရေ... မင်းသေနတ်ကြီးက ငါ့ကိုပြန်ချနေပြီဟ... ”

သည်သေနတ်ရှိနေလို့ သူကိုဝိုင်းပစ်နေသည်ဟု
ထင်သည်။ ခြေဦးတည့်ရာပြေးသော် နောက်တက်မှာရှိနေသော
မင်းရဲဗလ၏ပြာနောက်နောက်ဒေါဖေါင်းသံ... ။

“နှင့်မေကလွှားပြေးပြီးဟ... ပြေးပြီ... လိုက်ကြစမ်း...”

နောက်ကလူ့အဖွဲ့က တရနင်းကြမ်းလိုက်ကြတော့
၏။

“ပြေးပြီဟေ့... ပြေးပြီ...”

“ဟေ့ကောင်မပြေးနဲ့... ပစ်ကွာ... ပစ်”

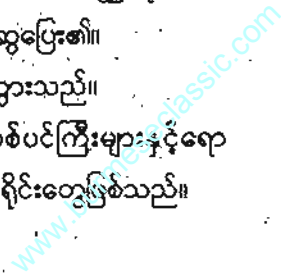
ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...

သေနတ်သံတွေနောက်မှပေါ်လာသည်။ စိုးမောင်
မောင်က သူ့ကိုထိမှန်မှာစိုးလို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွပြေး၏။

အနည်းငယ်အလှမ်းကွာသွားသည်။

ဤမှာပင် နောက်တွင်သစ်ပင်ကြီးများနှင့်ရော

ထွေးပေါက်ရောက်နေတာက ကိုင်းပင်အရိုင်းတွေဖြစ်သည်။

စောဦ

မြေများ၊ အဆိပ်ကောင်များကိုတောင် မကြောက်
နိုင်ပဲ ကိုင်းတောထဲပြေးဝင်သည်။

တစ်နေရာမှာ ဝင်ခိုပုန်းနေလိုက်၏။
စိုးမောင်မောင်ရင်မှာ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ကာ ခြေ
ဖျား၊ လက်ဖျားတွေတောင် တုန်နေ၏။

သေနတ်ကြီးကိုသာ ပိုက်ထားသည်။ အဲသည်သေ
နတ်ကို ဘယ်လိုအသုံးချပစ်ခတ်ရမည်ကို စိတ်မကူးမိ... ။

“ဒီကိုင်းတောထဲမှာ ပျောက်သွားတာကွ...”

“ရှာကြစမ်းကွ...”

ဒေါနှင့်မောနှင့် မင်းရဲဗလ၏ပြောလိုက်သံကို သူ
ကြားလိုက်ရသည်။

မြေတွင် စိုးမောင်မောင်ဝပ်ပုန်းနေသည်။
သူ့အနားတွင် လူတွေ၏ ခြေထောက်တွေဖြတ်
သန်းသွားတာတွေကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။

ကိုင်းပင်တွေမှာ ကျွန်းပေါ်တွင်ထူထူထဲထဲနှင့် မြင့်
မားစွာပေါက်နေကြလို့ လူတစ်ယောက်ကိုင်းတောထဲဝင်သွားလို့
ကတော့ ရှာနိုင်ဖို့ခက်လှပါတီခြင်း... ။

ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ရှာရသလိုရှိချိန်မည်သာ... ။

ထွန်းထွန်းထွန်း

စိုးမောင်မောင် ခေါင်းထက်တွင် ကိုင်းပင်တွေမိုး

နေသည်။

လူတွေရှာဖွေနေစဉ် ‘မြေ... မြေ’ဟု အော်သံကြား
လိုက်ရ၏။

“ဟ...မြေစိမ်းကြီးကွ...မြေစိမ်းခေါင်းပွကြီးနည်းတာမဟုတ်
ဘူး... ထိလို့ကတော့ အကြွပဲ...”

“မနည်းဘူး လက်မောင်းလုံးလောက်ရှိတာပဲ... အရည်နဲ့
မြည်းဖို့ယူလာခဲ့ဟေ့...”

“သတိထားနော်... မြေတွေရှိတယ်... အေးသောင်လက်
မြန်လို့ပဲ... အောင်ဗလ... မင်းဟိုဘက်ကိုသွားရှာ... တို့
ဒီဘက်ကိုရှာမယ်...”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အော်သံတွေ... ။

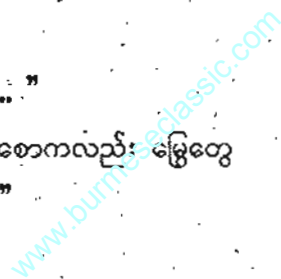
မြေဆိုတာကြောင့် စိုးမောင်မောင်ပင် သတိထား

နေရ၏။

ဒိုင်းခနဲပစ်သံ... ။

“တွေ့ပြန်ပြီ မြေဟောက်ကြီးကွ...”

“မြေတွေပေါလှချေလား... စောစောကလည်း မြေတွေ
တွေ့လို့ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ...”

ဟောပြော

“အေးသောင်... သောက်ကောင်ငပေါ... ဘာမြေလဲ...မင်း တို့သာ ပြေးကြတာ ငါတွေဘာမြေမှ မတွေ့ဘူး...”

“ဆရာရယ်... ဆရာမျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဘယ်လို လုပ်မြင်ရမှာလဲ... မြေတွေက ဟိုကြောင်သည်ကြားက ထွက်လာတာတွေ...”

“မင်းကွာ... ငါပစ်လိုက်ရ...မသာပေါ်နေတော့မယ်... ခုရှာ နေတာ မင်းပထွေး စိုးမောင်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရှာနေ တာ... မြေရှာနေတာမဟုတ်ဘူး... ငါတီးထည့်လိုက်ရ... ဖင်ထဲကျည်ဆန်တွေ အပြတ်လိုက်ဝင်သွားတော့မယ်... တိတ်... ကျန်လူတွေ စိတ်ဓာတ်ကျအောင်ပြောမနေနဲ့...”

ဒေါသသံနှင့် ဖြည့်တွန်တောက်တီးသံက... မင်းရဲ

ဗလအသံဖြစ်ပြီး စိုးမောင်မောင်လက်ျာဘက်မှ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ရှာကြသည်... ။

တစ်ယောက်က ကိုင်းတောကို မီးရှို့ရန်အကြံပေး

၏။ အဲသည်အသံကြောင့် စိုးမောင်မောင်ရင်ခုန်သွားသည်။

“ဟာ... ပျားတွေဟေ့... ပျားတွေ ဘယ်ကထွက်လာမှန်း မသိဘူး... သတိထားကြဟေ့...”

“မရှိတော့ပါဘူးကွာ... ကိုင်းတောထဲမှာ ပျားစွဲဖို့နေရာရှာ နေတာနဲ့တူပါတယ်... ကိုင်းပင်မီးရှို့လိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

ထိုကုန်ထိုကုန်

ပေါက်ကရ အကြံပေးသော... အဲသည် ငနဲကို စိုးမောင်မောင် အာဖွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။

ကိုင်းတောထဲ မီးလောင်လျှင်မလွယ်... ။

သူ့အတွက် ပြေးပေါက်မရှိ... ။

စနေတို့နှင့် လိုက်မသွားမိသည်ကိုပဲ နောင်တရမိ

သလိုလို... ။

“ရှာကြစမ်းကွာ... ဒီကောင် ဒီထဲမှာပဲရှိမှာ... ကိုင်းပင် တွေထဲ သူပုန်းရုံက လွဲပြီးတစ်ခြားဝင်ပုန်းစရာနေရာမရှိ ပါဘူး...”

မကြာမီပင် စိုးမောင်မောင်ကို လူတစ်ယောက် တွေ့သွားသည်။ သူက အောင်ဗလ... ။

အောင်ဗလသည် စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာတတ်သူမို့ ဓဝ် လျောင်းနေသော စိုးမောင်မောင်ကို ကိုင်းပင်တွေကို ဖြိုကြည့်ရာ ခုတွေ့သွားသည်။

စိုးမောင်မောင်က အောင်ဗလကို ပစ်ဖို့ရန် စိတ်မ တူ... ။

သူကပဲ အောင်ဗလကိုမျက်နှာချိုသွေးလို့ စင် ဖြည်းဖြည်းလေးနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

အောင်ဗလမျက်နှာကြီးက တင်းမာလာ၏။

သူ့လက်ထဲရှိ အေကေလေးဆယ့်ခုနစ်မောင်းပြန်
ရိုင်ဖယ်နှင့် စိုးမောင်မောင်ကို ပစ်ဖို့ချိန်လိုက်သည်။

စိုးမောင်မောင်မျက်နှာတွင် အပြုံးတွေတဖြည်း
ဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူက ဘုရားကို အောက်မှေကာမျက်လုံးကလေး
အကြောင်သားနှင့် အောင်ဗလကို ကြည့်နေသည်။

“အား...”

အောင်ဗလ အော်လိုက်သည်။

လက်မှသေနတ်ကို လွှတ်ချကာ ရော်ဘာဖိနပ်စီး
ထားသော ခြေထောက်ကို ကြောက်လန့်တကြားငုံကြည့်၏။

မြေဟောက်တစ်ကောင်... ။

သူ့ခြေထောက်နားတွင် ပါးပျဉ်းထောင်နေရာမှ ဖြဲ
ပျဉ်းကိုချပြီး တလိမ့်လိမ့်နှင့် ကိုင်းပင်တွေ ကြားထဲဖြတ်ပြေးခေါ်

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့...”

မင်းရဲဗလအသံ...

“ဆရာ...ဆရာလုပ်ပါဦး... ကျွန်တော့်ကို မြေ... မြေပေါက်
သွားပြီ...”

စိုးမောင်မောင်ကြောင်ကြည့်နေရာမှ သတိရထ
၏။ ချက်ချင်းကမူးရှူးထိုးပြေးတော့သည်။

အနားတွင် ဟိုလူသည်လူတွေ့ရာ တွေ့သည့်သူကို
တွန်းထိုးပြေး၏။

သူပြန်ပြောရာက ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီပဲ ဖြစ်သည်။

သေနတ်သံတွေ ကြားရ၏။

ထူထပ်သော ကိုင်းပင်တွေကြားထဲ ကျည်ဆန်တွေ

တိုးမပေါက်...

ဒါပေမဲ့... လူအုပ်ကောင်းကောင်းနှင့် ဝိုင်းလိုက်

ကြ၏။

ကမ်းစပ်ရောက်ခါနီး ကနစိုးပင်ကြီးတစ်ပင်နား

တွင် စိုးမောင်မောင်ပစ်လဲကျသွား၏။

မောမောနှင့် သူထသည်။

ကုန်အထမှာ လူတစ်ယောက်က မီလာသည်။ သူ

လက်ထဲက ကာဘိုင်နှင့်ပစ်ထည့်သည်။

ချောက်ခနဲ အသံ...

ကျည်ဆန်က ကျည်ဆန်ထဲမှာရှိတော့ဟန်မတူ...

ဗွတ်...

လက်မြန်ခြေမြန်ရှိသူမို့ သေနတ်ဒင်က စိုးမောင်

မောင်ခေါင်းပေါ်ကျလာသည်။

သူမေ့သလိုဖြစ်သွား၏။

သေနတ်နှင့်ထုသူက နောက်တစ်ချက် ထုမည် အပြု...

“ဟေ့... တော်ပြီ... မလုပ်နဲ့...”

လှမ်းတားလိုက်သူက နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုနှစ်ငရဲ၏ ကန်း မင်းရဲဗလ...။

စိုးမောင်မောင်ပြန်သတိရလာတော့ လူတစ်စုထဲ ပိုင်းပြီး သူ့ကိုငုံကြည့်နေကြလေသည်။

သူတို့မျက်နှာတွေကို အောက်မှစိုးမောင်မောင်ထံ တွေ့နေရ၏။

“ထစမ်း...”

မင်းရဲဗလက သူ့ဖိနပ်ကြီးနှင့် စိုးမောင်မောင် နံဘေးကိုဝိတ်ကန်သည်။

စိုးမောင်မောင်က စိတ်ဆိုးဟန်မပြု...။ သူက စိတ်လောက်အသိဉာဏ်မရှိလို့ လုပ်တာမို့ သည်းခံရပေမယ့်...။

စိတ်ထဲက ကြောက်မိသော်လည်း... မျက်နှာထဲ ကြောက်မိဟန်မပြု။

လက်ထဲမှ အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်ကို အဝေးထဲ နေရာသို့လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ အေးချမ်းနေသော စိုးမောင်မောင်

ရုပ်သွင်ကို မင်းရဲဗလကြည့်ပြီး လေးစားရမလို ဒေါသဖြစ်ရမလို ခံစားနေရသည်။

နောက်ထပ်တော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန် မှုမပြုပါ။

စိုးမောင်မောင်ကအထက်ကိုမော့ကြည့်၏။ ကနစိုး ပင်၏ထွက်နေသော အကိုင်းတစ်ခုတွင် ပျားအုံကြီးတစ်အုံကိုတွေ့ ရပြီး ထိုပျားအုံတွင် မည်းနက်သောပျားတွေအုံဖွဲ့စွဲနေ၏။

စောစောက... ကိုင်းတောထဲတွင် အော်သံကြား လိုက်သည်။ ယင်းပျားအုံမှ ပျားတွေပျံသန်းနေတာ ဖြစ်မည်။

အောင်ဗလ၏ အလောင်းကို လူနှစ်ယောက်က သယ်ပိုးလာကြသည်။

“မြွေတော့ မတွေ့ဘူး... ကိုက်လိုက်တာတော့ ချက် ကောင်းပဲ...”

ထမ်းလာသူတွေထဲမှ တစ်ယောက်ကပြောပြီး အလောင်းကိုမြေပေါ်သို့ ချလိုက်၏။ အော်ဗလမှာ ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့ ကာ ဆန့်ဆန်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဒီကျွန်းကကျွန်းအတွင်းမှာ မြေပေါ်တယ်ကွ... မြွေဟော့က် များတယ်... သိပ်သတိထားရတယ်... အောင်းလခမြာ က်ဆိုးတာပဲ... ဒါဟာ...”

စောညို

မင်းရဲဗလက ပြောပြီး ခဏရပ်တန့်ရာမှ စိုးမောင်
မောင်ဖက်လှည့်ကြည့်၍...

“ဒါဟာ မင်းကြောင့်ဖြစ်တာပဲ...”

“အေးဗျာ... အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး...”

စိုးမောင်မောင်က တကယ့်ကိုစိတ်မကောင်းပုံမျိုး
နှင့် ပြောသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေချင်ပါ။

မင်းရဲဗလကအဆင်တစ်မျိုးခံရသည်။ အောင်ဗလ
အတွက်နှမြောတာသရသည့်အထဲ စိုးမောင်မောင်၏ အေးစက်
စက်အပြောက သူ့ကိုလှောင်လိုက်သည်လို့ပဲထင်၏။

ခွပ်...

လက်သီးချက်တစ်ချက်က စိုးမောင်မောင်မေး
အောက်ထဲ ဝင်သွား၏။ မျက်လုံးထဲပြာခန... မေးတစ်ခုလုံးမှာ
ကျည်သွားသည်နှင့်အမျှ စိုးမောင်မောင်ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လူလူချင်း ဒီလောက်တော့ မနှိပ်စက်သင့်
ဘူး...”

“ဘာပြောတယ်ကွ...”

“ဟုတ်တယ်... လူလူချင်းပဲ... လူနဲ့တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ဘူး...
လူလူချင်းအကြင်နာတရားတော့ ရှိရမှာပေါ့...”

“ငါ့လုပ်ငန်းတွေပျက်စီးခဲ့တာဟာ လူသုံးယောက်ရှိတယ်ကွ

ဝိ ရဲကန်ထိန်းက

စနေထွန်းဆိုတဲ့ ရဲအုပ်ကောင်ရယ်... မင်းမယားနဲ့ မင်းပဲ...
ငါဖောက်ခွဲမှုတွေ ပျက်ပြားသွားအောင် စနေထွန်းက
နှောက်ယှက်ဖျက်စီးတယ်... မြို့ပေါ်က ငါနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့
လူတွေအဖမ်းခံရတယ်... ငါလည်း ခွေးပြေးပြေးနေခဲ့ရ
တယ်... စနေထွန်းကိုကူညီခဲ့တာ မင်းတို့လင်မယား...”

လဲနေသော စိုးမောင်မောင်၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို
မင်းရဲဗလက စုကိုင်ဆုပ်ပြီး စိုးမောင်မောင်ကိုဆွဲထူလိုက်၏။

နဂိုက ဆားငံရေစိုပြီး ချွေးနှင့်လုံးနေသော အင်္ကျီ
ရင်ဘတ်ခမှာ ဗျိုခနဲပြုထွက်သွား၏။ ဒါပေမဲ့... စိုးမောင်မောင်
မျက်နှာကဆွဲခေါ်ရာကို ပါလာ၏။

အကောင်းပကတိရှိနေသေးသော မျက်လုံးတစ်
ဖက်နှင့် မင်းရဲဗလက ကြည့်၏။

မျက်လုံးမှာ ဒေါသရောင်နှင့် ဝင်းနေသည်။

“မင်းတို့လင်မယားက ငါ့လုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးအောင် ရဲ
ကိုသတင်းပေးတယ်... သစ္စာဖောက်တယ်...”

“ဒါ ခင်ဗျားအထင်လွဲနေတာပါ... ယမင်းအတွက်တော့
ကျုပ်မပြောပါဘူး... ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ဖုဒ္ဓသာအေး
အေးဆေးဆေးနေခဲ့တာပဲ... စနေထွန်းဆိုတာလည်း အစ
က ကျုပ်သိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... ရန်ကုန်အနှောက်ပိုင်း

တော့

အိမ်မိန်းမှာ ခင်ပွားဘာသာ ခင်ဗျားသေ့ခိုးပြီးသွားနေလို့ စနေထွန်းက သတင်းရလို့လိုက်တာက အစကျွပ်တို့ဆီ ရောက်လာတာပဲ... ကျုပ်တို့နဲ့ သူ့သိက္ခာမိန်းခွဲတာ တစ်ထွာ တစ်ခိုက်ပဲပေးမယ်... ”

“ဟောဒီ... ငါ့မျက်လုံးတစ်ဖက် ဆုံးရှုံးသွားတာကော...”

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး...”

“ဟာ...”

အာခေါင်သံနှင့် အော်ကာစိုးမောင်မောင်ပါးကို ဖြန်းခနဲရိုက်ထည့်လိုက်၍ သွားတွေအံ့တွေကြိတ်သည်။ သွားကြား ထဲမှ ထွက်သောလေသံနှင့်...

“အဲဒီ မျက်လုံးဆုံးရှုံးတာ မင်းယောက်ဖ စနေထွန်းကြောင့် နားလည်လား... စနေထွန်းလက်ချက်... တောက်”

ပြောပြီး စိုးမောင်မောင်ကို ဆွဲခါပစ်လိုက်၏။ စိုးမောင်မောင်က မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားသည်။ ကြောက်နေတာ တော့အမှန်... ။

“စနေထွန်းနဲ့ ဟိုကောင်မဘယ်မှာလဲ...”

“မေးလည်းမေးလက်သီးတစ်လုံးကလည်း မျက်နှာ ပေါ်ကျလာတာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အဲသည်အမေးကို သူဘယ်လိုဖြေရကောင်းမလဲ...

မသိပါဘူး... ပြောလျှင် ထပ်ညှင်းဆဲခံရမှာ သေ ချာ၏။ ဒေါသကြီးနေသော လူတစ်ယောက်ကို ဖြေသိမ့်ဖို့ရန်မှာ သူ့ဘက်ကို လိုက်လျောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သို့သော်... မိမိက စနေထွန်းတို့ ဘယ်မှာရှိသည် ဟု ပြောလိုက်လျှင် စနေထွန်းတို့အပေါ် သစ္စာဖောက်ရာကျမည့် အပြင် စနေရော ဖြိုးငယ်ပါ မင်းရဲဗလကကောင်းကောင်းကြီး လက်စွမ်းပြခြင်းကို ခံရမည်သာ... ။

ဒါဆို တစ်ဘက်လူနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်လို့ဖြစ်ပါမည်လား... ။

မိမိအတွက်နှင့် ဘေးလူကို ဒုက္ခမရောက်စေလိုပါ။

ပြီးတော့... ဟိုက နှစ်သက်...

သည်က တစ်သက်...

နေဦး... စဉ်းစားစရာရှိသေးတာပဲ... ။ မင်းရဲဗလ နှင့် မိမိတွေ့ကာစအချိန်က လေထဲသေနတ်ထောင်ဖောက်ပြီး အချက်ပေးခဲ့တာပဲ... ။

သည်သေနတ်နှင့် အချက်ပေးလိုက်တာကို ပါးနပ် သော စနေထွန်းနှင့် ဖြိုးငယ်က မကြားပဲနေမည်မဟုတ်... ။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုရှောင်တိမ်းဖို့အချိန်ရလောက် ရောပေါ့... အင်... သည်အတိုင်းဆို သူတို့တန်ကေးလှပေါ့မှာ

ရှိကြတော့မည် မထင်... ဟုတ်ပါတယ်... ရှိကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး... ”

“ဟေ့ကောင်... ဘုရားလူကြီး... ပြောလေကွာ... စနေနဲ့ ဟိုကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ...”

“ကျုပ်... ကျုပ်မသိဘူး...”

“အား... ဒီကောင်အတော်အမေးရခက်နေပြီ... ပစ်သတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်...”

စိတ်မရှည်တော့သော မင်းရဲဗလက နှုတ်မှဟိန်းဟောကံသံတွေ ထွက်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့ခါးကြားမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး စိုးမောင်မောင်၏နဖူးတွင် သေနတ်ပြောင်းတော့လာ၏။

စိုးမောင်မောင်နှုတ်မှ တစ်လုံးချင်းထွက်လာ၏။

“စနေထွန်းနဲ့ ဖြိုးငယ် တန်ကေးလှေပေါ်မှာ ရောက်နေကြတယ်... လှေပေါ်မှာပဲ...”

ဇာတ်လမ်းစဉ် (၁၃)

ဒိုင်းခနဲ... ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံနှစ်ချက်... ။

တန်ကေးလှေပေါ်တွင် ရောက်နေသူနှစ်ယောက်အတွက် ထိုသေနတ်သံနှစ်ချက်တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

လှေပေါ်တွင် ဆန်အနည်းငယ်က လွဲလို့စားစရာဆိုလို့ ဘာမှရှာမရသည့်အထဲပေါ်ထွက်လာသော သေနတ်သံနှစ်ချက်သည် မိမိတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသံဖြစ်သည်။

“လူဆိုးတွေ လာကုန်ကြပြီထင်တယ်... ကိုစနေ”

“သိပ်မလောနဲ့... ပြာရိပြာရာလည်း ဖြစ်မနေနဲ့ ဖြိုးငယ်...”

အခြေအနေကိုတော့ ကိုယ်တို့ကြည့်ကြရအောင်...”

ဖြိုးငယ်ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သွားမှာစိုးသည်။ ဖြိုးငယ်တော်ပါသည်။ အတွေ့အကြုံကလည်းရှိလာပြီမို့ အတွေ့အကြုံကသူ့ကိုသင်ပေးခဲ့သလို ကြောက်စိတ်နှင့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားစိတ်ကို ဖလှယ်ပေးလိုက်နိုင်သည့်။

နှစ်ယောက်သား တွေ့ရှိခဲ့ရသော ရေသန့်ဗူးနှစ်ဗူးကို ကိုင်၍လှေဦးပေါ်တက်လာကြသည်။

ရေသန့်ဗူးထဲရှိရေများမှာရေသန့်မဟုတ်ပဲ သည့်အဘိုင်းထည့်ထားသော ရေချိုပဲဖြစ်၏။ အားလုံးပေါင်းနှစ်ပုလင်းပဲတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပုလင်းစီယူခဲ့ကြ၏။

လှေဦးပေါ်မှကိုက်သုံးလေးရာကွာသောကမ်းပေါ်သို့ချောင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

လူတစ်ယောက်ကို လူတစ်ပြိုင်ကြီးက ပစ်ရင်းခတ်ရင်းလိုက်လံသည်ကို တွေ့နေကြရသည်။

သေနတ်သံတွေကသူတို့ဆီ ဝေ့ဝဲရိုက်ခတ်လာ၏။

“ဟာ... သွားပါပြီကွာ... ကိုစိုးကို ဟိုကောင်တွေတွေ့ သွားကြပြီ...”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ကိုစိုးတော့ သနားစရာပဲ...”

“လိုက်ကယ်ရတော့မှာပေါ့ ဟော... ဟော... ကိုစိုးတော့ ထဲဝင်ပြေးပြီ... ပြေးပြီ...”

၂၀ ငရဲနယ်ရိုက်က

မြင်သမျှကို စနေထွန်းအော်ပြောမိ၏။

ကိုစိုးအတွက်ကိုစိုးရိမ်သည်။ အဲသည်လူက ဘုရားတရားသမားမို့ ခပ်ပျော့ပျော့လူစားဖြစ်သည်။ လက်ထဲက သေနတ်ကြီးရှိလျက်နဲ့တောင် ခံမပစ်ပဲ ထွက်ပြေးနေတာပဲကြည့်...”

“ရန်သူဆိုတာ ကျည်ဆန်နဲ့ လာရင် မေတ္တာသုတ်ရွတ်လို့ မရဘူး ဖြိုးငယ်ရေ... ကျည်ဆန်နဲ့ပဲ ပြန်ရတယ်... ကဲ... ရှိတဲ့ ရေဗူးထဲက တစ်ဗူးကို နှစ်ဦးအဝသောက်... ကျန်တစ်ဗူးကို ကိုစိုးနဲ့ တို့အတွက်ပဲ...”

“ကိုစိုးအတွက်...”

“ကိုစိုး ရေတော့သောက်ရမှာပေါ့... ကိုယ့်စကား ကိုဖြိုးငယ်နားလည်တယ်နော်...”

စနေထွန်းက သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည်။ ကိုစိုးအတွက် သောက်ရေချန်ထားကတည်းက ကိုစိုးကို သူတို့ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

“ကဲ... သောက်ပြီးပြီဆိုရင် ရေထဲဆင်းမယ်... တစ်ပုလင်းကျန်တာကို ဖြိုးငယ်ယူနိုင်သလား...”

“ယူလာနိုင်တယ်...”

“စိတ်ချလိုက်မယ်နော်...”

“ငယ်ငယ်ကလေးထဲက ဝေဝေလင်းရေကူးသင်တန်းတက်
လာတာ... အိုကေ...”

“အိုကေ... ရယ်ဒီ... ဝမ်း... တူး... သရိုး... ဂတ်ဆက်...
ဦး...”

ဝုန်းခနဲ...

ဝုန်းခနဲ...

ရေထဲကို ခုန်ချလိုက်သံတွေ... ။

သတိကို ယှဉ်ပြီးတော့ သောင်ပြင်ရှိရာသို့ လှိုင်း
တွေကို ဖြတ်ကူးသည်။ တပေါ်ပေါ်ရိုက်ခတ်နေသော လှိုင်းတွေက
ပင်သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဲသောင်စပ်ဆီသို့ ပင့်ချီပို့ပေး၏။

ကမ်းစပ်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရေ
နေသော ကြွက်နှစ်ကောင်လို ဖြစ်နေသည်။

လူတွေကို မတွေ့ရတော့ပါ... ။

သေနတ်သံတွေပဲ ကြီးကြားကြီးကြား ကြားနေရ

၏။

“မင်းရဲဗလတို့ ကိုစိုးနောက်ကိုပြေးလိုက်ပြီး ပစ်ခတ်နေကြ
ပုံပဲ...”

“ဘုရား... ဘုရား... ကိုစိုးမောင်မောင် လွတ်ပါစေ...”

ရင်ကလေးဖိုဖိုနှင့် ရွှေရင်ကိုဖိပြီး ဖြိုးငယ်ကဆို
သည်။ စနေက သက်ပြင်းချ၍...

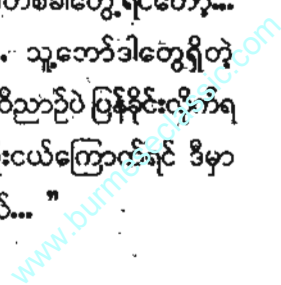
“ကိုယ်တော့ မစိုးရိမ်ဘူး... ကိုစိုးက ဘုရားသမားဆိုတော့
ဒီလိုလူမျိုးဟာကံကောင်းတယ်လေ... သေဘေးနဲ့ ကြုံရ
တာတောင်လွဲသေးတယ်... သူက မကောင်းတာဆိုရင်
ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး... ကံတရားက သူကိုကယ်တင်သွား
ပါလိမ့်မယ်...”

“ဒါလောက် လူအုပ်... ဒါလောက်ကျည်ဆန်တွေကြားမှာ
ကိုစနေထွန်းရယ်...”

“ဖြိုးငယ်ပြောခဲ့တာမှေ့သွားပြီလား... ဘုရားဖက်ရင်
အသက်ရှည်တယ်ဆိုတာလေ... မပူပါနဲ့ ကိုယ်တို့အချိန်မို့
ကယ်တင်နိုင်မှာပါ...”

“ဘယ်လိုကယ်မှာလဲ...”

“ဒါကတော့ အခြေအနေမီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ... တစ်ခု
တော့ရှိတယ်... မင်းရဲဗလကို ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်တော့...
အလွတ်ပေးလို့ မရတော့ဘူး... သူ့ဘော်ဒါတွေရှိတဲ့
သောင်းကျန်းသူနယ်မြေစခန်းကို ဝိညာဉ်ပဲ ပြန်ခိုင်းလို့ကံရ
တော့မယ်... ကဲ... ဖြိုးငယ်... ဖြိုးငယ်ကြောက်ရင် ဒီမှာ
နေခဲ့... အန္တရာယ်ကတော့ရှိတယ်...”

စောညို

“အို... သေအတူရှင်မကွာပါ... ကိုစနေရယ်...”

ဆံပင်တွေ ခေါင်းမှာရေစိုစိုနှင့်ကပ်ပြီး ကြွက်စုတ်
မျက်နှာလေးဖြစ်နေသော ဖြိုးငယ်ကို စနေထွန်းကကြည့်သည်။
ဖြိုးငယ်ကလည်း စနေထွန်းကို ပြန်ကြည့်သည်။
နေ့ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အတူသွား အတူ
နေခဲ့ကြတာမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်နီးကပ်မှုနှင့် သံသယ
ဧည့်နှောင်နေမိကြ၏။

ယခုလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်ကြသည့်အကြည့်က မေတ္တာအဋ္ဌေအသက်တွေ ပါနေသည်။
မျက်လုံးတွေမှာ နှလုံးသား၏ကမ်းဆင့်မှု
အပြည့်ဖြစ်သည်ကို တစ်ဦးကို တစ်ဦးသိနားလည်မှုနှင့် သဘော
ပေါက်မိကြ၏။

စနေ၏မျက်နှာချောချောကလေးကို ဖြိုးငယ်
ကြည့်ရင်းပင် နှုတ်ခမ်းကလေးနှစ်လွှာမှာ တစ်စုစုပြောချင်ဟန်
တရွရွဖြစ်နေသည်။

အသံကတော့ ထွက်မလာ... ။

မြတ်နိုးမှု... ကြင်နာမှုနှင့် စနေကကြည့်၍ တီး

သံနှင့် ...

ဦးစွာ

“ကိုယ်လေ... ဖြိုးငယ်ကိုအန္တရာယ်ဖြစ်မှာ သိပ်စိုးတာ...
အဲဒါတာဖြစ်လို့လဲ... သိလား”

ဖြိုးငယ်က သူ့ကိုလေးလေးကလေး ခေါင်းခါပြ
သည်။

“ကိုယ်ဖြိုးငယ်ကိုချစ်လို့... သိလား... ဖြိုးငယ်မှာရည်းစား
တွေရှိသလား...”

“ရှိတယ်... အများကြီး... ဒါပေမဲ့... အပျော်ထားတာပါ...
ဖြိုးငယ်သူတို့ကို ချစ်မှမချစ်ပဲ...”

“ကိုယ့်ကိုကော... ဟင်”

“ကိုစနေရော... ရည်းစားရှိလား”

“အရင်တုန်းကတော့ ထားခဲ့ဖူးတယ်... ဒါပေမဲ့ သူတို့က
အချစ်ရဲ့ပုံစံကို သဘောမပေါက်ကြဘူး... ကိုယ့်ကိုအပျော်
အပျက်သဘောမျိုးထားတာကိုယ်ခံခဲ့ရတယ်... ဖြိုးငယ်
ကိုယ့်ကိုချစ်သလား...”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

အဖြေကိုပဲ ကြားချင်ပါသည်။

သို့လင့်ကစား ဖြိုးငယ်သည် တောထဲဖက်ကိုကြည့်

၍...

“သွားကြရအောင်... ကိုစနေ”

“ဖြိုးငယ် မနေခဲ့ဘူးလား...”

“သေအတူရှင်မကွာပါဆိုနေ...”

ပြောပြီးတော့ ရှေ့ကို ဖြိုးငယ်ကလျှောက်သွားသည်။ ဖြိုးငယ်ကို ချစ်နေမိတာတွေ စနေကစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ဟိုလူ စိုးမောင်မောင်ကိုကယ်တင်ဖို့ရန်ကိုပဲ စဉ်းစားရတော့မိ

သူတို့တွင် လက်နက်မရှိ...

ရှိသော အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်သေနတ်ကလည်း စိုးမောင်မောင်လက်မှာ ကျန်ခဲ့၏။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် စိုးမောင်မောင်လက်ထဲသေနတ်ပေးခဲ့တာ မျောက်လက်ထဲ ပတ္တမြားထည့်ပေးခဲ့တာနှင့်မခြားပါ...

သည်သေနတ်ကို စိုးမောင်မောင်ဘယ်လိုမှအသုံးပြုမည်မဟုတ်ပါ...။

သေနတ်ကို နှမြောလိုက်တာ...။

လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိလျှင် မင်းရဲဗလတို့ကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ပုန်လျှိုးကွယ်လျှိုးနှင့် သွားသည်။

သေနတ်ပစ်သံတွေ ပျောက်သွားသည်။

သေနတ်ပစ်သံကြားရာကို သူတို့မှန်းလိုက်လာခြင်း

ဖြစ်ရာ ယခုလိုသေနတ်သံတွေ မကြားရတော့ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဆီကို လိုက်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားကြရသည်။

“ခုကွပါပဲ... ကိုစနေထွန်းရေး... သူတော်ကောင်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားလည်းမသိဘူး...”

“သေနတ်သံတိတ်သွားပုံထောက်ရင် ဟိုလူလွတ်ပြေးပြီနဲ့ တူတယ်...”

“လွတ်သွားပါစေရှင်... ဒီလူကြီးကအေးတယ်... သဘောလည်းကောင်းတယ်... မုဆိုးဖိုပေမဲ့ သစ္စာလည်းရှိတယ်”

သူမကို စနေက ချုံတိုးနေရာမှ...

“ဖြိုးငယ်က မုဆိုးဖိုတွေအကြောင်းသိတယ် ထင်တယ်...”

“မုဆိုးဖိုကလက်ရင် ထန်းလက်တောင်မခံနိုင်ဘူးတဲ့... ဒီလူကြီးကအေးတယ်...”

“မုဆိုးဖိုတွေက ဆိုးသလား...”

“လက်ဆော့ ခြေဆော့တော့လုပ်တတ်ကြလွန်းလို့...”

ပြောပြီး ဖြိုးငယ်ကရယ်ပါတော့၏။ မျက်နှာတလေးက ရှက်စိတ်ကလေးကြောင့် ပန်းနုရောင်သန်းသွားသည်။

ဧည့် ၎်

“နေဦး... သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားပြီဆိုရင် တစ်နည်း
တော့လည်း မကောင်းဘူး... မပြောကောင်းမဆိုကောင်း
ထိသွားပြီလား မသိဘူး...”

“သေနတ်သံတွေ ဘယ်ဘက်ကလာတယ် ထင်သလဲ...”

“ညာဘက်ကထင်တာပဲ...”

“လာအဲဒီဘက်ကို သွားကြည့်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် သွားကြသည်... ။

ထိုင်းခနဲ ဖောက်သံ...

“ဟာ... ဒါဘယ်ဘက်ကပဲ”

“သွား... သွား ကိုစနေ ဘယ်ဘက်ကိုသွား...”

ဘယ်ဘက်ကိုလိုက်ကြသည်။ ဆူးတွေချုံ့တွေ

ထဲတိုးဖြတ်ရတာကြောင့် အသားတွေ ပွန်းပဲ့မိကုန်တာတောင် ဂရု
မစိုက်မိ။

သည်ကြားထဲရေစိုသော အင်္ကျီအတွေ့အထိများ
ကြောင့် ဆူးခြစ်မိသော အရေပြားတွေစပ်လိုက်နာလိုက်တာ...

ဒါကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ... ။

ကိုင်းပင်တွေနားရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်

နှင့်တစ်ယောက် စကားအော်ဟစ်သံတွေ ကြားရသည်။

၎် ထွက်ထွက်စက

ဖြိုးငယ်သည် တုန်လှုပ်သောစိတ်နှင့် စနေ၏လက်
ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူမ၏လက်ချောင်းကလေးတွေမှာ အိအိဖြိုးဖြိုး
နှင့်နူးညံ့ညိုလှသည်။ မေါ့ပွပွအထိအတွေ့ကို စနေထွန်းက စိတ်
မဝင်စားနိုင်ပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တုန်လှုပ်နေ၏။

“သူတို့ ကိုစိုးကို ဖမ်းသွားကြပြီ... ဖြိုးငယ်...”

“ဘာလုပ်ကြမလဲ...”

“တောက်... သေနတ်တစ်လက်လောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်း
မှာပဲ... ဒီအတိုင်း ဘာလိုင်းကြီးဝင်ကယ်လို့ကတော့ ရှေ့ပဲ”

“အခြေအနေသွားချောင်းရအောင်...”

“လာ...”

ဖြိုးငယ်လက်ကလေးကို စနေထွန်းဆွဲပြီး ကိုင်း
တောစပ်နားမှ ဖြတ်ပြေးကြသည်။ ကိုင်းစပ်နားတွင် ကြီးမားသော
သစ်ပင်များပေါက်နေသည်။ အင်ကြင်း၊ ကနစိုး၊ ရင်းတိုက်စသည်
အပင်ကြီးတွေ... ။

ယင်းတိုက်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ လေဒဏ်မိုးဒဏ်
ကြောင့်ထင်သည်။ အမြစ်မှ ကျွတ်ကာ လဲကျနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယင်းတိုက်ပင်ကြီးနား
ရောက်ကာနီး၌ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားတော့၏။

လဲလျောင်းနေသော သေနတ်တစ်လက်... ။

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်အမျိုးအစား... ။

တကယ်တော့ထိုသေနတ်မှာ စိုးမောင်မောင်လွင့်
ပစ်လိုက်သော သေနတ်ပင်ဖြစ်သည်။

စနေထွန်းက ဝမ်းသာအားရကောက်ယူလိုက်
သည်။

“ကံကောင်းပြီ ... ဖြိုးငယ်ရေ... သေနတ်ရပြီ... နတ်သိ
ကြားတွေပေးလိုက်ပြီနဲ့တူတယ်...”

“မင်းရဲဗလတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကျကျန်ခဲ့တာ
ဖြစ်မယ် ကိုစနေ... သေနတ်ကို သေသေချာချာလည်း
စစ်စမ်းပါဦး... ကျိုးပဲ့နေတာကြီးဖြစ်နေဦးမယ်...”

စစ်ဆေးကြည့်တော့ သေနတ်ကအကောင်းပဲ... ။

မဂ္ဂဇင်းကျည်ကတ်ကို ဖြုတ်ကြည့်၏။ ကျည်ဆန်

လေးငါးဆန်ပဲ အထဲမှာရှိတော့၏။

အား... စိတ်ပျက်စရာပဲ... ။

ဒါပေမဲ့... မရှိတာနဲ့ဆိုလျှင် တော်သေးတာပေါ့

လေ... ။

သေနတ်ကိုကိုင်ပြီး ရှေ့အသွားမှာ ဒေါသတကြီး
အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံတွေ ကြားနေရသည်။

မင်းရဲဗလအသံပင် ဖြစ်ကြောင်းယုံမှားစရာမရှိ။

နောက်ဆုံးကြားလိုက်သော အသံကမိမိတို့ ဘယ်
မှာရှိကြောင်းစစ်မေးနေသံဖြစ်သည်။

ယင်းတိုက်ပင်ကြီးလဲနေရာကို သူတို့လေးဘက်
ထောက်တွားသွားကာ တိုးကပ်သွားကြသည်။

ယင်းတိုက်ပင်ကြီးနှင့် ခြေလှမ်း ဆယ်ငါးလှမ်း
အလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်မှာ ကနစိုးပင်တွေနှင့် ကိုင်းပင်အချို့ ရှိ
နေသည်။

တစ်နေရာတွင် စိုးမောင်မောင်မှာ မြေပေါ်လဲနေ
ပြီး မင်းရဲဗလက စိုးမောင်မောင်နဖူးကို သေနတ်နှင့်တော့ထား၏။

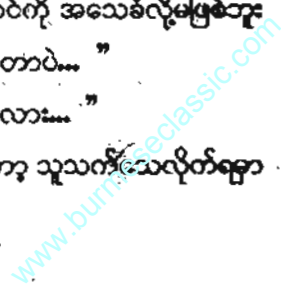
“ဘာလုပ်ကြမလဲ...”

ဖြိုးငယ်က တီးတိုးမေးသည်။

“ချရာမှာပေါ့... ကိုစိုးမောင်မောင်ကို အသေခံလို့မဖြစ်ဘူး
အခုအမှုမှာ သူသက်သေရှိနေတာပဲ...”

“ဒီလူကြီး သက်သေလိုက်ပါ့မလား...”

“ဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ သူသက်သေလိုက်ရမှာ
ပဲ...”

တောညို

“ကိုစနေရဲ့ သေနတ်က တစ်ယောက်တစ်တောင့်ဖြစ်နိုင်
မလာ...”

တစ်ဖက်အမေးကို ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အာမခံရပါ။
သင်တန်းတက်စဉ်ကာလတုန်းက လက်နက်ငယ်
သင်တန်း တက်ခဲ့ရစဉ် MARK MAN ခေါ် လက်ဖြောင့်တပ်သားအ
ဖြစ် ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည်။

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်ကိုတော့ မပစ်ခဲ့ဖူးပါ။

“ကြိုးစားမယ်လေ... သေရဲတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...”

အရေးထဲ ကိုယ်တော်ချောက ရိနေပြန်သည်။ ငြိ
ငယ်က အလိုက်သင့်ပင် အင်းလိုက်၍ အရေးနိမ့်သော် ဘယ်နေရာ
ပြေးရပါမလဲဟူသော စဉ်းစားချက်နှင့် နေရာတွေကို မျက်လုံး
ကစားကာ ရှာ၏။

စနေက မင်းရဲဗလကို ချိန်လိုက်၏။

သူ့လက်ညှိုးတွေ ကွေးညစ်လုဆဲဆဲ သူတို့အနားရှိ
ကနစိုးပင်ကြီးအထက်ကို မျက်လုံးရောက်သွား၏။

သူတို့ခေါင်းထက်ဆယ့်ငါးပေ ပေနှစ်ဆယ်အကွာ
တွင်သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း၌ မည်းမည်းအုံကြီးတစ်ခုရှိနေကာ သစ်
ကိုင်းမှာ တွဲလောင်းကြီးကျနေသည်။

ဂိုဏ်းထိန်းစာ

ပျားအုံကြီးတစ်အုံပင်ဖြစ်၏။

သူက ပျားစွဲသော သစ်ကိုင်းကိုချိန်ပြီးလျှင် မောင်း
ကိုညှစ်ချလိုက်တော့၏။

ခိုင်း...

အမ်(မ်)ဆယ့်ခြောက်မှာ ပျော်ပါးသောသေနတ်
ဖြစ်သလိုကျည်ပေါက်ကွဲရာ၌ ခပ်အုပ်အုပ်အသံနှင့်ပဲ မြည်သည်။

ယမ်းအားတွန်းကန်မှုကတော့ အမေရိကန်လက်
နက်ပီပီအင်မတန်ကောင်းပါသည်။

စနေထွန်းလက်ကလည်း အင်မတန်ကောင်းပါ
သည်။

ပျားစွဲနေသော သစ်ကိုင်းကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွား
သည်။

“ဟယ်... ကောင်းလိုက်တဲ့ လက်တော်...”

ငြိငယ်၏ အားပေးတရ ချီးကျူးလိုက်သံ... ။

“ဝင်...”

ပစ်ပြီးသည်နှင့် စနေထွန်းက ငြိငယ်ကိုသတိပေး
လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ချလိုက်သည်။

ခိုင်း... ခိုင်း

ခိုင်း... ခိုင်း

တို့ပြန်မှုက ချက်ချင်းဝင်လာသည်။ မင်းရဲဗလနှင့် သူ့လူတွေက စနေထွန်းတို့ဖက်ကို လှမ်းပစ်၏။

စနေက ဖြိုးငယ်မထနိုင်ရန် ဇက်ဝိုးကလေးကို နှိမ်ကိုင်ထားရင်း ယင်းတိုက်ပင်စည်ကြီးနားတွင် ဝပ်နေသည်။

ယင်းတိုက်သားဆိုတာ မာလွန်းပြီး ကျည်မတိုးနိုင်သောအသားဖြစ်သည်။

မင်းရဲဗလတို့၏ ပစ်သမ္ဗူသော ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးတွေက ယင်းတိုက်ပင်ကြီး၏ပင်စည်ကို ဝင်တိုးကြသည်။

“ပစ်လေ... ပစ်ပါတော့လား...”

“ဟ...ဒါလောက်ကျည်ဆန်တွေ လာနေတာ ထပစ်ရင်ကုန်သွားမှာပေါ့... နေ... နေအဖြေပေါ်လိမ့်မယ်...”

သူ့စကားမှန်သည်။

သေနတ်သံတွေ ပစ်အားလျော့သလို

“အား... အမေရေ နာတယ်ဗျ...”

“အား... ကိုက်တယ်ဗျ... အား... အား...”

“အားလား... အမယ်လေးနာလိုက်တာ... ပျားတွေ... ပျားတွေ...”

သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားသည်။ မင်းရဲဗလတို့ရှိသောနေရာတွင် လူတွေကသောင်းကနင်းဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အဲသည်မှာ မည်းနက်သောပျားတွေက ထောင်းလမောင်းထနေသည်။ ပျားကောင်တွေ တစ်ဝီဝဲပျံသံက ကြောက်စရာကောင်းသလို သူတို့၏အဆိပ်ဆူးတွေကလည်း တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းသည်။

ဇနာတွေမှာ သေနတ်ကိုတောင် မပစ်နိုင်တော့ပဲ ဝင်ကိုက်သောပျားတွေကို သံသံမဲမဲ ခါချနေရသည်။

ပျားတုတ်ခံရတယ်ဆိုတာ သေနတ်ပစ်ခံရသလိုပဲ စူးစနဲ ပူစနဲဖြစ်ကာ အင်မတန်နာပါသည်။ ဝှို့ပြင် အဆိပ်တက်ခံရသည့်ဝေဒနာကလည်း စပ်ပျဉ်းပျဉ်းကြီးဖြစ်ကာ မီးစနှင့်ထိုးသလိုဖြစ်၏။

သစ်ကိုင်းပြုတ်ပြီး ပျားအုံကြီးမြေနှင့် ထိသွားကတည်းက ပုရွတ်ဆိတ်တွေလို နဂိုကရန်သူကို ရန်လိုနေသောပျားကောင်တွေက တွေ့ရာမြင်ရာကို ဝင်ကိုက်တော့၏။

အဲသည် အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူသေပြီဟု တွက်ထားသော စိုးမောင်မောင်ကို ပျားတွေက ဝင်မတုတ်ပဲ မင်းရဲဗလနှင့်သူ့လူတွေကိုသာ နှိပ်တော့၏။

ဇနဲတွေသေနတ်ကို ပစ်ဖို့နေနေသာသာ သူတို့ကိုယ်ကိုပျားတွေက တုတ်တော့ ကခုန်သလိုဖြစ်နေကြ၏။

တောညို

“ကိုစိုး... ကိုစိုး... ဒီကိုလာ... ဒီကိုလာ”

သေနတ်သံတွေ တိတ်အသွား စနေက ခေါင်းပြည့် ထွက်ကာ အသံကုန်အော်သည်။

သာမန်အချိန်မှာသာ ဆိုလျှင် စနေ၏ကိုယ် စနေ၏အသံကိုမြင်ကြားရတာနှင့် မသာမာသူတစ်စုကို ကျည်ဆန် သက်ဆောင်တွေပေးကြမှာ ကေန... ။

အမှန်... ။

အဲ... ခုတော့ သူတို့ပြဿနာ သူတို့ပျားတွေနှင့် ဖြေရှင်းနေရတာမို့ စနေကို ဂရုမစိုက်မိ... ။

တုတ်လိုက် ကိုက်လိုက်သော ပျားကောင်အဆိပ် စူးဒဏ်ကို အလူးအလဲခံကြရသည်ကြောင့် အခြေအနေဆိုးနေ သည်။

စိုးမောင်မောင်မှာ စနေထွန်းရှိရာသို့ပြေးလာ၏။

ပျားတွေက စိုးမောင်မောင်နောက်လိုက်ပြီး ဝဲပျံ

တာကလွဲလို့ မဟုတ်မကိုက်သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်း၏။

“ဖြိုးငယ်ရေ... ပြေးကြစို့... ကမ်းပြိုရာကျောင်းတော်အပါ မခံနိုင်ဘူး... ပျားတုတ်မခံရအောင် လစ်ပေတော့ဟေ့...”

ပြောလည်းပြော ထလည်းလစ်တာက စနေ... ။

ဖြိုးငယ်လည်း ပြေးတော့သည်။

ထိုက်ထိုက်က

စိုးမောင်မောင်က သူတို့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာ ၏။

မင်းရဲဗလလူတွေမှာ ပျားတို့၏တုတ်ခဲသော ဒဏ် ကိုမခံနိုင်တာမို့ သေနတ်တွေကိုချပြီး တကွတပြားပြေးကြတော့ ၏။

သူတို့ပြေးရာကို ပျားတွေက လှိုက်ဆော်ကြသည်။

မင်းရဲဗလသည်... ပျားနှစ်ကောင်သုံးကောင်၏ တုတ်ကိုက်ခြင်းကို မျက်နှာပြင်တွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံလိုက်ရ သည်။

နှုတ်မှအမယ်လေးတကာ မျက်နှာကိုပိတ်၍ ပြေး ရာ စိုးမောင်မောင်ပြေးရာနောက်သို့ လိုက်ပြေးသံသည်။

သည်အထဲလိုက်လံဝဲပျံနေသော ပျားတစ်ကောင် နှစ်ကောင်တုတ်ခြင်းကိုလည်း ခံရသည်။

“ဟင်...”

ပျားတွေရှင်းသော နေရာရောက်တော့မှ သူပိတ် ထားသောမျက်လုံးအပိတ်ကိုပြင်ရင်း ဟင်လိုက်၏။

သူ့ဘေးတွင် စနေ၊ စိုးမောင်မောင်နှင့် ဖြိုးငယ်တို့ ရောက်ရှိဝန်းရံထား၏။ စနေလက်တွင် ကိုင်ထားသော အမ်(မ်) ဆယ့်ခြောက်သေနတ်ပြောင်းက သူ့ကိုချိန်လျက်သား... ။

ပျားများဒဏ်ကြောင့် မင်းရဲဗလသေနတ်က ပြေးလွှားရင်း နာကျင်သော ဝေဒနာကိုခံစားရင်း လွတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့၏။
“အပြေးကောင်းလို့ ခင်ဗျားကိုကျွပ်ကျည်ဆန်နဲ့ ဆုချီးမြှင့်ရမယ်...”

စနေက ပြောလိုက်တာ သေနတ်ကိုရမ်းပြ၏။
မင်းရဲဗလအဖွဲ့မှ မပြောနိုင်ပဲ ‘အားလား နာလိုက်တာ... အီး... နာလိုက်တာ’ နှင့်ညည်းညူနေသည်။

“ကိုစနေထွန်း... ဒီလူကြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး... ရေထဲက ကုန်းပေါ်ရောက်တဲ့ ငါးလိုပါးဟက်ကလေးဟာ ပြီဟာပြီနဲ့ အသက်ရှူတာက လွဲပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့သလိုပါပဲ...”

“မယုံနဲ့... ဒီလူညာဏ်များငယ်... အခုလည်း ပရိယာယ်ဆင်နေတာပဲ... ခင်ဗျားကသနားလို့ သူ့ဒဏ်ရာတွေကို သွားကြည့်လိုက်ရင် သူကခင်ဗျားကို အကာအကွယ်ယူပြီးတစ်ခုခုလုပ်သွားလိမ့်မယ်...”

စနေက ပြောနေပေမဲ့ ပစ္စက္ခမှာတကယ်ခံစားနေရတာက မင်းရဲဗလပါ... ။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲဖူးယောင်လာသလိုတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူတတ်လာသည်။

ပျားအဆိပ်က ပြင်းလွန်းသည်... ။

“နာတယ်ဗျာ... အား... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး... ကျုပ်ကိုခင်ဗျားတို့ မကူညီနိုင်ကြတော့ဘူးလား...”

သူ့အသံကုန်ဟစ်နေတဲ့အပြောလိုက်သည်။
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။
ဖြိုးငယ်က သနားသွားပြီး...

“ကိုစနေထွန်းရယ်... သနားပါတယ်... တစ်ခုခုလုပ်ပေးလိုက်ပါ...”

“ဒီလူကို ကိုယ်မယုံဘူး ဖြိုးငယ်...”

“မဟုတ်ဘူး... သူတော်တော်ခံစားနေရတာပဲ... တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကိုကြည့်တော့...”

“ဒါ သူ့အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်ပြနေတာပဲ... မယုံလိုက်နဲ့...”

“မဟုတ်ဘူး ကိုစနေထွန်း... သူ့သေတော့မယ်... မျက်နှာတစ်ခုလုံးဖူးဖူးယောင်နေတာပဲ ကြောက်စရာကြီးဖြစ်နေပြီ...”

စိုးမောင်မောင်ပြောတာ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းရှိရသည့်အထဲ မျက်လုံးအုပ်ဆနက်စနင့်

မျက်နှာကြီးယောင်ကိုင်းလာသည်ကိုက ကြောက်စရာဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်ကိုကယ်ကြပါဗျာ... ကျုပ်ကိုကယ်ကြပါ... ကျုပ်ဒီဒဏ်ရာနဲ့သေတော့မယ်ထင်တယ် အား...အမယ်လေး”

ညည်းအံ့အရမ်း မျက်နှာကြီးကိုလက်နှင့်အုပ်၍ ခူးစုံထောက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တောင်ပန်သံနှင့်...

“ကိုစနေထွန်း... မင်း ငါ့ကိုပစ်သတ်လိုက်ပါ... ငါ မင်းကို ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး... ငါဝေဒနာမခံစားနိုင်တော့ဘူး... အီး...”

ငိုသံပါလာသည်။

“ကိုရယ်... သနားပါတယ်... သူဝေဒနာသက်သာအောင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးလိုက်မယ်နော်...”

“မထုံနဲ့... သူ့ညာဏ်ရောင်စုံတုတ်နေတာ...”

ညာဏ်နီညာဏ်နက်ထက် များပြားသောကြောင့် ညာဏ်ရောင်စုံလို့ပဲ ပြောလိုက်၏။

“ကိုစနေထွန်းရယ်... ခင်ဗျားဟာ လူလူချင်းမသနားတတ်ဘူး...”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က ရန်သူဆိုရင် မသနားဘူး... ရန်သူက ကျုပ်တွင်မဟုတ်ဘူး... နိုင်ငံရဲ့ရန်သူ... သူ့ဖောက်ခွဲ

မှုကြောင့် လူတွေဘယ်လောက်ထိခိုက်ခဲ့ရသလဲ... အခုလည်းထပ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ... နိုင်ငံရေးရည်ရွယ်ချက်မရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဆူပူချင်တဲ့ကောင်တွေ... ဒီရန်သူကို ကျုပ်ကသနားရမှာလား...”

“ခင်ဗျားအကြင်နာမဲ့တယ်ဗျာ...”

“ရန်သူဟာ အရုံးပေးတဲ့ရန်သူ... အရုံးမပေးတဲ့ရန်သူနှစ်မျိုးရှိတယ်ဗျာ... အရုံးပေးတဲ့ရန်သူကို ရေလို့လလိုကျင့်နိုင်ပေမဲ့ အရုံးမပေးတဲ့ရန်သူဟာ ရန်သူပဲ... ဒီတော့ သူတို့ကိုနေလိုမီးလိုကျင့်ရမယ်... ဒါ ကျုပ်ခံယူချက်...”

“အခု... အရုံးပေးနေပြီပဲ...”

“ဟုတ်ပါတယ်... သနားဖို့ကောင်းပါတယ်...”

သည်စကားကို ကရုဏာသက်မိစွာပြောသည်။ မိန်းမတွေမှာသနားတာကပဲ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

သနားလျှင်လည်း ချစ်လိုက်တာပဲ... ။ သနားလျှင်လည်း ကူညီလိုက်ကြတာပဲ... ။ သနားလျှင်လည်း အနစ်နာခံလိုက်ကြတာပဲ... ။

ဤသနားခြင်းကို ကမ္ဘာဦးစကတည်းက သူတို့ယူ

လာခဲ့တာမို့ ပါးနပ်သောယောက်ျားတချို့က ဤသနားခြင်းကိုပဲ အခြေခံတတ်ကြ၏။

ယခုလည်း ဖြိုးငယ်က သနားနေပြန်ချေသည်။

စနေကထပ်ပြီး စကားမစသေးခင် ဖြိုးငယ်က

ကုန်းတည့် ကြည့်ကာ...

“ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ...”

“ပျားကိုက်တာက သိပ်နာတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ လိမ်းဆေးကလေးများမရှိဘူးလား... အား... ကျွတ်... ကျွတ်... နာလိုက်တာ... ကျုပ်တော့ဝဋ်လည်ပြီထင်ပါ တယ်ဗျာ...”

“ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာ ဘာဆေး မှရှိတာမှ မဟုတ်တာ...”

“ကျုပ်... ကျုပ် ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ သေရတော့မယ်ထင် တယ်...”

“ငရဲအလုပ်ကိုလုပ်နေတဲ့ ငရဲသွားမယ့် ငရဲကန်ထရိုက်တာ ကြီးက ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိတော့ ကိုယ်သိတယ်ပေါ့လေ... ဒီမှာ ကျုပ်တို့အားလုံး ဘာဆေးမှမရှိဘူး... ခင်ဗျားဒဏ် ရာသက်သာစေချင်ရင် ဒဏ်ရာပျောက်အောင် ကုပေးမဲ့ ဟောဒီက သေနတ်ကျည်ဆန်တွေပဲရှိတယ်...”

စနေက ကြိုးဝါးလိုက်သံ... ။

“ကိုစနေကလည်း တော်ပါတော့ဗျာ... ရန်သူတောင် အရှုံး ပေးနေပြီပဲ...”

“ရှင်ဟာလေ... ကျွန်မအစက အကြင်နာနဲ့လူလို့ထင်မိ တယ်... နောက်ဆုံးတော့ ရှင်ဟာ ရက်စက်တဲ့လူပဲ...”

စနေဖက်ကိုလှည့်ပြီး ဖြိုးငယ်က စိုးမောင်မောင်စ ကားနှင့် အတူရန်တွေ့သံလေးပေးသည်။

အခြေအနေက ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။

တတ်လမ်းစဉ် (၁၄)

ဖြိုးငယ်ကလှည့်ပြောရာတွင် မင်းရဲဗလကို ကျော
ခိုင်းပြီး ဖြစ်သွား၏။

မင်းရဲဗလက ဖြတ်ခနဲထလိုက်၏။

သူ့လက်ထဲတွင် ဘောင်းဘီခြေထောက်ထဲတွင်
လျှိုဝက်ထည့်ထားသော ခါးငယ်ကလေးတစ်ခုရောက်ရှိနေသည်။

လက်တစ်ဖက်က ဖြိုးငယ်ရဲ့ လည်မျိုကလေးကို
နောက်မှရစ်ပတ်ချုပ်နှောင်လိုက်၏။

ကျန်လက်တစ်ဖက်ရှိခါးက ဖြိုးငယ်၏လည်တိုင်က
လေးကို တော့ထောက်ထားလိုက်သည်။

“အမေ့...”

ဖြိုးငယ်လန့်ပြီး မပီမသသံလေးထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းလက်ထဲက သေနတ်ကိုချ...”

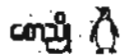
ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံနှင့် မင်းရဲဗလကပြော
လိုက်သည်။ မျက်နှာကြီးမှာ အဖုအပိန့်တွေနှင့် ယောင်ကိုင်းလို့
ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။

“ဖြိုးငယ်... တွေ့ပြီလား... ကိုစိုးရော... ကြုံပြီဟုတ်လား
ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်စကားကိုနားမထောင်ကြဘူးလေဗျာ
ခုတော့... ရန်သူက အရှုံးမပေးပဲ ကျုပ်တို့ကိုအနိုင်ယူနေ
ပြီ...”

စနေထွန်းက မင်းရဲဗလကို အရေးမစိုက်ပဲ ဖြိုးငယ်
နှင့်စိုးမောင်မောင်ကိုသာ အာရုံထားပြောလိုက်တော့ မင်းရဲဗလ
ပီဒေါသထွက်သွားလျက်...

“ဟေ့ စနေထွန်း... မအေပေး... မင်းကိုပြောနေတယ်...
လက်နက်ချလိုက်လို့ ဆိုတာမကြားဘူးလား...”

မြန်မာရုပ်ရှင်ကားအချို့ထဲမှာတောင် ဒီအဆဲလေး
တွေကရှိနေတော့ ပိုပြီးကြမ်းတမ်းအောင် ကြမ်းတမ်းမှုသာရုပ်ပေါ်
အောင် မင်းရဲဗလက အဆဲအဆိုလေးထည့်လိုက်သည်။ လူ့လော
ကသာတာဝန်ရှိန်ဆိုလျှင် ဒါလောက်ကလေးတော့ပါမှာပြောမှာ

စနေက ပခုံးကို မသိမသာတွန့်လိုက်၏။
 သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။
 “သွားစမ်း... အဲဒီသေနတ်ကို ကောက်ပြီး ငါ့ကိုပေး...”
 တီးတိုးလေသံနှင့် ပြော၍ ဝင်းမွတ်ချောအိသော
 လည်တိုင်ကလေးကို စူးစူးကလေး ခါးနှင့်ထောက်လိုက်၏။
 “အား... နာတယ်... မလုပ်နဲ့... ကျွန်မရှင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း
 ယူပေးမယ်...”
 ဖြိုးငယ်က နောင်တရသွားသည်။
 ကျားကိုသနားလို့ ချမ်းရှာမှာပဲဆိုပြီး အကျိတ်ပေး
 ကာမှ အကိုက်ခံရတဲ့ သဘော... ။
 သိပ်ကောင်း... ။
 မင်းရဲဗလခိုင်းသည့်အတိုင်း သေနတ်ကိုကောက်
 ယူပေးလိုက်သည်။ သေနတ်ကောက်ရာတွင် မင်းရဲဗလက ထပ်
 ချက်မကွာလိုက်နေသည်။
 လက်ထဲသေနတ်ရောက်လာတော့ ကောင်မလေး
 ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။
 “မင်းရဲဗလကို လာမစမ်းနဲ့ စနေ... မင်းထက်လျင်လို့
 မင်းရဲဗလဆိုတဲ့အမည်ကို ငါခံနေတာကွ...”

၂၉ ထိုကံထိုကံ

မင်းရဲဗလက သေနတ်တချိန်ချိန်နဲ့ ကြီးဝါးပြန်
 သည်။
 “ရှင်လူယုတ်မာ... ကျွန်မက ကျားမှန်းသိရက်နဲ့ အစွယ်မရှိ
 တော့ဘူးထင်လို့ သနားလိုက်တာ...”
 “အေး... ကျားဟာကျားပဲ... နွားဟာနွားပဲ... မင်းက
 ကျားကိုနွားထင်လိုက်လို့လား... ကျားမှာ အစွယ်မရှိပေမဲ့
 လက်သည်းတော့ရှိသေးတယ်ကွ... မိန်းမလှလေးရဲ့...”
 “ခင်ဗျားတော်တော်ဆိုးတယ်... မူယာမာယာများတဲ့လူ...
 ယောက်ျားမဟုတ်သလိုပဲ...”
 “ဘုရားဒကာဝင်မရှုပ်နဲ့... လောကကြီးမှာ ယောက်ျားပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ပရိယာယ်များတဲ့လူဟာ ကြီးပွား
 တာပဲ အဲဒါပရိယာယ်ခေါ်တယ် မူယာမာယာ မဟုတ်ဘူး
 ငတုံးရဲ့... ကြေးစည်ထုတ်ရဲ့...”
 ကြေးစည်ထုတ်ဆိုတာ ကြေးစည်ကိုတော့ထုပါ
 ရဲ့... ။
 ကြေးစည်သံနှင့်အမျှဝေသံကို ခံစားတတ်သည်
 မဟုတ်ပါ... ။
 ဒါကို မင်းရဲဗလက ခပ်ဟားဟားလေသံနှင့်ပြော
 သည်။

စောညို

စနေက တောက်ခေါက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့...

“ကျုပ်အလုပ်ကို နားမလည်သူနှစ်ယောက်က ဝင်ရှုပ်လို့ ခင်ဗျားသက်သာရာရသွားတာပါ မင်းရဲဗလ... ကဲ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ချင်သလဲ...”

“ငါ့မျက်စိတစ်ဖက်ကို မင်းအစားပြန်ပေးရမယ်... အင်္ဂလိပ် စကားလေးနဲ့ ပြောရဦးမယ် (TIP FORTAT) (EYE BY EYE TOOTH BY TOOTH) တဲ့... ပါးကိုက်ရင် နားကိုက်တဲ့သွားတစ် ချောင်းအစားပြန်ပေးရမယ်... မျက်လုံးတစ်လုံးအတွက် မျက်လုံးတစ်လုံးပြန်ပေးရမယ်တဲ့...”

“အေးဗျာ... မြန်မာ့အသံက သင်ကြားပို့ချချက်က ဒီကွန်နဲ ပေါ်အထိရှိနေတယ်နော်...”

မကြောက်မရွံ့ဖြစ်နေသော စနေအသံက တကယ့် ကိုတည့်ငြိမ်၏။

“မင်းသေရသလား...”

“ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ်ရှိတယ်လေ... အဲဒီကဗျာထဲမှာ သော်မသေ သေသော်ရဲမလားတဲ့... ကျုပ်ရဲရဲကြီး ပြလိုက်ပါ့မယ်...”

ထွန်းထွန်းထွန်း

“ရှေ့ ဒါဆို... ငါ့မျက်လုံးတစ်လုံးအတွက် မင်းပြန်ယူ သွား...”

အစ်(စ်)ဆယ့်ခြောက်သေနတ်နှင့်ချိန်ကာ မင်းရဲ ဗလက မစ်ချလိုက်၏။

ဒိုင်...

“အား... အမယ်လေး”

သေနတ်သံနှင့် ဆင့်ကဲအော်တက်လာသော စနေ ၏ အော်ဟစ်သည်းသံကို မင်းရဲဗလကြားလိုက်၏။

ဒါပေမဲ့ သူက သေနတ်ကိုမောင်းညှစ်လိုက်တော့ တကယ်ထွက်လာတာသောအသံက...

ချောက်...

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

စနေထွန်းရယ်သံက တောအလုံးသောင်တစ်ပြင် ပင်လယ်တစ်လွှားသို့ပင် ဖြတ်ကျော်သွားသည် ထင်ရ၏။

စနေကို မင်းရဲဗလက ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းရဲဗလ... မင်းရဲဗလ ခင်ဗျား က ခင်ဗျားကိုခင်ဗျားပရိယာယ်ကောင်းလျှင်ထင်နေတာ ဒီမှာကြည့်...”

စောညို ၏

စနေက လက်ဖဝါးကိုဖြန့်ပြလိုက်သည်။
 လက်ဖဝါးထဲမှာ ကျည်ဆန်သုံးလေးဆန်... ။
 “စနေဗျာ... ရဲအုပ်စနေပဲ... ငတုံးစနေမှ မဟုတ်တာ...
 လမ်းမှာကတည်းက... ကျည်ဆန်တွေ ဖြုတ်ထားလိုက်
 တာ...”
 “ဟာ...”

လည်ချောင်းပေါက်ခမန်းအသံနှင့် မင်းရဲဗလ
 အော်၏။ သေနတ်နှင့် စနေကိုပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်၏။
 စနေက ဘေးသို့ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။
 သူက ကျည်ဆန်တွေကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ယင်း
 ကျည်ဆန်တွေအစား လက်ထဲရောက်လာတာက ကြေးပြားဝိုင်း
 လေး... ။

ထိုကြေးပြားဝိုင်းကလေးကို သောင်ပြင်ပေါ်မှာ
 စနေကောက်ရလာခဲ့သည်။
 ဝှစ်... ။
 လက်နှင့် တောက်ပစ်လိုက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။
 “အား... အမယ်လေး”
 မင်းရဲဗလ မဝီမသအော်ဟစ်သံ...

၀ ထဲကန်ထရိုက်တာ

သူ့လက်ထဲတွင် ဓါးကရောက်နေပြီး စနေကို
 ပေါက်တော့မည်အပြု စနေက လက်ဦးမူရယူသွားခဲ့၏။
 အော်ဟစ်သံက နာကျင်မှုဝေဒနာသံ...
 “ကြေးပြားသည် ကျန်မျက်လုံးအကောင်းတစ်ဖက်
 ၏ထောင့်စွန်းကိုဖြတ်ထွက်သွားသည်။
 မင်းရဲဗလ အရှုံးပေးလိုက်ရချေပြီ... ။
 မျက်လုံးတွေကိုလက်နှင့်အုပ်ကာညည်းညူပြီး ချုံ
 ပေါ်တွင်လိမ့်နေ၏။

“ကဲ... ကိုစိုးနဲ့ ဖြိုးငယ်... သူ့ကိုသနားချင်ရင် သနားလို့ရပြီ
 မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးအမြင်မရှိမှတော့ သူ့လက်မြှောက် အရှုံး
 ပေးသွားပါပြီ... နိုင်ငံတော်ကို အကြမ်းဖက်ချင်တဲ့ ငရဲကန်
 ထရိုက်တာကြီး မင်းရဲဗလရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာအဆုံး
 သတ်သွားပါပြီ... ကျန်အပိုင်းကို ထောင်ထဲမှာပဲ ဆက်
 ကြည့်ကြစို့ရဲ့...”

တကယ်ပဲ မင်းရဲဗလအရှုံးပေးသွားပါပြီ... ။
 စနေက မင်းရဲဗလကို ထူတွဲပေးသည်။
 “ကျုပ်မှာလည်း နှလုံးသားနဲ့လူပါ... ဒါပေမဲ့ ခင်းပွားတို့လို
 လူတွေကို ကျုပ်ကဥပဒေအမြင်နဲ့ ရှင်းတဲ့အခါ မသနားရဲ

ဘူး... တိုက်ခိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ ရန်သူဟာရန်သူပဲ-
တိုက်ပွဲပြီးလို့ ခင်ဗျားတို့ရှုံးသွားရင်တော့ ဆရာဝန်နဲ့ လူနာ
ပေါ့ဗျာ... ကဲ... လာတဲ့ကြပါဦး... သောင်ပြင်ကိုခေါ်သွား
မယ်... ”

မျက်လုံးတစ်ဖက်အနက်စအုပ်ထားပြီး ကျန်မျက်
လုံးတစ်ဖက်က သွေးထွက်ခြင်းခံနေရသော မင်းရဲပလကို သောင်
ပြင်နားက အရိပ်ရအပင်တွေအောက်သို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျက် စိုးမောင်
မောင်က ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့်...

“ဟိုမှာဗျို့... ဟိုမှာ မော်တော်လာနေပြီ...”

မင်းရဲပလမှလွဲပြီး ကျန်သူတွေက ယခုလီဟေ
သော်မော်တော်မှာ မြိတ်မှထွက်လာသော ဦးထွန်းမောင်းလား
သည့်မော်တော်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြ၏။

မင်းရဲပလမှာ ပျားတုတ်သောဒဏ်...ကြေးပြားနှစ်
ထားသောဒဏ်ကြောင့် ညည်းထွားနေသည်။

သူ့လူတွေမှာလည်း ပျားကြောက်လို့တောင်
တောင်ထဲတစ်ယောက်တစ်ကွဲစီပြေးကြမှတော့ သူ့ကိုလာရောက်
ကယ်တင်ပေးဖို့ရန် မျှော်လင့်ဟန်မတူ... ။

ထို့အထဲ မော်တော်ထဲတွင် အစုလိုက်အပြုံလိုက်ပါ
လာသော လက်နက်ကိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကြောင့် လုံးဝအရှုံးပေး
လိုက်ရသည်။

“ကျုပ်အဖို့ မကောင်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ခွဲလို့ မကောင်းတဲ့
ဒဏ်ကိုခံစားရပါပြီ မျက်စိတွေမမြင်ရတဲ့နောက် ကျုပ်ဘဝ
ဝဋ်ကြေးကို ကြိုးစင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ထောင်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
အဆုံးသတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်...”

စနေကို ပြောနေတဲ့စကားတွေ... ။

လူလူချင်းအနေနှင့်စနေစိတ်မကောင်းပါ... ။

ရဲအဖွဲ့ကိုဒုရဲအုပ်တစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်လာသည်။

ကိုထွန်းက အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးဖို့ အထက်၏တာဝန်ပေး
ချက်အရ သူသိပြီးဖြစ်သည်။

စနေကိုသူက အလေးပြုသည်။ စနေက ပြန်ပြုပြီး

ဖြစ်ပျက်ပုံတွေကိုပြောကာ တရားခံကို ရဲများလက်သို့အပ်လိုက်
၏။

မော်တော်နောက်ကျခြင်းမှာ ကျွန်းတွေကိုမှားပြီး
ယခုကျွန်းကိုမတွေ့ပဲ အဲသည့်ကျွန်းမှားတွေကို တွေ့တာကြောင့်
နောက်ကျသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုထွန်းကပြောသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် ကွဲပြားသွားသော လူဆိုးတွေကိုရှာဖွေမလွယ်ကူ...။

အချိန်လည်း မပေးနိုင်...။

မြတ်ရောက်ရင် ကျွန်တော်အစီရင်ခံစာကို တိုင်းအထိတင်လိုက်ပါ့မယ်... တိုင်းကလည်း သိမှာပါ... သူ့ကိုတနင်္သာရီတိုင်းမှာ တရားစီရင်မလား... ရန်ကုန်တိုင်းကိုပဲလွှဲပြီး တရားစီရင်မလားဆိုတာ သိရအောင်လုပ်ရဦးမယ် ဆရာ”
“ခင်ဗျားကိစ္စသာ ပြီးအောင်လုပ်... ဒီတရားခံကို ရန်ကုန်အထိယူသွားမယ် သူ့လုပ်ထားတဲ့ကေ့(စ်)တွေက ရန်ကုန်မှာတော်တော်ရှိတာ...”

“ကဲ... ဒါဆိုသွားကြစို့...”

သူတို့က တန်ဆေးလှေကိုပါတွဲခေါ်ယူဆောင်လာ

ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

စနေက စိုးမောင်မောင်ဖက်ကြည့်ကာ...

“ကဲ... ဘုရားတကာကြီးရေ... အားလုံးတော့ အန္တရာယ်ကင်းသွားပြီ... ခင်ဗျားရဲ့ ဘုရားဂုဏ်တော်ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ...”

“ဪ... ကိုစနေထွန်းရယ်... ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ဆောင်မှု

တွေလည်းပါပါတယ်... ခင်ဗျားသာ အေးအေးဆေးဆေး ဖာသိဖာသာနေလိုက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ရော ဟောဒီဖြိုးငယ်ကော အသက်မရှင်နိုင်ဘူးလေ... ပြီးတော့ လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ မင်းရဲဗလကိုလည်း ဖမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... အဆိုးဆုံးက သူ့လွတ်နေရင် နိုင်ငံတော်ကို ဆက်ဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ...”

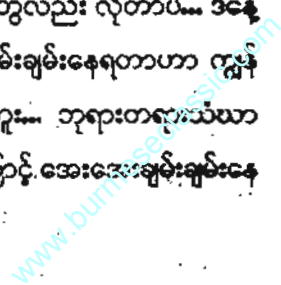
“ဒါဆိုလည်း နိုင်ငံတော်သစ္စာကိုစောင့်သိရိသေတဲ့ ကိုစနေထွန်းလိုလူစားတွေ အများကြီးလိုတာပေါ့နော်...”

ဖြိုးငယ်က မော်တော်ပေါ်သို့တက်နေသောလူတွေကိုကြည့်၍ ပြောနေ၏။ မော်တော်မှာ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားများကို ကွေ့ပတ်ကာ ဆိုက်ထားသည်။

လှိုင်းတို့က မော်တော်နံဘေးကို ဝင်ရောက်ကျိစယ်

ကြသည်။

“နိုင်ငံတော်ကိုဘေးမသိရန်မခအောင် မေတ္တာပို့နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့လိုတာသာရေးသမားတွေလည်း လိုတာပဲ... ဒီနေ့ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအေးအေးချမ်းချမ်းနေရတာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့စွန့်စားမှုတင်မကဘူး... ဘုရားတရားသံဃာရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် အေးအေးချမ်းချမ်းနေ

စောညို

ရတနာပဲ မဟုတ်လား... ဒီရတနာမှာ စစ်ဖြစ်ပြီးလူတွေ ဒုက္ခ
ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်တာကလွဲလို့
လူတွေအေးအေးချမ်းချမ်းနေကြရတယ်... ”

“ဒါဆိုရင် စွန့်လွှတ်စွန့်စားတဲ့ လူတွေနဲ့ ဘာသာရေးလုပ်
နေတဲ့ လူတွေမှာ ဘယ်သူက ပိုမြတ်သလဲ... ဟင်”

ဖြိုးငယ်၏ မေးခွန်းကိုနှစ်ယောက်လုံးမဖြေနိုင်
ကြပါ။ စနေက ခေါင်းကုတ်သည်။ စိုးမောင်မောင်က မျက်မှောင်
ကုတ်သည်။

“ဖြေကြလေ...”

“ကျွန်တော်က ပိုမြတ်တယ်...”

စိုးမောင်မောင်က ဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်က ပိုမြတ်တာ...”

မစ်ချင်ဟန်နှင့် စနေကပြန်ပြော၏။ သည်တော့

ဖြိုးငယ်က ရယ်သံလေးပေးဖြစ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ...”

“ရှင်တို့ပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူး... မြတ်တာက ကုန်ဈေး
နှုန်းကစားနေတဲ့ ပုဂ္ဂလိကကုန်သည်တချို့ပဲ... သူတို့မှ
အမြတ်ရှိတာ...”

ဦးရဲကန်ထိုက်တ

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး...”

စိုးမောင်မောင်က ဖြိုးငယ်၏ခေါင်းလေးကိုပုတ်
သည်။ စနေက စိုးမောင်မောင်အား မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြရင်း...

“ကျွန်တော့်က ပိုမြတ်တယ်... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
မိန်းမချောမိန်းမလှကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ချစ်
မိလို့ပဲ... အချစ်ကပိုမြတ် ပိုသန့်ရှင်းတယ်တဲ့...”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူ့ကို ခင်ဗျားချစ်လို့လဲ...”

“ကိုစိုးရာ... ဖြိုးငယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုပေါ့...”

“ဟင်... သူ့ကို ဘယ်သူကမှလည်း မချစ်ပဲနဲ့...”

“ချစ်လို့ခေါ်ရာလိုက်တော်မူတဲ့ မပြုံးနဲ့နှင့် နှလုံးသွဲ့သွဲ့ခေါ်
ပါသည်တဲ့... ဖြိုးငယ်ချစ်ရင်လိုက်ခဲ့... တို့ရန်ကုန်ရောက်
ရင် ဖြိုးငယ်ကို လက်ထပ်မယ်... လာ”

“အို... မလုပ်နဲ့... ဘယ်လိုလူကြီးလဲ...”

“ဒီလို လူကြီးပဲ...”

စနေက ဖြိုးငယ်ဖြည်းဖြည်းဆိုကာ စိုးမောင်မောင်အနီး

ဖြိုးငယ်ကိုလက်ကလေး ချိုင်းထဲညှပ်ကာကိုင်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

မစ်ချင်မှပြောနေသော်လည်း ဖြိုးငယ်မှာ စနေထွန်းခေါ်ရာသို့

သွားရှာ၏။

၂၀၀

စောညို ၏

ဒါ ချစ်လို့ပဲနေ့... ။

ဒါစောင် စနေကအော်သွားသေးသည်။

“ဘုရားတကာရေး... ကျွန်တော်မယားပဲ ဖက်တော့မယ်
ဗျို...”

ဆုံကြဦးမယ်ကွယ်၊

စောညို

၂၀၁၄-၂၀၁၅